

[திரு. இரா. செளந்தராஜன்]

[1986 மே 3]

எழுதி வைத்திருந்தால் இந்தப் பிரச்சினை வருவதற்கில்லை. ஊராட்சி ஒன்றியத் தலைவர் அவர்களே அங்கு தண்டனையையும் ஊழியர்களுக்கு நிச்சயம் செய்த காரணத்தினாலே, மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அவர்கள் இத்தகைய ஒரு நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டிய காலக் கட்டாயத்திற்கு ஆட்பட்டார்கள். சமீபத்தில் போடப்பட்டிருக்கும் அரசு ஆணையின்படி மக்களால் தேர்தெடுக்கப்பட்டவர்களில் அனைத்துப் பொறுப்புக்களிலே இருப்பவர்களும் அடங்குவார்கள் என்பதுதான் அதன் பொருள். சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், ஊராட்சி ஒன்றியப் பெரும் தலைவர்கள், ஊராட்சி மன்றத் தலைவர்கள் வேறு, வேறு என்று எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. சத்துணவுக் கூடங்களை அவர்கள் பார்க்கலாம்; அங்கு நடைபெறும் தவறுகளை உரிய அதிகாரிகளுக்குச் சுட்டிக்காட்டலாம்; அவைகளுக்கெல்லாம் விசாரணை நடந்ததற்குப் பிறகு உரிய நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படும்.

5. அரசின் தீர்மானம்.

தொழில் கொள்கையும் திட்டங்களும் குறித்த கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு மீது விவாதம்.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம் : துணைத் தலைவரவர்களே, “சட்டமன்ற மேலவையின் முன் வைக்கப்பட்டுள்ள தொழில் கொள்கையும் திட்டங்களும் குறித்த கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு” பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்” என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானம்—

“சட்டமன்ற மேலவையின் முன் வைக்கப்பட்டுள்ள தொழில் கொள்கையும் திட்டங்களும் குறித்த கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்”.

இந்தக் கொள்கைக் குறிப்பின் மீது 8 உறுப்பினர்கள் பேச இருக்கிறார்கள். பின்பு அமைச்சர் அவர்கள் பேச வேண்டும். ஆகவே உறுப்பினர்கள் 18 அல்லது 20 நிமிடத்திற்குள்ளாக தங்களது உரையை முடித்துக்கொண்டால், அவையை இன்று பிற்பகல் 2 மணிக்குள்ளாக மூடிக்கலாம்.

@ 509-543 ஆம் பக்கங்களில் இணைப்பு II ஆக அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

1986 மே 3]

[திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி]

திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி: துணைத் தலைவரவர்களே, 1986-87 ஆம் ஆண்டுக்கான தொழில் கொள்கைக் குறிப்பின் மீதும், திட்டங்களின் மீதும் நான் பேசுவதற்கு வாய்ப்பு அளித்தமைக்காக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்தக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பிலே தொழில் வளர்ச்சியில் தமிழகம் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது என்பதையும், முன்னணியில் உள்ள முதல் 4 மாநிலங்களில் ஒன்றாக தமிழகம் இருக்கிறது என்பதையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதுபோன்று அகில இந்திய ரீதியில் நிதி நிறுவனங்களிலிருந்து முதலீட்டைப் பெறும் விஷயத்தில் தமிழ் நாடு மூன்றாவது இடத்தில் உள்ளது என்பதையும் பெருமையுடன் மாண்புமிகு தொழில் துறை அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பெருமையிலே நானும் முழுமையோடு பங்குகொள்கிறேன். 1955-லிருந்து மத்திய அரசினுடைய பல்வேறு விதமான கணரகத் தொழில்கள் எல்லாம் தமிழகத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, தொழில் வளர்ச்சி முழுவதுமாகச் செயலாற்றப்பட்டு, அகில இந்திய அளவிலே தமிழகம் தொழில் துறையிலே நான்காவது இடத்தை அடையும்படியான ஒரு பொற்காலத்தை உருவாக்கித் தந்தது அன்றைய காங்கிரசு அரசு என்பதை நான் பெருமையோடு இந்த இடத்திலே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். 1947-லிருந்து 1967 வரை அந்த 20 ஆண்டுகால காங்கிரசு ஆட்சிக் காலத்தில் பல்வேறு திட்டங்களைத் தீட்டி, மத்திய அரசும், மாநில அரசும் ஒருங்கிணைந்து நல்லவிதமாகச் செயலாற்றி வந்ததால், தமிழகம் இன்று தொழில் வளர்ச்சியில் நான்காவது இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது என்று சொல்லும் அளவுக்கு நாம் வந்திருக்கிறோம். அதுபோன்று பல்வேறு நிதி நிறுவனங்களிலிருந்து, இந்திய தேசிய தொழில் வங்கியானாலும் சரி, ஆயுள் காப்பீட்டுக் கழகமானாலும் சரி, வங்கியானாலும் சரி, அவைகள் எல்லாம் தமிழகத்திற்கு நல்ல முறையிலே நிதி உதவி செய்து வந்திருக்கின்றன. அவைகளின் நிதி உதவிகள் நல்ல முறையிலே செலவழிக்கப்பட்டு வருகின்றனவா என்பதைப்பற்றி நான் கிறிது இங்கே எடுத்துக் கூறலாமென்று நினைக்கின்றேன்.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், டிட்கோ, சிட்கோ, டிஐஐசி, சிப்காட் போன்ற பல்வேறு தொழில் நிறுவனங்களை அமைத்து அதன் மூலமாக தொழில் முனைவோர்களுக்கு நல்லவிதமாக அதாவும், ஒத்துழைப்பும், நிதி உதவியும் கொடுக்க வேண்டுமென்ற முறையிலே செயலாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இங்கேயுள்ள கம்ட்ரோவர் மற்றும் அடிப்டர் ஸ்கனரல் அவர்களின் ரிப்போர்ட்டின்படி பார்த்தால், டிட்கோவைச் சார்ந்த பொருத்துறை நிறுவனங்களில் பல நிறுவனங்கள் இன்று கோடிக்கணக்கான ரூபாய்

[திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி]

[1986 மே 3]

(முற்பகல் 10-25)

நட்டத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவதில் தவறு இல்லை என்று நான் கருதுகிறேன். 9 நிறுவனங்களுக்கு மொத்தம் ரூ. 9,80,38,000 மூலதனமாக அளிக்கப்பட்டது. இந்த அளவுக்கு மூலதனத் தொகை அளிக்கப்பட்ட பிறகு, பார்த்தால் ரூ. 18,09,69,000 அதாவது 200 அல்லது 300 சதவீதத்திற்கு மேலாக 'அக்யூமுலேட்டட் லாஸ்' ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று இங்கே புள்ளிவிவரம் தரப்பட்டிருக்கிறது.

அதைப் போலவே ஆலங்குளம் சிமின்ட் ஆலை மற்றும் அரியலூர் சிமின்ட் ஆலை என்ற இரண்டு சிமின்ட் தொழிற்சாலைகளையும் பார்த்தால், அவற்றின் எதிர்காலம் என்ன ஆகுமோ என்று வேதனைப்படத்தக்க அளவில்தான் நிலைமைகள் இருக்கின்றன என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஆலங்குளம் சிமின்ட் தொழிற்சாலையின் 'இன்ஸ்டால்டு கேபாசிடி' ஆண்டொன்றுக்கு 4 லட்சம் டன் சிமின்ட் உற்பத்தியாகும். அதைப் போலவே அரியலூர் சிமின்ட் தொழிற்சாலையின் நிறுவப்பட்ட உற்பத்தித் திறன் (இன்ஸ்டால்டு கேபாசிடி) 5 லட்சம் டன் ஆகும். இந்த இரண்டு சிமின்ட் ஆலைகளுக்கும் கோடிக்கணக்கான ரூபாய் முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இன்றைய தினம் ஆலங்குளம் சிமின்ட் தொழிற்சாலையின் நிலைமை என்னவென்றால், அது ஆண்டொன்றுக்கு 3 லட்சம் டன் அளவுக்குக் கூட உற்பத்தியை எட்டவில்லை. அதைப் போலவே அரியலூர் சிமின்ட் தொழிற்சாலை 2 லட்சம் டன் உற்பத்தியைக் கூட எட்ட முடியாத அளவுக்குச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. அதற்கு பல்வேறு காரணங்களை பொது நிறுவனங்களின் குழு தன்னுடைய அய்வின்போது கண்டுபிடித்துச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆலங்குளம் சிமின்ட் தொழிற்சாலையைப் பொறுத்தவரையில், அதற்கான இடமே தவறான முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு விட்டதோ என்ற ஐயப்பாட்டு உணர்ச்சிகூட அதிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தண்ணீர்ப் பற்றாக்குறை, தரமான நிலக்கரி இல்லாமை, நவீனப்படுத்துவதில் ஏற்பட்ட கால தாமதம், சுண்ணாம்புக் கல்லை வெட்டி எடுப்பதில் அதிகமான செலவு, தொழிலாளர்களின் ஒத்துழையாமை ஆகிய பல்வேறு காரணங்கள் அந்த சிமின்ட் ஆலையின் உற்பத்திக் குறைவுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. தண்ணீர்ப் பற்றாக்குறை என்று சொல்லும்போது, அந்த ஆலைக்கு ஒரு நாளைக்கு 5 லட்சம் கேலன் தண்ணீர் தேவைப்படுகிறது. ஆனால் அதற்குக் கிடைக்கும் தண்ணீர் மிகக் குறைவாக இருக்கிறது என்ற காரணத்தால், இரண்டு ஆங்குடாய் துளைக்கிணறுகளைப் போட்டு, 20,000 கேலன் — அதாவது எவ்வோன்றும் ஆயிரம் கேலன் தண்ணீர் வீதம் — தண்ணீரைப் பெற்று வருகிறது. மேலும் வடகரை

1986 மே 3]

[திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி]

நீர்தேக்கத்திலிருந்து தண்ணீர் பெறுவதுபற்றியும் சொல்லப்படுகிறது. மேலும் வெம்பக்கோட்டை நீர்த் தேக்கத்திலிருந்தும் பெறுவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வெம்பக்கோட்டை நீர்த் தேக்கம் என்பது பெரிய நீர்த் தேக்கம் அல்ல. எப்போதாவது பெய்கிற மழை நரைத் தேக்கி வைக்க ஒரு அணை கட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். அவ்வளவுதான். அதன் மூலம் விவசாயப் பெருங்குடி மக்களுக்கு உதவி செய்வதற்காகக் கட்டி வைக்கப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட நிலையில் ஆலங்குளம் சிமின்ட் பேக்டரிக்கும் அதிலிருந்து தண்ணீரை எடுத்துக் கொள்வது என்பது சரியான திட்டமாக இருக்காது என்பதையும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, தரமான நிலக்கரி கிடைக்கவில்லை என்றும் ஒரு காரணம் சொல்லப்படுகிறது. 1960 முதல் 1970 வரையான 10 ஆண்டுக் காலத்தில் துலக்கப்பட்டியில் ராம்கோ சிமின்ட் தொழிற்சாலை ஒன்று தனியாசால் தொடங்கப்பட்டு, அது இப்போதும் செயல்பட்டு வருகிறது. அது 1978 ஆம் ஆண்டுக்குள் அதனுடைய இன்ஸ்டால்மென்ட் கெபாசிட்யான 4 லட்சம் டன் உற்பத்தி அளவையும் தாண்டி, 4.85 லட்சம் டன் உற்பத்தியைச் செய்து வருகிறது. அதுமட்டுமல்ல. அந்த ஆலைக்கும் இதே மாதிரியான நிலக்கரி தான் கிடைக்கிறது. சிங்கரேணியிலிருந்துதான் அந்த நிலக்கரியும் தருவிக்கப்படுகிறது. அதைப் போலவே அதே மாதிரியான சுண்ணாம்புக் கற்களைத் தான் ராம்கோ சிமின்ட் நிறுவனமும் பயன்படுத்துகிறது. ஆலங்குளம் சிமின்ட் ஆலையைப் பொறுத்த அளவிலாவது, அதற்கு சுண்ணாம்புக் கல்லுக்கு 5 கிலோ மீட்டருக்கு மேல் செல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால் ராம்கோ சிமின்ட் ஆலையைப் பொறுத்தவரை, பந்தக்குடி குவாரி என்கிற சுமார் 20 கிலோ மீட்டர் தள்ளி இருக்கிற இடத்திலிருந்து சுண்ணாம்புக் கற்களைக் கொண்டு வருகிறார்கள். இப்படி இத்தனை இன்னல்களையும் தாண்டி ஒரு தனியார் ஸ்தாபனத்திற்கே உரிய முறையில் செயல்பட்டுக் கொண்டு, அதற்கே உரிய முறையில் பல்வேறு செலவுத் தொகையையெல்லாம் எழுதிக் கொண்டும், அதற்கு மேலும் இந்திய தேசிய தொழில் வளர்ச்சி நிறுவனத்திற்குத் தர வேண்டிய தொகையையும் தவறாமல் கட்டிக் கொண்டு வந்தும், அதில் பங்கு மூலதனம் செலுத்திய அனைத்து ஷேர் ஹோல்டர்களுக்கும் டிவிடென்ட் தொகையைத் தவறாமல் கொடுத்துக்கொண்டு செயல்பட்டுக் கொண்டு வருகிறது. ஒரே மாதிரியான முதலீட்டுடன் ஒரே மாதிரியான “சோர்சஸ் ஆப் ரா மெட்டிரியல்ஸ்” எல்லாம் கொண்ட தனியார் நிறுவனமான ராம்கோ சிமின்ட் தொழிற்சாலை அந்த அளவுக்கு லாபத்தில் டடக்கும் போது, பொதுத் துறையில் செயல்படும் நிறுவனங்களான ஆலங்குளம் சிமின்ட்

[திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி]

[1986 மே 3]

பேக்டரியும் அரியலூர் சிமின்ட் பேக்டரியும் ஏன் இப்படி நட்டத்தில் செயல்படுகின்றன என்று தெரியவில்லை, அரசாங்கம் போதிய கவனம் செலுத்தவில்லையா அல்லது அரசாங்கத்தில் சமாளிக்க முடியாத அளவுக்கு நிலைமை போய்விட்டதா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

(முற்பகல் 10-30)

ஆலங்குளம் சிமெண்ட் ஆலையைப் பொறுத்த வரையில், அதனைச் சுற்றியுள்ள நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்து எடுத்துக்கொண்டார்கள். அப்படி அவர்களுடைய நிலங்களை எடுத்துக்கொண்ட பிறகு, 1970-லிருந்து 1980 வரையில் யாருக்கு வேலை வாய்ப்புகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றால், திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசிலே தொழில் அமைச்சர்களாக இருந்த எல்லோரும் அவரவர் பகுதியிலிருந்து ஆட்களை வரவழைத்திருக்கிறார்கள். குறிப்பாக கிழக்கு இராமநாதபுரத்திலிருந்து, சிவகங்கை தாலுக்காவில் இருந்து ஆட்களை வரவழைத்து அவர்களுக்கு வேலை கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த மக்கள் தங்கள் நிலங்களையும், வேலை வாய்ப்பையும் இழந்திருக்கிறார்கள். நான் இதைச் சொல்லும்போது 'Sons of the soil' என்ற முறையில் பேசுவதாக நினைக்கக் கூடாது. அவர்களுக்கு ஜீவாதாரமாக இருந்த நிலங்களை எடுத்துக்கொண்டு, பிறகு அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கொடுக்கிறோம் என்று காங்கிரஸ் அரசு சொன்ன வாக்குறுதியை மீறி, பல்வேறு இடங்களிலிருந்து ஆட்களை வரவழைத்து வேலையைக் கொடுத்து அந்த ஆலையை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த ஆலைக்கு உரிய வேலை யாட்களை நியமித்திருக்கிறார்களா என்றால், இல்லை. 'சர்ப்ளஸ் லேபர்ஸ்' என்ற வகையில் மிகவும் அதிகமான எண்ணிக்கையில் தொழிலாளர்களை அங்கே நியமித்திருப்பதால், 'அட்மினிஸ்ட்ரேஷன்' செலவுகள் அதிகமாகி அந்த ஸ்தாபனத்தையே தின்னுகின்ற அளவிற்கு நிலைமை வந்துவிட்டது.

இந்த ஆலையை நவீனப்படுத்துவதுபற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. பப்ளிக் அண்டர்டேக்கிங்ஸ் கமிட்டியும், பப்ளிக் அக்கவுண்ட்ஸ் கமிட்டியும் இதை நவீனப்படுத்துவது பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கின்றன. இதற்காக ஒதுக்கப் பட்டுள்ள செலவுகளைப் பார்க்கும்போது, அந்தப் பகுதியில் உள்ள மக்களுக்கு நிச்சயமாக வேலை வாய்ப்பைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1978 ஆம் ஆண்டில் துவக்கப்பட்ட சிமெண்ட் பாக்டரியில் னாசி தடுப்பான் கருவியைப் பொருத்தி அதைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களும், நிலங்களும் பாதிக்காத வண்ணம் நல்ல முறையிலே நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது.

1986 மே 3]

[திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி]

ஆனால் ஆலங்குளம் சிமெண்ட் ஆலையைப் பொறுத்தவரையில், இப்படிப்பட்ட இயந்திரங்கள் இல்லை என்று சொல்லி, இவற்றை அமைப்பது பற்றி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்ற முறையில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மேலும் இந்தத் துசி தடுப்பான் கருவிகளை இயக்க, நவீனப்படுத்தும் முறை என்ற வகையில் அதிகமான மின்சார உற்பத்திக்காக ஜப்பானிலிருந்து இரண்டு ஜெனரேட்டர்களை வாங்கியிருக்கிறார்கள். ஒன்று அரியலுருக்கு, மற்றொன்று ஆலங்குளத்திற்கு, ஆலங்குளத்திற்கு வாங்கிய ஜெனரேட்டருக்கு செலவு 230 இலட்சம் ரூபாய் என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. அதே போல அரியலுருக்கு வாங்கிய ஜெனரேட்டருக்கு செலவு 350 இலட்சம் ரூபாய் என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. மின்சார உற்பத்திக்குத் தடையில்லாமல் இருக்க இந்த ஜெனரேட்டர்கள் வேண்டும் என்றாலும், இவை இரண்டுக்கும் ஏன் இவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கின்றது? கிட்டத்தட்ட 100 இலட்சம் ரூபாய் அதிகமாகச் செலவழிக்கப்பட்டிருப்பதன் காரணம் என்ன? இவை இரண்டும் இரண்டு காலக் கட்டத்திலே வாங்கப்பட்டனவா? ஒரே காலக் கட்டத்திலே வாங்கப்பட்டனவா? ஏன் இந்த விலை வித்தியாசம் இருக்கிறது என்பதை நான் அறிய விரும்புகிறேன்.

தொழிலாளர்கள் ஒத்துழையாமை என்பது ஆலங்குளம் சிமெண்ட் ஆலையைப் பொறுத்தவரையில், நிதர்சனமாக இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கலாம். கட்சி வாரியாக தொழிற் சங்கங்கள் அமைக்கப்படுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால் ஆலங்குளத்தைப் பொறுத்தவரையில், சாதி வாரியாக சங்கங்கள் அமைந்து தொழில்கள் நல்ல விதத்தில் செயல்பட முடியாமல் இருக்கின்ற சூழ்நிலை உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அரியலூர் சிமெண்ட் ஆலையைப் பொறுத்தவரையில், அந்தப் பகுதியில் பிசிபிசுப்பு உள்ள சுண்ணாம்புக் கற்கள் கிடைக்கின்றன என்று இப்போது சொல்லப்படுகிறது. இதை நல்ல சுண்ணாம்புக் கற்களாக மாற்றுவதற்கு ரூபாய் 6.5 கோடி செலவழிக்கப் போகிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்தத் தொழிலை ஆரம்பிக்கும்போது, பிசிபிசுப்பு இருக்கிறது என்பதை 'பிசிபிளிட்டி ரிப்போர்ட்'-ல் அறிந்து அதற்கேற்ப தொழிற்சாலையை அமைத்து, நல்லபடியாக அன்றைக்கே இதற்கான திட்டங்களைத் தீட்டியிருந்தால், அதற்கான இயந்திரங்களை அப்போதே போட்டிருந்தால், இப்போது ரூபாய் 6.5 கோடி செலவு ஏற்பட்டிருக்காது என்பதைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி]

[1986 மே 3]

‘டான்செம்’ இன் பெர்பொமென்சைப் பார்த்தால், இறக்குமதி செய்யப் பட்ட சிமெண்ட் விற்பனையில் இலாபம் 575 இலட்சம் ரூபாய் என்று இருக்கிறது. அதே சமயத்தில் தமிழ்நாடு சிமெண்ட் கார்ப்பரேஷனில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட சிமெண்ட்டால் நஷ்டம் 390 இலட்சம் ரூபாய் என்ற குறிப்பு இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பொதுத் துறை நிறுவனம் எவ்வளவு அழகாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டு வருகிறது என்பதற்காகத்தான் நான் இதைச் சொல்லுகிறேன்.

‘எல்காட்’ என்ற நிறுவனத்தை இங்கே ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், எலெக்ட்ரானிக்ஸ் சம்பந்தப்பட்ட தொழில்கள் நல்லவிதமாக இருக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கூட எல்க்ட்ரானிக்ஸ் யுகத்தை நோக்கி நாம் சென்று கொண்டிருக்கிறோம் என்றும் அதற்காக தமிழகத்திலே எலெக்ட்ரானிக்ஸ் கார்ப்பரேஷனை ஆரம்பித்து நல்லவிதமாகச் செயல்படுத்த ஆயிரம் கோடி ரூபாய் அளவில் ஸ்கீம் போட்டு செயலாற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று அழகாக கொள்கைக் குறிப்பிலே கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த நிறுவனமானது எவ்வளவு மோசமான முறையிலே இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இதுவரையிலே மத்திய அரசுக்குச் சொந்தமான எச்.எம்.டி.யிலே வாட்சுகளுக்கு, அயல் நாட்டிலேயிருந்து ஸ்பேர் பார்ட்ஸ் தருவித்து, அங்கே வெறும் அசெம்பிளிங் யூனிட் வைத்துக்கொண்

(முற்பகல் 10-35)

டிருக்கின்றார்கள். கடியாங்களை தயாரித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களே அதற்கு நல்லவிதமாக மார்க்கெட் பிடிக்க முடியாமல் இருக்கின்றார்கள். இங்கே டிஜிட்டல் வாட்சுகளை செய்யப் போகிறோம் என்ற முறையிலே, மிகவும் குறைவான, அதாவது 6 ஆயிரம் எண்ணிக்கையுள்ள எலெக்ட்ரானிக் வாட்சுகளை உற்பத்தி செய்திருக்கின்றார்கள் என்பதை நான் இங்கே சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். அது தவிர ‘அலுமினியம் எலெக்ட்ரிக் கல் கேபாசிடர்’ குழாய்களை நாம் செய்யப் போவதாக இங்கே குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். 415 மில்லியன் எண்ணிக்கையுள்ள அந்தக் குழாய்களை தயார் செய்யப்போவதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். ஆனால் அதற்கு மார்க்கெட் எங்கு என்று பார்த்தால், 60 சதவிகிதம் அல்லது 40 சதவிகிதம் உள்நாட்டில் விற்கப்பட்டு மீதமுள்ளவைகளை எக்ஸ்போர்ட்டுக்காக இங்கே தயாரித்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். ‘எக்ஸ்போர்ட்’ நம்முடைய நாட்டிலிருந்து செய்வது என்றால், அமெரிக்காவிலேயே இன்றைக்கு ஜப்பான் நாட்டுடன் போட்டிபோட முடியாத அளவுக்கு

1986 மே 3]

[திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி]

நிலைமைகள் இருக்கின்றன. வெளிச் சந்தையிலே அவ்வளவு கஷ்டம், போட்டி இருக்கும்போது, இந்த கேபசிட்டரை நாம் வெளிச் சந்தையிலே நல்லவிதமாக மார்க்கெட் செய்ய முடியுமா என்பதையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்து ஏன் திட்டம் தீட்டவில்லை என்று கேட்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

அது தவிர, தமிழ்நாட்டில் உள்ள நம்முடைய சிமெண்ட் நிறுவனத்திலே ஆல்பெஸ்டாஸ் தகடுகளை தயார் செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். 36 ஆயிரம் டன் கேபாசிட்டி நிறுவனமாக அதை நிறுவியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதைத் தயாரிக்க தண்ணீர் பற்றாக்குறையும், அங்கு சூழ்நிலைகள் சரியாக இல்லாததாலும் ஆலங்குளத்திலுள்ள அந்த ஆல்பெஸ்டோஸ் தகடுகள் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை நல்லவிதமாகச் செயல்பட்டு வருமா என்பதில் சந்தேகம் இருக்கிறது. அதைப்போலவே திருச்சி மாயனூரில் சிமெண்ட் குழாய்கள் தொழிற்சாலை ஆரம்பித்திருக்கின்றார்கள். 30 ஆயிரம் டன் குழாய்கள் தயாரிக்கப்போகிறோம் என்று சொல்லியிருக்கின்றார்கள். ஆனாலும் 6 ஆயிரம் குழாய்கள் தயாரித்து வைக்கப்பட்டு தேங்கி யிருப்பதாகவும், அது மார்க்கெட் செய்யமுடியாத அளவுக்கு இருப்பதாகவும், ஒரு கமிட்டியின் அறிக்கையிலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. 6 ஆயிரம் எண்ணிக்கையுள்ள அந்தக் குழாய்களை மார்க்கெட் செய்ய முடியவில்லை என்ற நிலை இருக்கின்றது. குறிப்பாக, தமிழ் நாடு ட்வாட் போர்டில் கூட அந்தக் குழாய்களை வாங்கத் தயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இப்படிப் பட்ட நிலையில் அவைகளை வெளி மாநிலங்களுக்கு அனுப்பப்போவதாகச் சொல்கின்றார்கள், உள்ளூரிலேயே அதற்கு மார்க்கெட் இல்லை. இந்தத் திட்டத்தை நல்ல விதமாகச் செயல்படுத்த முடியுமா என்பதை யோசித்தார்களா என்பதைப் பற்றி மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் விளக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தமிழ்நாடு கனிம நிறுவனம் என்று ஒரு நிறுவனம் தமிழகத்திலே செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது. அதாவது கிருஷ்ணகிரியில் உள்ள சாம்பல் கற்பாறைகள் வெளிநாட்டிலே, அதன் பெயர் 'போராடிஸ்' என்பார்கள். நினைவுக் கற்கள் செய்வதற்காகவும், பங்களாக்களுக்கு அழகுப்படுத்துவதற்கும், கிரேவ் யார்டுகளிலே நினைவுக் கற்கள் செய்யவும் பயன்படுகின்றன. அதற்கு ஐரோப்பா சந்தையிலே எகப்பிட்ட கிராக்கி இருப்பதாக எனக்குத் தகவல் வந்திருக்கின்றது. மேற்கு ஜெர்மனியில் மெசர்ஸ் டெஸ்ட்டாக் நிறுவனமும், டாக்கோ கிராளைட் என்ற ஒரு நிறுவனமும் சேர்ந்து நம்முடைய

[திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி]

[1986 மே 3]

‘டாமின்’ நிறுவனத்திலே இருந்து வாங்குவதாகவும் தெரிகின்றது. அதற்கு நல்ல மார்க்கெட் இருக்கின்றது. ஐரோப்பா சந்தையில் அது 420 முதல் 475 அமெரிக்க டாலர் விலைக்கு விற்கின்றது. டாக்கோ கிரானைட் என்ற ஜேர்மன் கம்பெனிக்கு மட்டும் இங்கேயிருந்து அதை அனுப்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்வளவு கிராக்கி வாய்ந்த ஒரு மூலப்பொருளை டெண்டர் விட்டு விற்பனை செய்யவேண்டும். உலகிலுள்ள அத்தனை கம்பெனிகளுக்கும் டெண்டர் முறையில் விற்பனை செய்திருந்தால், நல்ல லாபம் ஈட்டியிருக்கலாம் என்று இங்கேயும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. 8,618 மெட்ரிக் டன் அந்த ஜேர்மன் கம்பெனிக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. என்ன விலைக்குக்

(முற்பகல் 10-40)

கொடுத்திருக்கின்றது? வெறும் ரூ. 2,610-க்குக் கொடுத்திருக்கின்றது. 5,400 ரூபாய் விலையிலே சேல்லக்கூடிய கற்கள், 2,610 ரூபாய் விலையில், அதாவது 50 விழுக்காடு குறைவான விலையில் அந்தக் கம்பெனிக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதுமட்டுமல்ல, கற்பாறைகளை உடைத்து எடுக்கும்போது, சரியான மைனிங் இன்ஜினியர்சை வைத்து வேலைகளை வாங்கவில்லை, வெறும் ஜியாலஜிஸ்ட்களை வைத்து வேலை வாங்குகிறார்கள். அந்தத் துறையைப் பொறுத்தவரையில், அதன் மேனேஜிங் டைரக்டராக ஒரு ஜியாலஜிஸ்ட், புவியியல் நிபுணர், ஒரு கல்லூரியில் பேராசிரியராக இருந்தவர் இருக்கிறார். அவர் புவியியல் துறையில் காட்டும் விசுவாசமோ என்னவோ, அங்கே வேலையில் சேர்ந்திருக்கிறவர்கள் எல்லாம் ஜியாலஜிஸ்ட்கள்தான். எந்த அளவுக்கு ஜியாலஜிஸ்ட்கள் தேவை, எந்த அளவுக்கு ‘மைனிங் டெக்னாலஜி’ படித்தவர்கள் தேவை என்பதை ஆராய்ந்து பார்க்காமல், அனைத்து அதிகாரிகளும் ஜியாலஜிஸ்ட்களாக இருக்கிறார்கள். அதன் காரணமாக நமக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதாவது 1,000 கன மீட்டர் கற்கள், சுமார் 50 இலட்சம் ரூபாய் பெறுமானமுள்ள கற்கள் தாறுமானாக உடைக்கப்பட்டு, அந்தக் குவாரியிலே குவிந்து கிடக்கிறதென்று கேள்விப்பட்டேன். அந்த 50 இலட்சம் ரூபாய் பெறுமானமுள்ள அந்தக் கற்களை ஓரளவுக்கு ஒழுங்கு படுத்தி, வெளிநாட்டுச் சந்தைகளில் விற்கலாமென்று ஒரு இத்தாலியக் கம்பெனி கேட்டபோது . .

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள் 20 நிமிடங்களாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், விரைவிலே முடிக்க வேண்டும்.

1986 மே 3]

திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி: துணைத் தலைவரவர்களே, இது தொழில் கொள்கை. எங்கள் கட்சியில் நான் மட்டும்தான் பேசுகிறேன். தயவுசெய்து கொஞ்ச நேரம் கூடுதலாகக் கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: இதில் பேசுவதற்கு 8 உறுப்பினர்கள் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதனால் சொல்கிறேன்.

திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி: ஒரு கன மீட்டர் 620 அமெரிக்கன் டாலர் என்று சொல்லுமளவுக்கு, ஆயிரம் கன மீட்டர் கற்கள் அங்கே குவிந்து கிடக்கின்றன. அதுவும் சரியான முறையில், கொடுக்க முடியாத நிலையிலே இருக்கிறது. அதனாலே 60 இலட்சம் ரூபாய் அளவுக்கு அந்நியச் செலாவணி கிடைக்காத நிலை இருக்கிறது. இப்போதுதான் தமிழகக் கனிம நிறுவனத்தின் கோலாகலமான ஆரம்ப விழாவெல்லாம் மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்களின் தலைமையிலும், மாண்புமிகு தொழில் அமைச்சரவர்களின் முன்னிலையிலும் நடந்தது. அந்தத் தொழிற்சாலைக் கட்டிடம் எந்த நிலையில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்த்தால், 2 கோடியே 77 இலட்சம் ரூபாய் செலவில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. மனைலிக்குப் பக்கத்திலுள்ள அந்தத் தொழிற்சாலையைக் கட்டுவதற்கு முன்னால் 'சாயில் டெஸ்ட்' செய்து, கட்டப்பட்டதா என்று அறிய விரும்புகிறேன். உப்புத் தண்ணீர் உள்ள அந்தப் பகுதியிலே 'சால்ட் ரெசிஸ்டன்ட் சிமென்ட்' என்ற முறையிலே உப்புச் சக்தியை இழுக்கும் சிமென்ட்டை உபயோகப்படுத்தி, கட்டுமானம் கட்டவில்லை என்று கேள்விப்படுகிறேன். இப்படி கட்டிடங்களைக் கட்டுவதற்கு என்று தமிழ்நாடு கட்டுமானக் கழகம் வைத்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கழகத்திடம் இந்த வேலைகள் ஒப்படைக்கப்படாமல், லார்சன் & டீப்ரோ என்ற தனியார் நிறுவனத்திடம் அந்தப் பணி கொடுக்கப்பட்டு அந்தக் கட்டிடங்கள் கட்டி முடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த லார்சன் & டீப்ரோ கம்பெனிக்கு, டெண்டர் கோரப் பெறாமலேயே, இவ்வளவு பெரிய வேலை எப்படி கொடுக்கப்பட்டது என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். அதுமட்டுமல்ல, 2,500 சதுர மீட்டர் அளவுக்கு தமிழ்நாடு கட்டுமானக் கழகம் 'பைல்ஸ்' போட்டு, அஸ்திவாரம் போட்ட நிலையில், என்ன காரணத்தாலோ பின்வாங்கிவிட்டது. அதற்குப் பிறகு லார்சன் & டீப்ரோ நிறுவனத்திடம் அந்தப் பணி கொடுக்கப்பட்டது. அஸ்திவாரம் பலம் இல்லாததால், உப்புச் சக்தி நிறைந்த அந்தப் பகுதியிலுள்ள கட்டிடம் நீண்ட காலத்திற்கு நிலைத்து நிற்குமா அல்லது சிங்கப்பூர், பெங்களூர் போன்ற இடங்களில் நடந்ததுபோல் இந்தக் கட்டிடமும் உள்ளே இறங்கிவிடுமா என்ற சந்தேகம்

[திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி]

[1986 மே 3]

கூட ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்தியத் தொழில் அபிவிருத்தி வங்கிகூட சந்தேகமான 'ரிமார்ச்' எழுப்பியபோது, எவ்வாறோ அது சுரிக்கட்டப்பட்டு, இன்றைக்கு அந்தக் கட்டிடம் கட்டப்பட்டு, நிர்வாகம் செயல்பட்டு வருகிறது.

அடுத்து, கனிம நிறுவனத்திற்குச் சொந்தமாக சிவகங்கையில், கிராபைட் திட்டம் 3 கோடியில் செலவிட்டு நடக்கப் போவதாக அறிகிறேன். என்னுடைய மாவட்டம் மூன்றாகப் பிரிந்து, இந்தத் தொழிற்சாலை சிவகங்கைக்குப் போனாலும், தொழில்கள் இல்லாத அந்தப் பகுதியிலே இந்தத் திட்டங்கள் வருவதை நான் மனப்பூர்வமாக வாழைக்கிறேன். 1984-லே 1½ கோடி ரூபாய் மதிப்புள்ள மெஷினரி வாங்க டெண்டர் விட்டும், இன்னும் ஏன் முடிவெடுக்கப்

(முற்பகல் 10-45)

படவில்லை என்று அறிய விரும்புகிறேன். அதுவும் தவிர, பொது நிறுவனங்கள் இப்போது எப்படிச் செயல்படுகின்றன என்பதையும் சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். 'ஜாயின்ட் செக்டார்' என்று செல்லப்படுகிற கூட்டுத் துறைகளைப் பொறுத்தவரையில், அவற்றின் நடைமுறைகளையும், செயல்முறைகளையும் பார்க்கும்போது, வேதனை அளிக்கிறது. 'ஜாயின்ட் செக்டார்' என்று சொன்னால், அதன் நோக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில், அரசின் ஒத்துழைப்பு அதற்கு உண்டு. அரசின் குறைந்த அளவு மூலதனம் உண்டு. அதுபோல் அரசின் தொழில்துட்ப நிபுணர்களின் உதவி உண்டு. அத்துடன் தனிப்பட்டவர்களின் பணத்தையும், பொதுமக்களின் பணத்தையும் வைத்துக்கொண்டு இது நடத்தப்படுகிறது. ஆனால் காம்ப்ளீரோவர் அண்ட் ஆடிட்டர் ஜெனரல் அவர்கள் இதுபற்றி என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் இங்கே தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

"The Committee on Public Undertakings, in its 17th Report, has stated that the twin advantages of the joint sector were the availability of both Government assistance and private entrepreneurship. It was stated that in view of the investment from non-Government sources more units could be started with limited assistance from Government. Equity participation by TIDCO in the joint sector projects was intended to be 26 per cent, that of the private promoters 25 per cent and the balance 49 per cent by public."

1986 மே 3]

[திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி]

என்ற முறையிலே அந்த அறிக்கையிலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பல கம்பெனிகளைப் பொறுத்தவரையில், நிறுவனத்தினுடைய காண்ட்ரிபியூஷன் எவ்வளவு என்று பார்த்தால், ஒன்றுமே இல்லை. இன்றைக்கு டிக்டோவின் மூலதனம் 50 சதவீதத்திற்கு அதிகமாக இருக்கிறது. ஆகவே, நான் சொன்ன அனைத்தையும் கவனிக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அதுபோல சிப்காட் என்று ஒரு நிறுவனம் இருக்கிறது. நலிந்த ஆலைகளுக்கு அவர்கள் உதவி வருகிறார்கள். ஏற்கெனவே அவர்கள் கொடுத்த லோன்சே வசூல் ஆகாது என்கிற நிலைமை இருக்கும்போது, இப்போது வேறு வகையில் 15 கோடியே 55 லட்சம் ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதை எப்படித்தான் வசூல் செய்யப் போகிறார்களோ? இன்னொன்றையும் சொல்கிறேன். சிப்காட் நிறுவனத்திலே பல்வேறு ஊழல்கள் நடந்திருக்கின்றன. இரண்டு சகோதரர்களுக்கு இடையே ஏற்பட்ட மன வேற்றுமையின் காரணமாக ஒரு நிறுவனம் மூடப்பட்டது. ஒருவருக்கொருவர் அரசுக்குப் பெட்டிஷன் போட்டார்கள். அது அரசின் கவனத்திற்கு வந்ததற்குப் பிறகு, அது சம்பந்தமாக ஒரு கமிட்டி போட்டு, பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று சொல்லி, ஒரு வருடத்திற்கு மேல் ஆகியும், இன்னும் அந்தக் கமிட்டி போடப்படவில்லை. அடுத்து, இன்னொன்றையும் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். எப்போது பார்த்தாலும், மத்திய அரசு நிதி உதவி செய்யவில்லை, சரியான முறையில் லெட்டர் ஆப் இன்டென்டுகளுக்கு அனுமதி வழங்குவதில்லை, புதிதாகத் தொழில்களை ஆரம்பிக்க உதவுவதில்லை என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். ஆனால் இந்தக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பிலே மத்திய அரசின் ஒத்துழைப்பு நல்லமுறையில் இந்த அரசுக்கு இருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். மத்திய அரசு நிதி உதவி தர வேண்டும், தொழில்கள் தொடங்க ஒத்துழைப்பு தர வேண்டும் என்று சொல்கிற இவர்கள் தங்களுடைய கூட்டு நிறுவனங்களை இந்த லட்சணத்தில் நடத்திக் கொண்டிருப்பது சரிதானா என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். குறிப்பாக இது சம்பந்தமாக நான் ஒன்றைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மத்திய அரசினுடைய ஒரு குறிப்பிலே நான் பார்த்த ஒன்றை இந்த அவையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

“Industrial investment in Tamil Nadu has slipped from the 4th to the 7th position between 1972 and 1977.”

ஆக, மற்ற மாநிலங்களைப் பொறுத்தவரையில், வருடத்திற்கு 81.7 விழுக்காடு என்கிற அளவில் தொழில் வளர்ச்சி இருக்கும்போது, தமிழ்நாட்டிலே வளர்ச்சி 35.4 விழுக்காடு என்கிற அளவில் இருக்கிறது.

[திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி]

[1986 மே 3]

"In the period 1960-80, the all-India average annual growth was 3.6 per cent and the per capita income grew by 1.3 per cent, whereas the growth rate in Tamil Nadu was at 2.3 per cent and the per capita income growth was at 0.4 per cent."

MR. DEPUTY CHAIRMAN: From where is the Hon. Member quoting these figures?

THIRUMATHI V. JAYALAKSHMI: I am quoting from a report of the Central Government.

MR. DEPUTY CHAIRMAN: What is that report?

திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி: மத்திய அரசின் குறிப்பினை நான் பிறகு மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களிடம் காட்டுகிறேன்.

(முற்பகல் 10-50)

MR. DEPUTY CHAIRMAN: When the Hon. Member is quoting a figure, she should say from where she is quoting, so that its authenticity may be verified by the Hon. Minister. Otherwise, there would not be any authenticity.

திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி: மத்திய அரசின் ரிப்போர்ட்டில் பார்த்ததாக ரூபகம்.

MR. DEPUTY CHAIRMAN: The normal procedure is that when an Hon. Member quotes something, that Hon. Member should inform the Chair from where it is being quoted.

திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி: அதே சமயத்தில், சர்க்கரைத் தொழில் சம்பந்தப்பட்டவரையில், தமிழகத்தில் இன்னும் 30 சர்க்கரை ஆலைகளுக்கு புதிதாக லைசன்ஸ் கொடுக்கப்பட இருப்பதாக அறிகிறேன். அது வரவேற்கத்தக்கது. அதேசமயத்தில், அவைகளை கூட்டுறவுத் துறைக்கு அளித்தால், அந்த லாபம் கூட்டுறவு விவசாயிகளுக்கும், பகிர்ந்தளிக்கப்படும் நிலை ஏற்படும். இப்போது நடந்த உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில்கூட, விவசாயிகளுக்கு கூட்டுறவுத் துறையில் கரும்புக்கு விலையை அதிகரித்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் ஆலை முதலாளிகள் அந்தக் கரும்பு விலையை அதிகப்படுத்தமாட்டார்கள். அதேபோன்று, என்னுடைய பகுதி மிகவும் வறட்சியான பகுதியாகும். அங்கே நித்திய கல்யாணி என்ற முலிகைச் செடி வளருகிறது. அதனுடைய வேரை எடுத்து ஜெர்மனிக்கு அனுப்பி,

1986 மே 3]

[திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி]

அங்கிருந்து அது காள்சருக்கான மருந்தாக மாற்றப்பட்டு அது இங்கேயே நமக்கு வருகிறது. இந்த மருந்து அக்ரோ பேஸ்டு இண்டஸ்ட்ரிஸ் என்ற முறையில் . . .

நம்முடைய விஞ்ஞானிகளை வைத்து அந்த முறைகளை மருத்துவ ரீதியில் கண்டுபிடித்து, அந்தச் செடியையும் வேர்களையும் வைத்து, தமிழகத்தில் மருந்துத் தொழிலை ஆரம்பிக்கலாமா என்று தொழில் துறை அமைச்சர் அவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேமாதிரி, இராமநாதபுரம், மதுரை மாவட்டங்களில் மல்லிகைப்பூ 15 ஆயிரம் ஹெக்டேர் ஏக்கரில் பயிரிடப்படுகிறது. இந்தப் பூவினிருந்து செண்ட் தயாரித்து, 50 மில்லிகிராம் செண்ட், பாண்ட்ஸ், டாட்டா போன்ற நிறுவனங்கள் 1,500 ரூபாய் விலைக்கு வாங்கிக்கொள்கிறார்கள் என்ற நிலை இருக்கிறது. அதற்கைய அக்ரோ பேஸ்டு இண்டஸ்ட்ரிஸை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சிப்காட் நிறுவனத்தின் கிளை சாத்தாருக்கு வருகிறது வருகிறது என்று சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். ஆனால் சாத்தாருக்கு எப்போது வரப் போகிறது என்பதற்கான அறிகுறியே இல்லை. அதற்கான நிலங்கள் கையகப் படுத்தப்படக்கூட இல்லை என்ற செய்திதான் இங்கே இருக்கிறது. ஆகவே சாத்தாரில் தொழில் மையம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும் அங்கே ஊரகத் தொழில்கள் வளரும் வாய்ப்புக்கள் இருப்பதால், இங்கே ஊரகத் தொழில் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லையென்றாலும், அந்த அமைச்சர் இல்லையென்றாலும், அதுபற்றியும் சொல்லிவிடலாம் என்று கருதுகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: நிறையப் பேர் பேச வேண்டும். இந்த அமைச்சர் ஊரகத் தொழில்கள்பற்றி பதில் சொல்ல முடியாது. ஆகவே அதைப்பற்றி உறுப்பினர் அவர்கள் பேசாமல் விடுவது நல்லது.

திரு. க. சுப்பு: இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற தொழில் கொள்கைக் குறிப்போடு ஊரகத் தொழில்கள், கதர் கிராமத் தொழில்கள் பற்றியும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கடந்த முறையும் இதுபோல் கொடுக்கப்பட்டு, அமைச்சர் ஆணாரர் பதில் அளித்தார். எங்களுக்கும் வேறு சந்தர்ப்பம் கிடையாது. இதிலேயே ஊரகத் தொழில் பற்றியும் பேச அனுமதிக்க வேண்டும்.

[1986 மே 8]

(முற்பகல் 10-55)

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: எல்லாப் புத்தகங்களையும் கொடுக்கிறார்கள். அதனாலேயே எல்லாப் புத்தகங்களின் மீதும் பேச முடியாது. இங்கே இப்போது கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் அலுவல், பெருந் தொழில்கள் பற்றியது. போன தடவை எல்லாத் தொழில்கள் பற்றியும் இருந்தது, பேசவும் வாய்ப்பு இருந்தது. அமைச்சரும் பதில் அளித்தார். இன்றைக்கு அந்த வாய்ப்பு இல்லை. காரணம் அலுவல் ஆய்வுக் குழுவில் தான் கேட்க வேண்டும். அவர்கள்தான் எந்தப் பொருள் வருகிறது என்று முடிவெடுக்கிறார்கள். இன்றைக்கு உறுப்பினர் அவர்கள் ஊரகத் தொழில் பற்றிப் பேசினால் பெருந்தொழில்களுக்கான அமைச்சர் பதில் அளிக்க இயலாது. அவர் பதில் சொல்வாரா மாட்டாரா என்றும் தெரியவில்லை. அமைச்சரை வேண்டுமானால் கேட்டுக்கொள்ளலாம். உறுப்பினர் அவர்களுக்கு 35 நிமிடம் ஒதுக்கும்போது, சம்பந்தம் இல்லாமல் பேசி நேரத்தை விணாக்க வேண்டாமென்றுதான் சொல்கிறேன். உறுப்பினர் அவர்கள் 35 நிமிடத்தில் எதை வேண்டுமானாலும் பேசலாம், அமைச்சர்தான் பதில் சொல்ல வேண்டியவர்.

திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி: பொது நிறுவனங்களுக்கும் கூட்டுத் துறை நிறுவனங்களுக்கும் இடையில் இருக்கிற சங்கடங்களும் சிக்கல்களும் சட்ட மன்றப் பேரவையிலும் மேலவையிலும் உறுப்பினர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்படுகிறபோது, பப்ளிக் அக்கவுண்ட்ஸ் கமிட்டியும், பப்ளிக் அன்டர் டேக்கிங்ஸ் கமிட்டியும் அவைகளைப் பரிசீலனை செய்தாலும், அவை எந்த அளவுக்கு அமைச்சர்களாலும், அரசாலும், அதிகாரிகளாலும் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன என்பதைப் பார்த்தால், மிகவும் வேதனையாக இருக்கும். அந்த அளவுக்கு அக்கறை இல்லாமல் நடந்து வருவதைப் பார்க்கிறோம். அதுவும் தவிர 1983-84 ஆம் ஆண்டு ஒவ்வொரு பப்ளிக் அன்டர் டேக்கிங்கும் (பொது நிறுவனமும்) எவ்வாறு செயல்படுகின்றது என்று பார்ப்பதற்கு அது தொடர்பான ஆய்விக்கை 1986 ஆம் ஆண்டில் வந்தாலாவது, இரண்டு மூன்று ஆண்டு இடைவெளியிலே அதைக் கமிட்டி முன் வைத்து தவறுகளைக் கண்டறிவதற்கு வசதியாக இருக்கும். ஆனால் இப்போது குறைந்தபட்சம் பத்தாண்டுகளுக்குப் பின்னால்தான் அந்த அறிக்கை வைக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு பப்ளிக் அன்டர் டேக்கிங்ஸ் செயல்பாடுகள்பற்றி பத்தாண்டுகளுக்குப் பின்னால் பப்ளிக் அக்கவுண்ட்ஸ் கமிட்டி முன் வைக்கப்படுகிறபோது, அதன் பின் சட்டமன்ற அவைகளிலே அவைகுறித்த விவாதங்கள் வருகிறபோது,

1986 மே 3]

[திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி]

தவறு செய்த அதிகாரிகள் அதற்குள் பழத்தைப் தின்று கொட்டையையும் போட்டுவிட்டு, ஓய்வும் பெற்று சென்று விடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்த விதத் தண்டனையும் கொடுக்க முடியாத சூழ்நிலை, எதுவும் அவர்களிடமிருந்து ரிகவரி செய்ய முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது. இந்த நிலைமையில்தான் நிதித் துறை செயல்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய பப்ளிக் அண்டர்டேக்கிங்ஸ் கமிட்டியினுடைய பரிந்துரை ஒன்றில் “மத்திய அரசினுடைய பொது நிறுவனங்கள் அனைத்திலும் பட்ஜெட் திட்டங்களை, வரவு-செலவுத் திட்டங்களை வைக்கும்போது, அவர்களுடைய “பர்போர்ட்மன்ஸ் ரெவியூ” என்கிற முறையிலே விரிவான ஒரு ரிப்போர்ட் இங்கே வைக்கப்படுகிறது. ஆனால் தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையிலே, எல்லாக் கமிட்டிகளைப்பற்றியும் அவ்வாறு வைக்க வேண்டுமென்று பரிந்துரை செய்தும்கூட அவ்வாறு சரியானமுறையில் வைக்கப்படவில்லை” என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டிருக்கிறது. 35.41 கோடிக்கு மேலே முதலீடு செய்துள்ள 228 நிறுவனங்களின் சாதனைகள் பற்றிய விவரங்கள் குறித்து நாடாளுமன்றத்திலே ஆய்வுக்குழு அறிக்கை வைக்கப்படும்போது . . .

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: பப்ளிக் அண்டர்டேக்கிங்ஸ் கமிட்டி ரிப்போர்ட் வர நாளாகிறது என்று சொல்கிறார்களா?

திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி: ‘பப்ளிக் அண்டர்டேக்கிங்ஸ் கமிட்டிக்கு’ அவற்றினுடைய ‘பர்போர்ட்மன்ஸ்’ வைக்கப்படுவதற்கு நாளாகிறது என்று சொல்கிறேன்.

MR. DEPUTY CHAIRMAN: Is the Hon. Member talking about the Public Undertakings Committee Report or. . . .

THIRUMATHI V. JAYALAKSHMI: It is the 28th Report.

MR. DEPUTY CHAIRMAN: It is the report of a Legislature Committee. The Hon. Minister is not concerned with it. That is what I would like to tell the Hon. Member. The Public Undertakings Committee's Report is placed by the relevant Committee.

திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி: நான் என்ன சொல்ல விரும்புகிறேன் என்றால், 10, 12 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நடந்த ஆய்வைப்பற்றி பதத்து, பண்ணிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் எடுத்துக்கொள்ளும்போது, அவற்றின் குறைகளை

[திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி]

[1986 மே 3]

அல்லது நிறைகளைச் சரியாக விவாதிக்க முடியவில்லை என்கிற அளவுக்கு இருக்கிறோம் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். “தமிழ் நாட்டிலே தொழில் துறை நிறுவனங்கள் பற்றிய ஆய்வு அறிக்கையைச் சுருக்கமான வடிவத்தில் சட்டமன்றத்தில் தாக்கல் செய்வதற்குப் பதிலாக வழக்கம்போல் விரிவான வடிவத்தில், சட்டமன்றத்தின் வரவு-செலவுத் திட்டக் கூட்டத் தொடரில், ஒவ்வொன்றும் வைக்க நிதித் துறை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும், இந்த ஆய்வு அறிக்கை பொதுத் துறை நிறுவனங்களில் முந்தைய நிதி ஆண்டின் பணி குறித்த ஆய்வு பற்றிய விவரங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதாவது 1985-86 ஆம் ஆண்டிற்குரிய ஆய்வு அறிக்கை 1987 ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்களில் நடைபெறும் வரவு-செலவுத் திட்டக் கூட்டத் தொடரில் சட்டமன்றத்தில் வைக்கப்படவேண்டும்” என்று பொது நிறுவனங்கள் குழுவின் 28-வது அறிக்கையில் பரிந்துரை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதை மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் மனதில் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இவ்வாறு அந்த அந்த ஆண்டு வைக்கப்பட முடியா விட்டாலும்கூட, குறைந்தபட்சம் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலாவது சட்டமன்றப் பேரவை, மேலவையில் அந்த அந்த கமிட்டிகளுக்கு முன்னால் ஒரு ‘ரெவியூ ரிப்போர்ட்’ என்கிற முறையில் வைத்தால், அவற்றின்மூலம் பொது மக்களுடைய பணம் நல்ல முறையில் செலவழிக்கப்படுகிறதா இல்லையா என்பதை இம்மாமன்றம் அறிய துணையாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்து, பேச வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி கூறி அமைகிறேன்.

திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன்: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தொழில் கொள்கையும் திட்டங்களும் (பெருந் தொழில்கள்) என்கிற கொள்கைக் குறிப்பின்மேல் என்னுடைய கருத்துக்களையும் எடுத்துச் சொல்வதற்கு வாய்ப்புத் தந்தமைக்கு என்னுடைய இதயபூர்வமான நன்றியைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

தமிழகம் படிப்படியாக ஆனால் ஸ்திரமாக தொழில் வளர்ச்சியிலே சிறப்பாக முன்னேறிக்கொண்டு வருகிறதென்பதை இந்தக் கொள்கைக் குறிப்பிலே கோடிட்டு விளக்கியிருக்கிறார்கள். சிலர் திரும்பத் திரும்ப உண்மைக்கு மாறான செய்திகளைச் சொல்வதனாலேயே, அவற்றைப் பல முறை சொல்கின்ற காரணத்தினாலேயே, அவை உண்மையாகிவிடும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த எண்ணத்தின் அடிப்படையிலே தமிழகம் தொழில் வளர்ச்சியில் முன்னேற்றம் அடையவில்லை என்றும்,

1988 மே 3]

[திரு. காடுவேட்டி கண்ணப்பன்]

சிறப்பான இடத்தை எட்டவில்லை என்றும் திரும்பத் திரும்ப தங்களுடைய கருத்துக்களை தமிழகம் முழுவதும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற சூழ்நிலையைப் பார்த்தோம்.

இந்தக் கொள்கைக் குறிப்பிலே தமிழகம், தொழில் வளர்ச்சியிலே சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. அது இந்தியாவிலே முன்னணியில் இருக்கிற நான்கு மாநிலங்களிலே ஒன்றாக இருக்கிறதென்பதையும் கோடிட்டுச் சிறப்பாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

(முற்பகல் 11-00)

அதைப்போலவே பம்பாயில் உள்ள இந்திய தேசிய ஆய்வு மையம் 1985 செப்டம்பர் மாதம் வெளியிட்டுள்ள அறிக்கையில் தொழில் வளர்ச்சியை நிர்ணயிக்கும் 5 அம்சங்களில் தமிழகம் முதல் 4 இடங்களில் உள்ளது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி பாராட்டி இருக்கிறது என்பதையும் இந்தத் தொழில் கொள்கைக் குறிப்பிலே எடுத்துக்காட்டி, தமிழகம் தொழில் வளர்ச்சியிலே படிப்படியாக உளர்த்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை இங்கே முன்னதாகப் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சிறப்பாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படி தொழில் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய அடிப்படை வசதிகள் மற்றும் புதிய தொழில் களுக்கு வேண்டிய அடிப்படை வசதிகளைப் பெருக்கித் தருவதிலே தமிழகம் முன்னணியிலே இருக்கிறது என்பதையும் தொழிற்சாலைகள் உற்பத்தி, முதலீடு ஆகியவற்றில் தமிழகம் நான்காவது இடத்தில் இருக்கிறது என்பதையும் இங்கே சிறப்பாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதைப்போலவே 1960-61—1980-81 ஆண்டுக் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட ஆலைகளின் மதிப் பிட்டை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, இப்போது தமிழகம் 4-வது இடத்தில் இருப்பதாக கொள்கை விளக்கக் குறிப்பிலே சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். ஆகவே தொழில் வளர்ச்சியிலே தமிழகம் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது அசைக்க முடியாத உண்மையாகும். தொழிற்சாலைகளின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ் நாடு நான்காவது இடத்தையும், தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்தவரையில், மூன்றாவது இடத்தையும் தமிழகம் பெற்றிருக்கிறது என்பதை இந்தக் கொள்கைக் குறிப்பிலே சுட்டிக்காட்டி, நம்முடைய சிறப்பான தொழில் வளர்ச்சியை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அதைப்போலவே மத்திய அரசு நமக்கு ஏராளமான வசதி வாய்ப்புக்களைச் செய்ததருவதுபோலவும், தமிழகத்தில் சில குறைபாடுகள் இருப்பது போலவும் எங்கு முன்னாலே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி ஜெயலட்சுமி

[திரு. காடுவேட்டி கண்ணப்பன்]

[1986 மே 3]

அவர்கள் சுட்டிக் காட்டினார்கள். கடந்த காலம் வரை இந்தியாவில் 87 மாவட்டங்களை தொழில் இல்லாத மாவட்டங்களாக மத்திய அரசு பிரித்து, அதில் தமிழகத்திலே ஒரு மாவட்டம் கூட தொழில் வளர்ச்சி இல்லாத மாவட்டம் என்ற வரிசையில் சேர்க்கப்படாமல் தமிழகம் புறக்கணிக்கப்பட்டது என்பதை நாம் யாரும் மறுக்க முடியாது. பிறகு தமிழகம் தனது முயற்சியினாலும், மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களின் நல்ல திட்டங்களினாலும் தொழில் வளர்ச்சியிலே சிறப்பாக முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை நாம் உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். தமிழகத்தில் எந்த ஆட்சி இருந்தாலும், நலிந்த ஆலைகளை அரசு எடுத்தாக வேண்டுமென்ற கோரிக்கை ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒவ்வொரு நிலைக்கு ஏற்ப எழுந்தது. தொழிலாளர் நலனுக்காக பாதிக்கப்பட்ட ஆலைகளை எல்லாம் அரசு எடுத்தாக வேண்டுமென்று நாடு பூராவும் கோரிக்கை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களை உள்ளிட்ட மேட்டூர் மில்ஸ், அலெக்சாண்டர் மில், சனார்த்தனம் மில், வசந்தா மில், இராமகிருஷ்ணா இன்டஸ்ட்ரீஸ் போன்ற தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் நலிந்த தொழிற்சாலைகளாக இருந்து, பல நாட்களாக தொழிலாளர்கள் எல்லாம் வேலை இல்லாமல் கஷ்டப்பட்ட நேரத்தில், தமிழக அரசு அவைகளையெல்லாம் எடுத்து பல ஆயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்களின் குடும்பத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு, புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் திடமான நடவடிக்கை மேற்கொண்டதற்கும் தொழிலாளர்களின் சார்பாக என்னுடைய நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஒரு தொழிற்சாலை நலிவுறுகிறது என்று சொன்னால், அதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. அதில் இந்திய ரீதியில் அந்தத் தொழிற்சாலைகள் நலிவுறுவதற்கு சில ஆராய்ச்சிகளைக் கண்டுபிடித்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நிர்வாகத் திறமையின்மை, தவறான நிர்வாகம், இப்படிப்பட்ட காரணங்களாலே ஒரு தொழிற்சாலை நலிவுறும் நிலையை அடைகிறது. ஒரு தொழிற்சாலை ஓராண்டு நடமாட இயங்குமானால், பரவாயில்லை; அதனுடைய வியாபாரத்திலே இறுதியிலே நடடம் வருவது இயற்கை. ஆனால் எனக்குத் தெரிந்தவரையில், சில தொழிற்சாலைகளில் வருகிற லாபத்தை, அதன் நிர்வாகம் அதிலே நடடக் கணக்கைக் காட்டி அதனுடைய பொருட்களை வேறு தொழிற்சாலையில் முதலீடாகப் போட்டு, முதலில் இருந்த தொழிற்சாலையை நலிவுற்ற தொழிற்சாலையாக மாற்றி, அதிலிருந்து வேறு தொழிற்சாலைக்கு அதன் பணத்தையும் பொருளாதாரத்தையும் முதலீடாகப் போட்டு தொழில்களை வளர்த்துக்கொள்கிற சில முதலாளிகள் நாட்டில் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நிறுவனங்கள் மீது அரசு, அங்கு முதலாம் ஆண்டு, இரண்டாம் ஆண்டு, மூன்றாம் ஆண்டு வரிசையில் நடடக் கணக்கு வருமானால், ஆரம்பத்

1986 மே 3] [திரு. காமுவெட்டி. கண்ணப்பன்]

திலேயே அதைப்பற்றி விசாரித்து, அதை அரசின் பொறுப்பிலே எடுத்துக் கொண்டு, தன்னுடைய கட்டுப்பாட்டில் எடுத்துக்கொள்வதற்கு அரசு முன் வந்தால், இப்படிப்பட்ட நலிவடைந்த தொழிற்சாலைகளின் எண்ணிக்கை குறைவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கும். அங்கு நட்டக் கணக்கு வரும்போதெல்லாம், அதை அரசின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவர வேண்டும். அப்படி அரசின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வரும் சூழ்நிலையை அரசு உருவாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(மாண்புமிகு மேல்வைத் தலைவர் தலைமை)

(முற்பகல் 11-05)

பல தொழிற்சாலைகளைப் பொறுத்தவரை, அவற்றின் அதிகர்கள் அங்கே பெறுகிற லாபத்தையெல்லாம் வேறு தொழிற்சாலைகளில் முதலீடாகப் போட்டு தங்களை வளர்த்துக் கொள்கிற நிலையில் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை நாட்டு மக்களுக்கு நாம் அடையாளம் காட்டியாக வேண்டும். இந்த நிலைமை தொடருகிற காரணத்தால், இன்றைக்கு பல தொழிலாளர்கள் வேதனைப்படுகிற சூழ்நிலை இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, வெல்பேர் ஆபீசர்கள் என்னும் தொழிலாளர் நல அதிகாரிகளைப் பல நிறுவனங்கள் தாங்களாகவே நியமித்துக் கொள்கிற நிலைமை இன்றைக்கு இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அப்படிப்பட்ட தொழில் நிறுவனங்களில் எந்தக் காரணத்திற்காகத் தொழிலாளர் நல அதிகாரிகள் நியமிக்கப்படுகிறார்களோ அந்த நோக்கமே பாதிக்கப்படுகிற நிலைமை உருவாகிவிடுகிறது. அந்த நிறுவனங்களால் நியமிக்கப்படுகிற தொழிலாளர் நல அதிகாரிகள் முதலாளிகளுக்கு சாதகமாகச் செயல்படுகிற சூழ்நிலை உருவாகிவிடுகிறது என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. எனவே அனைத்துத் தொழிற்சாலைகளிலும் தொழிலாளர் நல அதிகாரிகளை நியமிக்கும் பொறுப்பு அரசாங்கத்திடமே இருக்க வேண்டும்; அரசுப் பொறுப்பில் இருந்தால்தான், தொழிலாளர்கள் நலன்கள் காப்பாற்றப்பட முடியும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், மைய அரசு பல நிலைகளிலும் உதவி செய்வதாக இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் போக்குவரத்துத் துறையைப் பொறுத்தவரையில், தமிழகத்தில், மைய அரசு சற்று பாராமுகமாகத்தான் செயல்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது.

[திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன்]

[1986 மே 3]

என்பதைச் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை. ஈரோடு, சத்தியமங்கலம் போன்ற பகுதிகளை இணைக்கும் வகையில் புதிய அகல இரயில் பாதை அமைக்க வேண்டும். அப்போதுதான் கோவை பெரியார் போன்ற மாவட்டங்கள் தொழில் துறையில் வளருவதற்கு வாய்ப்பாக இருக்கும். மத்திய அரசைப் போறுத்த வரையில், புதிய ரெயில் பாதைகளைப் போடுவது, இருப்பவைகளைச் செப்பணிடுவது, மின்சார ரெயில் அமைப்பது, அகல ரெயில் பாதை போடுவது போன்ற பணிகளைத் தமிழகத்தில் புறக்கணித்து வருகிறது என்று சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை. தமிழகத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் தொழில் வளம் பெருக வேண்டும் என்றால், அதற்கு அடிப்படையான தேவை, போக்குவரத்து சிறப்பாகவும் ஏற்புடையதாகவும் இருப்பது. அந்தப் பொறுப்பு மைய அரசிடம் இருக்கிறது. இரயில்வே துறை தமிழகத்தைப் புறக்கணிக்கிறது என்ற பொதுவான குறை இங்கே இருக்கிறது.

சென்னையில் உள்ள ரெயில் பெட்டி தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்காகவும் அதிகமான லாபத்தை ஈட்டவும் தூதனமான முறைகளைப் பின்பற்றி இன்றைக்கு சிறப்பான சாதனையை அடைந்திருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ரெயில் பெட்டி உற்பத்தித் தொழிற்சாலையை மைய அரசு இங்கே விரிவுபடுத்தாமல், வடக்கே இருக்கிற கபர்தனா என்ற இடத்தில் ரூ. 180 கோடி செலவில் புதிதாக ஒரு ரெயில் பெட்டித் தொழிற்சாலையை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது, அதிலே முனைப்புக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை எண்ணும்போது, வேதனைபாட இருக்கிறது. இங்கே சிறப்பாகவும் இலாப நோக்கத்தோடும் சாதனை புரிந்து கொண்டிருக்கிற விரிவாக்கத்தை மேற்கொள்ளாமல், அங்கே வேறு ஒரு இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பது நல்லதல்ல என்பதைச் சொல்லிக்கொண்டு, தமிழகத்தில் உள்ள ரெயில் பெட்டித் தொழிற்சாலையை விரிவாக்கம் செய்ய மைய அரசு துணை நிற்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஈரோட்டைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் தோல் பதனிடும் தொழில் சிறப்பாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தத் தொழில் சிறப்பான அமைய வேண்டுமென்றால், அதன் மூலம் இங்கே உள்ள தோலை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்றால், அவற்றை சரியாகப் பக்குவப்படுத்த வேண்டும், சரியாகப் பதப்படுத்த வேண்டும், என்று மைய அரசு சொல்லுகிறது. அந்த அளவுக்கு தோலைப் பக்குவப்படுத்துவதற்கும், பதப்படுத்துவதற்கும் தேவையான இயந்திரங்களைப் பயன்படுத்த முடியாத அளவுக்குத்தான் அங்கே உள்ள சிறு தொழில் அதிபர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்தக் குறைபாட்டை நீக்குவதற்கு அந்தப் பகுதியில் ஒரு பொது தோல்

1986 மே 3]

[திரு. காடுவேட்டி கண்ணப்பன்]

தொழில் சேவை மையம் அமைக்கப்பட வேண்டும். அந்த சேவை மையத்தை ஈரோட்டில் அமைத்துக் கொடுத்தால், பெரியார் மாவட்டத்தில் உள்ள சிறு தொழில் தோல் பதனிடும் அதிபர்களுக்கு ஏற்புடையதாக அமையும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். பெரியார் மாவட்டத்தில், 40, 50 இடங்களில் சிறு தொழில் என்கிற வகையில் தோல் பதனிடும் தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. எனவே அவர்களுக்கெல்லாம் உதவி செய்யும் வகையில் அங்கே சேவை மையத்தை உருவாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 11-10)

பெரியார் மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில், கைத்தறித் தொழிலும் அதோடு இணைந்துள்ள மற்ற தொழில்களும் சிறப்பாக நடக்கின்றன. பருத்தி துலோடு பாலியஸ்டர் துலை இணைத்து உற்பத்தியாகக் கூடிய துணிகள் அங்கே நெய்யப்படுகின்றன. ஆகவே 'பாலியஸ்டர்' துலை உருவாக்கக் கூடிய மூலப் பொருள்களை உருவாக்குகிற ஒரு தொழிற்சாலையை தமிழகத்திலே உருவாக்க வேண்டும். அதுவும் ஈரோட்டுப் பகுதியிலே உருவாக்கப்படுமானால், அந்தப் பகுதியில் உள்ள நெசவாளர்களுக்குத் துணை புரிவதாக அது இருக்கும் என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே பாலியஸ்டர் துலை உருவாக்கக் கூடிய மூலப் பொருள் தொழிற்சாலையை தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வர மைய அரசு உதவியாக இருக்க வேண்டும். அதுவும் பெரியார் மாவட்டத்திலே ஈரோட்டிலே அந்தத் தொழிற்சாலையை உருவாக்க இந்த அரசு முனைப்பாகச் செயல்பட வேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஒரு நாடு முன்னேற வேண்டுமானால், மின்சார உற்பத்தியில் தன்னிறைவு பெற்றாக வேண்டும், மின்சார உற்பத்தியில் தன்னிறைவு பெறுமானால், தொழில் வளத்தைப் பெருக்குவதற்கு அது வாய்ப்புடையதாக அமையும் என்பதை நாம் கருத்திலே கொள்ள வேண்டும். அந்த வகையிலே நெய்வேலியில் வெட்டப்படுகிற மூன்றாவது சுரங்கத்தில், அனல் மின் நிலையத்தை உருவாக்கி, அங்கே உற்பத்தி செய்யப்படுகிற அனைத்து மின்சாரத்தையும் தமிழகத்திற்கே தருகிற வகையில் மாநில அரசு மைய அரசை வலியுறுத்திப் பெற வேண்டும். அப்படிப் பெற்றால்தான், நம்முடைய தொழில் வளர்ச்சி சிறப்பாக இருக்கும். அப்படி இல்லாவிட்டால், அங்கே வெட்டியெடுக்கப்படுகிற நிலக்கரியை தமிழக அரசு மத்திய அரசிடமிருந்து வாங்கி, தமிழக அரசின் பொறுப்பிலே ஒரு அனல் மின்சார நிலையத்தை உருவாக்கி, அதில்

[திரு காடுவெட்டி கண்ணப்பன்]

[1986 மே 3]

உற்பத்தியாகும் அனைத்து மின்சாரமும் தமிழ் நாட்டிற்கே பயன்படுகிற வகையில் நம்முடைய அரசு செயல்படுத்த வேண்டும். அதற்காக மத்திய அரசை மாநில அரசு வலியுறுத்த வேண்டும். இதற்கு மைய அரசு உடன்படுவதாக இருந்தால், தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், மின்சார உற்பத்தியில் தன்னிறைவு பெற வாய்ப்பாக இருக்கும்.

தஞ்சைத் தரணியில் விவசாயப் பெருமக்கள் . . .

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினருக்குக் கொடுத்த நேரம் முடிந்தாகிவிட்டது.

திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன் : மேட்டூரில் தண்ணீர் இல்லாததால் விவசாயம் சரியாகச் செய்யப்படாமல் வறட்சியான நிலை இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நிலை இருந்தாலும், அங்கே இயற்கையாக எண்ணெய், எரிவாய்வு ஏராளமாகக் கிடைப்பதாக ஆய்வில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகவே மைய அரசு அந்த எண்ணெய் வளத்தைப் பயன்படுத்தி, எதிர்வாயுவைப் பயன்படுத்தி, ஒரு மின்சார நிலையத்தை பெரிய அளவிலே உருவாக்கி தமிழகம் முழுவதற்கும் பயன்படும் வகையில் அதில் உற்பத்தி செய்யப்படும் மின்சாரத்தை வழங்க மாநில அரசு மைய அரசை வலியுறுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சேலம் உருக்காலை போன்ற பல ஆலைகளைப்பற்றிக் கணக்கெடுத்தால், இன்றைய நினம் மைய அரசு தமிழகத்தைப் புறக்கணித்து வருகிற சூழ்நிலையை நம்மாலே சொல்ல முடியும். அந்த அடிப்படையிலே மைய அரசோடு பேசி கிடப்பிலே கிடப்பதாகச் சொல்லப்படும் பல ஆலைகளைக் கொண்டு வர நாம் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

எனக்கு முன் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள், 1947-லிருந்து 1967 வரை மைய அரசு சிறப்பான முதலீட்டைச் செய்து இங்கே தொழில் வளர்ச்சிக்கு உதவியது என்று சொன்னார்கள். 1967-க்குப் பிறகு 1986 வரை அந்த முதலீடு கொஞ்சம் கெஞ்சமாகக் குறைந்து ஒதுக்கப்படுகிற நிலையிலே தமிழகம் இருக்கிறது என்பதை அவர்கள் உணர்வார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலை இருந்தாலும் கூட, தமிழகம் தொழில் வளம் பெற மைய அரசின் நிதி உதவியைப் பெறுவதில் தமிழகம் சிறப்பான இடம் பெறுகிறது என்பது இந்தப் புள்ளிவிவரங்களிலிருந்து தெரிகிறது. மைய அரசிலிருந்து நிதியுதவி பெறுவதில் தமிழகம் முதலிடம் பெறுகிறது. ரூபாய் 13.7 கோடியை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். குஜராத் 9.8 கோடி ரூபாயையும், மகாராஷ்டிரம் 7.6 கோடி

1986 மே 3]

[திரு. காடுவேட்டி கண்ணப்பன்]

ரூபாயையும், ஆந்திரம் 9.4 கோடி ரூபாயையும் பெற்றிருக்கின்றன. அந்த வகையில் மைய அரசிடமிருந்து நிதியுதவி பெறுவதில் முதலாவதாக இருப்பது மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவரின் அரசு என்பதைச் சொல்லி, தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், படிப்படியாக சீர்தன்மையோடு தொழில் துறை வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறது என்பதைச் சொல்லி அமைகிறேன். வணக்கம்.

திரு. எல். ஜெயச்சந்திரன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, தொழில் துறை கொள்கை விளக்கக் குறிப்பின் மீது பங்குபெறுவதற்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். குறிப்பாக ஒரு நாடு பொருளாதார முன்னேற்றத்தில் வளர்ச்சி அடைய தொழில் வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்கு உண்டு என்பதை நான் குறிப்பிடக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். பொருளாதார வளர்ச்சிக்காக மைய அரசும், மாநில அரசும் பல்வேறு வளர்ச்சித் திட்டங்களை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்காக இந்த நேரத்திலே நான் அவர்களைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

(முற்பகல் 11-15)

நமது தமிழக அரசு நம் தொழில் முனைவர்களுக்கு என்று தொழில் துறையிலே நல்ல பல திட்டங்களை அறிவித்திருக்கிறது. குறிப்பாகக் கூற வேண்டுமென்றால், மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் சில மாதங்களுக்கு முன்பு அனைத்து மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களையும் அழைத்து, தொழில் துறையில் மாவட்ட அளவில் என்ன செய்ய வேண்டும். எந்த அளவுக்கு தொழில்களை முன்னேற்றுவிக்க வேண்டும் என்பதற்கு கருத்தாங்குகளுக்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். அந்த அடிப்படையிலே ஒவ்வொரு மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரும் அந்தந்த மாவட்டங்களில் தொழில் கருத்தாங்குகளை நடத்தி நம் தமிழகத்தில் தொழிலை எந்த அளவுக்கு முன்னேற்றலாம், எந்த அளவுக்கு நல்ல அளவில் செய்ய முடியும் என்று அறிய வேண்டும். இந்தக் கருத்தாங்குகள் அதற்கு நல்ல வாய்ப்பளிக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அந்த அளவில் தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் மார்ச் 27, 28 ஆகிய இரண்டு நாட்கள் தொழில் கருத்தாங்கு நடந்தது. அந்தக் கருத்தாங்கிலே நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்களும் கலந்துகொண்டு பல யோசனைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அதற்காக நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதுபோன்ற தொழில் கருத்தாங்குகளில், ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் எடுத்த முடிவுகளை ரிப்போர்ட்டுகளாக அரசுக்கு அனுப்பியிருக்கின்றார்கள். நான் இந்த நேரத்தில் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்வது

[திரு. எல். ஜெயச்சந்திரன்]

[1986 மே 3]

இதுபோன்ற பல்வேறு மாவட்டங்களில் தொழில் கருத்தாங்கு நடந்த, அந்த அறிக்கைகளை நம்முடைய அரசுக்கு அனுப்பியிருந்தால், அந்த அறிக்கைகளை வைத்துக்கொண்டு, ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் எந்த அளவுக்கு அந்தத் தொழில்களை உருவாக்கலாம், எந்த அளவுக்கு அங்கு தொழில்களை ஆரம்பிக்கலாம், அவர்களுக்கு எந்த அளவுக்கு உதவலாம் என்று சொல்லியும் அறிக்கை அனுப்பியிருக்கின்றார்கள். அந்த அறிக்கைகளிலே உள்ள கருத்துக்களை அரசு எடுத்துக்கொண்டு அந்த மாவட்டங்களுக்கு எந்த அளவுக்கு உதவ வேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு உதவ வேண்டும் என்றும் பல்வேறு வசதிகளைச் செய்து தரவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். தமிழக அரசும் மத்திய அரசிடம் பெரிய தொழில்களை ஆரம்பிக்கக் கோரியிருப்பதாக குறிப்பிலே சொல்லியிருக்கின்றார்கள். 819 விண்ணப்பங்களை தமிழக அரசு மத்திய அரசுக்குப் பரிந்துரை செய்திருப்பதாகவும் அந்தக் குறிப்பிலே கொடுத்திருக்கின்றார்கள். ஆனால் எந்தெந்தப் பெரிய தொழில்கள் என்று குறிப்பாகச் சொல்லவில்லை. அப்படிக் குறிப்பிட்டிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். மத்திய அரசு 468 தொழில்களுக்கு உத்தரவு கொடுத்திருப்பதாகவும் இன்னும் 275-க்கு உத்தரவு அளிக்கவில்லை என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். அது குறித்து விவரமாக வைத்திருந்தால், நலமாக இருந்திருக்கும். எந்தெந்தத் தொழில்கள் மாநில அரசுக்குச் செல்ல வேண்டும். எந்தெந்தத் தொழில்கள் மத்திய அரசுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று தெரிந்திருந்தால், நலமாக இருந்திருக்கும். முழு அதிகாரமும் மத்திய அரசில் இருக்கின்றது. தொழில்கள் தொடங்க மாநில அரசின் மூலமாக மத்திய அரசை வேண்டிக்கேட்டுக்கொள்வது என்று ஒரு கொள்கை இருக்கின்றது. அந்தக் கொள்கையின் காரணமாக முழு அதிகாரத்தையும் மத்திய அரசு எடுத்துக்கொண்டு செயல்படுகின்றது. அதுபோன்று அதிகாரத்தை எடுத்துக்கொண்டிருப்பது, நிச்சயமாக ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் தடையாகத்தான் இருக்கும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான கருத்தாகும். மாநிலத் தொழில் அமைச்சர்கள் மாநாடுகள் நடக்கும்போது, அதிலே நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்களும் கலந்து கொண்டு அவருடைய கருத்துரைகளை சொல்லியிருப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. நான் முன்னரே சொன்னதுபோல், மாநில அரசுகள் மத்திய அரசிடம் கேட்டுப்பெறுவது என்பது உண்மையிலேயே நம் நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருக்கும் என்பதைக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். தொழில்கள் இல்லாத மாவட்டத்திற்கு மட்டும் 25 சதவிகிதம் சப்ஸிடி, உதவித் தொகை ஒதுக்கின்றோம் என்று மத்திய

1986 மே 3]

[திரு. எல். ஜெயச்சந்திரன்]

அரசில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மத்திய அரசு உத்திரப் பிரதேசம், பீஹார், பாண்டிச்சேரி போன்ற மாநிலங்களுக்கு உதவித் தொகையைக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் பல்வேறு தொழில்கள் இருக்கின்றன என்று சொல்லி, அந்த 25 சதவிகிதம் கிடைக்காமல் போய்விட்டது என்று குறிப்பில் இருக்கின்றது. நான் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதே மாமன்றத்தில் கேள்வி நேரத்தில் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். தமிழகத்தில் 21 இடங்களில் 25 சதவிகிதம் சப்ஸிடி தர இருக்கிறோம் என்று சொல்லி இருக்கின்றார்கள். அண்மையில் பார்த்தால் இரண்டு இடங்களில் கும்முடிப்பூண்டி, திருப்பூர் போன்ற இடங்களில், மத்திய அரசினுடைய உதவியாக 10 சதவிகிதமும் நம்முடைய மாநில அரசின் உதவியாக 15 சதவிகிதமும் கொடுத்து மொத்தமாகச் சேர்ந்து 25 சதவிகிதம் கொடுப்பதாக

(முற்பகல் 11-20)

அறிவித்திருக்கின்றார்கள். அவர்கள் இப்போது அறிவித்துள்ளதுபோல, தென் ஆற்காடு, வட ஆற்காடு மற்றும் இராமநாதபுரம் மாவட்டங்களில் உள்ள பகுதிகளுக்கும் அறிவிக்க வேண்டும். அந்த 21 இடங்களை விரைவிலே அறிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். குறிப்பாக தென் ஆற்காடு மாவட்டத்தில் அந்த இடங்களை அறிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். காரணம், முன்பே கூறியதுபோல், தொழில் கருத்தரங்கிலே தெளிவாக வலியுறுத்தினோம். தென் ஆற்காடு மாவட்டத்திலே உள்ளவர்கள், பக்கத்திலே உள்ள பாண்டிச்சேரி மாநிலத்திற்குப் போய், தொழில்களை ஆரம்பிக்கிறார்கள். அங்கே 25 சதவிகிதம் தொழில் முனைவர்களுக்கு அளிக்கிறார்கள். இடம், இயந்திரங்கள், மற்றும் பல்வேறு வசதிகள் செய்து கொடுப்பதால், தென் ஆற்காடு மாவட்டத்தில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் புதுவைக்குச் சென்று, தொழில்களைத் துவங்குகிறார்கள். எனவே உடனடியாக அந்தச் சலுகையை தென் ஆற்காடு மாவட்டத்திற்கு அறிவிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பாண்டிச்சேரிக்குச் சென்று அவர்கள் தொழில்களைத் துவங்குவார்கள். அப்படிப்பட்ட சலுகையைக் கொடுத்தால், நம்முடைய மாநிலத்திலேயே அவர்கள் தொழில்களைத் துவங்குவார்கள் என்று கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அடுத்து, பெரிய நடுத்தரத் தொழில்கள் அமைக்க 'சிங்கின் வின்கோ ஏஜன்சி' அமைத்திருப்பதாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். உரிமம் கொடுப்பதிலும், அடிப்படை வசதிகளைச் செய்வதிலும் காலதாமதம் ஏற்படாமல் இருக்கத்

[அரு. எல். ஜெயச்சந்திரன்]

[1986 மே]

நான் 'சிங்கள வின்டோ சிஸ்டம்' என்று சொன்னார்கள். அந்தத் திட்டத்தைப் பாராட்ட வேண்டியதுதான். ஆனால் செயலளவில் முழுமையாக அது நடைபெறுகிறதா என்று பார்த்தால், ஐயப்பாடாகத்தான் இருக்கிறது. இங்கே சிப்காட்டின் 14 ஆம் ஆண்டறிக்கை—ஆன்யுவல் ரிப்போர்ட்—கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதில், one window that opens all the doors. அதைப் பார்க்க மிக நன்றாக இருக்கிறது. அது முழு அளவில் இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. என்னைப் பொறுத்தவரையில், "Even if you open all the windows the doors are not open" என்றுதான் நான் கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் நல்லமுறையிலே அதை அறிவித்திருந்தாலும், அதனுடைய நடைமுறைத் திட்டங்கள், செயல்கள் எந்த அளவுக்கு இருக்கின்றன என்பதைப் பார்த்து, அதிலுள்ள சங்கடங்களைப் போக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த எண்ணம் நல்ல எண்ணம். விரைவில் உரிமம் கொடுக்க வேண்டும், ஒப்புதல் அளிக்க வேண்டும், அத்தியாவசியமான அடிப்படைத் தேவைகளை விரைவிலே செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்றுதான் அதை அறிவித்திருக்கிறார்கள். அது முழு அளவில் நிறைவேற வேண்டுமென்று மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு தொழில் துறை அமைச்சரவர்களின் மேற்பார்வையில் சிப்காட், டாமின், டி.ஐ.ஐ.சி., டி.டீகோ போன்ற நிறுவனங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றைப்பற்றியும் குறிப்பிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நல்லமுறையிலே அவற்றைச் செயல்படுத்தி வருகிறார்கள். அவைபற்றி பல்வேறு ஆலோசனைகளைக் கூறலாமென்று நான் நினைக்கிறேன். அதிலே பல குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. அவற்றை எல்லாம் அகற்ற வேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான், எந்தப் பயனுக்காக அவற்றை அறிவித்திருக்கிறோமோ அவை முழு அளவில் நிறைவேறும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சிப்காட் பற்றிக் கூற வேண்டுமென்றால், நான் முன்பே கூறியதுபோல, 25 சதவிகிதம் உதவியை அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும் அறிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தென் ஆற்காடு மாவட்டம், கடலூரில் சிப்காட் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அங்கே அனைவருக்கும் ஓரளவுக்கு நிலத்தைக் கொடுத்துவிட்டதாக அறிகிறேன். இந்த நோத்தில் மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களின் கவனத்திற்கு ஒன்றைக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். புதிதாக ஓரசாயனத் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்க நினைக்கிறவர்களுக்கு அங்கே இடமில்லை. அங்கே பெரிய தொழிலதிபர்களுக்கு 30 ஏக்கர்,

1986 மே 3]

[திரு. எஸ். ஜெயச்சந்திரன்]

40 ஏக்கர் என்று கொடுத்துவிட்டார்கள். அவர்களுக்குக் கொடுத்தது தவறு என்று சொல்லவில்லை. அப்படி அவர்களுக்குக் கொடுத்த நிலத்தை முழு அளவில் அவர்கள் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தால், நன்றாக இருக்கும். அதில் பாதி அளவுக்கு இப்போது உபயோகித்துக்கொண்டு, மீதியை 10 வருடங்கள் கழித்து வரும் 'ப்யூச்சர் எக்ஸ்பான்ஷன்'-க்காக வாங்கி வைத்துவிட்டார்கள். அதனால் இன்று தொழில் ஆரம்பிக்க நினைக்கிறவர்களுக்கு அங்கே இடமில்லை. எனவே 'பிஸ்டிங் பிளான்', 'சைட் பிளான்' எல்லாவற்றையும் பார்த்து, இடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். 'ப்யூச்சர் எக்ஸ்பான்ஷன்' என்ற நிலை வரும்போது, வேறு இடங்களில் அதை ஆரம்பிக்கலாம். குறிப்பாக சிறு தொழில்களை ஆரம்பிக்க நினைக்கிறவர்களுக்கு இடம் கொடுப்பதில்லை. எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் 'ஐஸ் பிளான்ட்' போட நினைத்தார். கடைசியில் 'ஓயிட் ஐஸ்' என்பது இரசாயன சம்பந்தப்பட்டது இல்லை, எனவே அனுமதி கொடுக்க மாட்டோம் என்று அனுமதி மறுக்கப் பட்டது. வாங்கிய 2,500 ரூபாயையும் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டார்கள். 'ஓயிட் ஐஸ்' என்பது இரசாயனக் கலவையை வைத்துத்தான் 'பாரம்' அகிறது.

(பிற்பகல் 11-25)

அங்குள்ள அனைத்து தொழிற்சாலைகளுக்கும் அதனை ஒரு 'ரா மெட்டிரிய'-லாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அது அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அதுபோல சிப்காட்டைப் பொறுத்தவரையில், 12 பெர்சென்ட் 'இன்டரன்ட்' மற்ற இடங்களில் எல்லாம் வாங்கும் நிலையில் கடலூரில் மட்டும் கூடுதலாக வாங்குகிறார்கள். இதுகுறித்தும் கவனிக்க வேண்டும்.

அடுத்து, ஒரு ஏக்கர் நிலத்திற்கு 40 ஆயிரம் ரூபாய் என்று முன்பு இருந்தது. இப்போது 1 லட்சம் ரூபாய் என்கிற அளவுக்கு உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். இதுகுறித்து நான் முன்பே பேசியிருக்கிறேன். 10 அல்லது 20 பெர்சென்ட் ஏற்றினால் பரவாயில்லை. ஆனால் இப்படி 120 பெர்சென்ட் அதிகமாக்குவது சரியல்ல. எந்த நோக்கத்திற்காக இது ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். நிலம் வாங்கி விற்பது அவர்களுடைய நோக்கமல்ல. இதுகுறித்தும் அமைச்சர் அவர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

[திரு. எல். ஜெயச்சந்திரன்]

[1986 மே 3]

அடுத்து, இந்தியாவில் இருக்கிற இயந்திரங்களைப் பொறுத்தவரையில், அதை வாங்குவதற்கு 'டைம்' கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் வெளிநாடுகளிலிருந்து வாங்க வேண்டுமென்றால், 60 நாட்களில் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் உரிய காலத்தில் அதற்கான லைசென்ஸ் மத்திய அரசிடமிருந்து கிடைப்பதில்லை. 60 நாட்கள் என்றால் நிறைய வித்தியாசம் இருக்கிறது. இதுகுறித்தும் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

(மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் மணி அடித்தார்கள்.)

திரு. எல். ஜெயச்சந்திரன் : இப்பொழுதுதான் ஆரம்பித்தேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : உறுப்பினர் பேச ஆரம்பித்த நேரமும், கடினாரமும் என் கையில் இருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் கூடவா உறுப்பினர் அதிக நேரம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்? பட்டதாரி ஆசிரியர் பிரதிநிதி சீக்கிரம் இதுகுறித்துப் பேசிவிட்டு மற்றவர்களுக்கு வாய்ப்பு தர வேண்டும். அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள்தான் இதிலே பேச அதிகம் வாய்ப்பிருக்கிறது. சீக்கிரம் முடித்து விட்டு ஒத்துழைப்பு தர வேண்டும்.

திரு. எல். ஜெயச்சந்திரன் : தமிழ் நாடு தொழில் முதலீட்டுக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், அது நல்லமுறையில் செயல்பட்டு வருகிறது. அண்மையில் ரூ. 30 லட்சத்திலிருந்து ரூ. 60 லட்சமாகக் கடன் தொகையை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். வேலைவாய்ப்பினைப் பொறுத்தமட்டில், 1978-லிருந்து 1986 வரை 2 லட்சத்து 43 ஆயிரம் பேர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்காக இந்நிறுவனத்தை நான் பாராட்டுகிறேன். டி.ஐ.ஐ.சி.-யைப் பொறுத்தவரையில், ஒன்றைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மத்திய அரசும் மாநில அரசும் வேலைவாய்ப்பற்றவர்களுக்கும், படித்து பட்டதாரியாக வேலைவாய்ப்பற்றிருப்பவர்களுக்கும் இன்னும் அதிகமாக நிதி ஒதுக்கீடு செய்து இன்னும் அதிகமானவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பினை அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கு ¼ பங்கு தொகையைக்கூட கட்டுவதற்கு வேலைவாய்ப்பில்லாதவர்கள் வசதியில்லாமல் இருக்கிறார்கள். இந்தத் தொகையையும் மானியமாக மாநில அரசே கட்டுவதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டும்.

அடுத்து, 'சித் இன்டஸ்ட்ரீஸ்' என்று நிறைய தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. பேப்பர்களில் இதுபற்றி விளம்பரம் வருவதையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நிறைய தொழில்கள் இன்றைக்கு நலிந்துகொண்டிருக்கும் நிலையில், கன்டெய்னராக அவர்களுக்கும் நாம் ஒரு சந்தர்ப்பம் அளிக்க வேண்டும். அதற்கும் வழிவகை செய்ய வேண்டும்.

1986 மே 3]

[திரு. எல். ஜெயச்சந்திரன்]

அடுத்து, அமைச்சர் அவர்களுடைய பொறுப்பிலே இல்லையென்றாலும் கூட, ஒன்றைச் சொல்கிறேன். திரு. ராஜகோபால், பி.ஈ., என்பவர் அசிஸ்டென்ட் டெவலப்மென்ட் ஆபீசராக 2—6—1980-ல் பணியில் சேர்ந்தார். 6—3—1985 அன்று பணி நீரந்தரம் செய்யப்பட்டது.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம் : சிறு தொழில்கள்பற்றி ஊரகத் தொழில்கள் குறித்து விவாதம் நடைபெறும்போது சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சரிடம் சொன்னால் நன்றாக இருக்கும்.

திரு. எல். ஜெயச்சந்திரன் : அடுத்து, ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் புதிதாகத் தொழில்கள் தொடங்கும்போது பல்வேறு பிரச்சினைகள் ஏற்படுகின்றன.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அடுத்து அல்ல, கடைசியாக என்று சொல்லுங்கள்.

திரு. எல். ஜெயச்சந்திரன் : கடைசியாக, முடித்து விடுகிறேன். அப்பிரச்சினைகள் குறித்து, கருத்தாங்குகளில்கூட விவாதிக்கப்பட்டது. 'இன்பிராஸ்ட்ரக்சர் பெசிலிட்டிஸ்' தான் தொழில்களைத் தொடங்கும்போது அதிகமாக தேவைப்படுகின்றன. அதுபற்றி அறிக்கையும் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இது சம்பந்தமாக அந்தந்த மாவட்டங்களுக்குத் தேவையான வசதிகளை ஏற்பாடு செய்து தர வேண்டும். அத்துடன் தென்னாற்காடு மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், கடலூரில் 'போர்ட்' இருக்கிறது. சென்னைக்கும் நாகப்

(முற்பகல் 11-30)

பட்டினத்திற்கும் இடையில் உள்ள ஒரு பெரிய துறைமுகமாக கடலூர்தான் இருக்கிறது. அதை அபிவிருத்தி செய்தால், பயணிகள் வந்து இறங்க முடியும், பொருள் போக்குவரத்தும் கடல் வழியாகச் செய்யலாம்.

அடுத்ததாக மின்சாரம் பற்றிக் கூற வேண்டும். சிறு தொழில் அதிபர்களிடம் எக்சைஸு யூனிட்காரர்கள் எத்தனை தொல்லை கொடுக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்தால், அது அதிகமாக இருக்கிறது. இரண்டு வருடங்களுக்கு ஒருமுறை, டெபாசிட் அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது. மாதா மாதம் கொடுக்கும் தொகையைப்போல, பல மடங்குகள் அதிகமாக டெபாசிட்டாக எலெக்டிரிசிட்டி போர்டுக்குக் கட்ட வேண்டும். அப்படிக் கட்டவில்லையென்றால், கனெக்ஷனை 'கட்' செய்துவிடுகிறார்கள். சிறு தொழில் ஆரம்பிக்கிறவர்களுக்கு 'இன்சென்டிவ்' கிடைக்கவில்லை. இதுபோன்ற சங்கடங்கள் எல்லாம்

[திரு. எல். ஜெயச்சந்திரன்]

[1986 May 3]

இருக்கின்றன. இதுபோன்ற குறைகளை அமைச்சர் அவர்கள் மனதில் கொண்டு, நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு மாவட்டத்தில் மாவட்ட அட்வைசரி கமிட்டி மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரின் தலைமையில் இயங்குகிறது.
(மணியடிக்கப்பட்டது)

விற்பனை வரியைப் பொறுத்தவரையில், சிறு தொழில் துவங்குவோருக்கு அது சிரமைக்கப்பட வேண்டும். இதன் காரணமாக வெளி மாநிலத்தில் உள்ளவர்களும், வெளிநாடுகளில் உள்ளவர்களும் இங்கே நமது மாநிலத்தில் தொழில் ஆரம்பிக்க முடியும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நமது விற்பனை வரிக் கொள்கையின் காரணமாக நமது மாநிலத்தில் உள்ளவர்களே கர்நாடகம் போன்ற பிற மாநிலங்களில் தொழிலைத் துவங்குகிறார்கள், அந்த நிலைமையை மாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதுபற்றி நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் நிதியமைச்சரிடமும், வணிகவரித் துறை அமைச்சரிடமும் பேசியதாகச் சொன்னார்கள். அதை நல்லமுறையில் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டு, இக்கொள்கைக் குறிப்பில் பேச வாய்ப்பளித்த தங்களுக்கு நன்றி கூறி அமைகிறேன்.

* Thiru N. C. RAGHAVACHARI: Hon. Chairman, I have had the opportunity of going through the Industrial Policy and Programme placed before the House by the Hon. the Minister for Industries and I am grateful to him. While welcoming the programme for further development of Industries in Tamil Nadu, I would like to make two or three suggestions for further development.

The stumbling blocks for development of industries in Tamil Nadu are three—(1) the Industries (Development and Regulation) Act, 1951 (2) the acute power shortage and (3) Corporate Tax. I am not going to deal with the Corporate Tax which does not come within our province.

(Vice-Chairman Thirumathi V. Jayalakshmi in the chair.)

As regards the Industries (Development and Regulation) Act, of course, suggestions have been made for the amendment of the Constitution in the Reply to the questionnaire of the Sarkaria Commission and I am not going to touch that subject at all. It is going to take some time for Justice Sarkaria to make his recommendations for necessary amendments to the Constitution. Pending such recommendations, it is possible to do something and I will refer only to this. The Industries (Development and Regulation) Act was passed in 1951. We see that these are ordinary items of industries

1986 May 3] [Thiru N. C. Raghavachari]

over which the Central Government has got control. I will refer to certain unimportant industries—unimportant from the point of view of the Central Government. For instance, the Schedule contains items like Food Processing industries, Vegetable oils and Vanaspathi, Soaps, cosmetics and toilet preparations, Rubber goods, Leather goods, Clue and gelatin, glass, ceramics, cement and gypsum products, timber products, etc.

Now, these are all very ordinary subjects over which, in my humble opinion, the Centre need not have any control. Therefore, I would like to make a humble suggestion to the Hon. the Minister for Industries. Before the Justice Sarkaria Commission submits its report, the Central Government may be requested to delete these items from the Schedule to this Act. The Tamil Nadu Government have made a suggestion to the Justice Sarkaria Commission to the effect that Entry 52 in the Constitution may be amended. In the State List, in Schedule 7, Entry 24 relates to Industries, subject to entry 52 & 7 of list. Of course, various requests and suggestions are made from time to time for amending the Constitution. But, that does not mean that we should keep quiet till amendments are carried out in the Constitution. I would, therefore, in all humility request the Hon. the Minister for Industries to approach the Centre for deleting these small and insignificant items from the Schedule to the Act over which the Centre need not have control at all. After all, the purpose of this Act which was passed in 1951 is to have control over the manufacture of Defence items and there was no other intention at all. But, in course of time, they have been including the ordinary products also in the Schedule. As a result, a person who wants to start an industry for these items has got to make several trips to Delhi to get licences and other things. But, even when ultimately he gets the licence, the financial institutions may not be willing to give him financial assistance for starting the industry for which he has got the licence. The net result of all these things is that industrial development is blocked. Therefore, the first point which I want to make is that the Hon. Minister may kindly consider whether it is possible to request the Central Government to delete, by an amendment to the Schedule to the Act, all these small items. The applicability of the Act may be restricted to items of great importance and defence production and the other items may be omitted. Then, a number of Engineering Graduates and other persons will be prepared to start industries because there will be no need for them to go to Delhi on a number of occasions incurring huge expenditure.

[Thiru N. C. Raghavachari] [1986 May 3]

(முற்பகல் 11-35)

Sir, I want to make another suggestion also. In page 40 of the Policy Note, there is a reference to the Tamil Nadu Industrial Investment Corporation. This Industrial Investment Corporation finances a number of major, medium and small industries. The industries which receive financial assistance from the TIIC make supplies of tools and other products to some big industries. But, those big industries do not settle the bills quickly. There is considerable delay in their making payment and, sometimes there is delay of even one or two years. Till such time they receive payment from the big industries, those who started industries with financial assistance from the TIIC have to pay interest to the TIIC. Sometimes, if the instalment and the interest is not paid on the due date, the TIIC forecloses the loan. As a result, the industry is closed down and the person who started the industry is thrown out in the street. I feel that such persons should be given some breathing-time to pay the amounts due to the TIIC and, therefore, I would like to make a suggestion. I know that the State Government have no control over the private industries. So, the big industries which do not settle their bills in time are compelled to make payment. However, I would like to make a humble suggestion. A small industrialist the payment of whose bills is getting delayed and who owes money to the TIIC should be in a position to approach the State Co-operative Bank for assistance. The State Co-operative Bank should be asked to give him loan against the security of his bills for which he is expecting payment from some big industries. I think that this can be easily arranged because, after all, the State Co-operative Bank is the State Government's own Bank. If such an arrangement exists, the persons who owe money to the TIIC can get money from the State Co-operative Bank and pay off the interest and principal-instalments due to the TIIC.

The third thing I would like to say is that the TIIC appears to levy penal interest and interest on arrears. When we ask them, "Why are you charging penal interest?" they say that under the Re-financing system, the I.D.B.I. is charging penal interest. The net result is that the poor industrialists are made to pay penal interest, if there is delay in payment of arrears. I would suggest that at least in hard cases, the State Government, through the T.I.I.C. could request the I.D.B.I. to waive the penal interest, so that these industrialists might not be forced to pay penal interest. These are the three suggestions I want to make on this. The policy note on Industries placed on the table of the House is very good and I con-

1986 மே 3]

[Thiru N. C. Raghavachari]

gratulate the Hon. Minister and I have no comments to make on that. I wish there will be very good industrial development in the State.

As regards acute shortage of power, I know that the State Government are taking several steps to augment the power supply. But a number of Tamil people from Tamil Nadu rush to Hyderabad, in Andhra Pradesh to start their industries, because there is no power shortage there. In Karnataka also there is power shortage. In Kerala there is labour unrest. Therefore, a number of industries are started in Hyderabad. I would request the Hon. Minister to take speedy steps to get over this power shortage, so that more industries may be started in Tamil Nadu and Tamil Nadu might get further industrial development. I thank the Hon. Vice-Chairman for giving me this opportunity. Thank you very much.

(முற்பகல் 11-40)

திரு. க. சுப்பு : மாற்றுத் தலைவரவர்களே, தொழில் கொள்கையும், திட்டங்களும் குறித்த கொள்கை விளக்கக் குறிப்புமீது சில கருத்துக்களை நான் கூற விரும்புகிறேன். இந்தக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பில் இதன் கிளையாக பல செய்திகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இதிலே பல விவரங்கள் தரப்பட்டிருப்பதால், கொள்கை எங்கே என்று தேடிப் பிடிப்பது ஒரு சிலருக்குக் கஷ்டமாக இருக்கலாம். ஆனால் இதில் கொள்கை இருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அந்த அடிப்படையில் இங்கே கொள்கை விளக்கக் குறிப்பிலே கொடுத்திருக்கக்கூடிய ஒன்றிரண்டு கொள்கைகளை வைத்துக்கொண்டு ஒருசில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

குறிப்பாக தமிழ்நாட்டில் தொழில்கள் எந்த அளவுக்கு வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்றன என்பதற்குரிய விவரங்களை எல்லாம் கொடுத்துவிட்டு, ஒரு இடத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உரிமங்கள் வழங்குவதற்கு முன் மாநில அரசின் பரிந்துரை பெறுவதில் ஒரு நிலையான நடைமுறையை மத்திய அரசு பின்பற்றவில்லை என்ற ஒரு சங்கடமான சூழ்நிலையைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். புதிய தொழில்களுக்கு அனுமதி அளிக்கும் அதிகாரம் மூழுவதும் மத்திய அரசிடம் இருக்கிறது என்ற ஒரு சங்கடமான நிலைமையைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நமக்கு அனுமதியை மத்திய அரசு கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. நம்முடைய ஊரில் வளங்கள் இருந்தாலும், தொழில்களைத் தொடங்கும் வாய்ப்பு இருந்தாலும், இவற்றிற்கெல்லாம் அனுமதி மத்திய அரசிடத்திலிருந்து வர வேண்டியிருக்கிறது. அந்த சங்கடமான நிலைமையை எப்படி மாற்றலாம் என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராகவாச்சாரியார்

[திரு. க. சுப்பு]

[1986 மே 3]

அவர்கள்கூட எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதற்கு சட்டத் திருத்தத்தைக் கொண்டுவரலாமென்று சொன்னார்கள். ஆனால் அதன் மூலமாக முடியுமா என்று ஒரு ஆலோசனையை அவர்கள் சொன்னார்கள். பொதுவாக தொழில் களைத் தொடங்குவதற்கு ஒரு மாநில அரசுக்கு மத்திய அரசு துணையாக இருக்கவேண்டுமே தவிர, தடையாக இருக்கக்கூடாது. அதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்வார்கள். தடையில்லாமல் இருப்பது எப்படி? அதற்குரிய வழிகளைக் கண்டுபிடித்தால் நமக்கு ஏதாவது வழி பிறக்கும். இல்லாவிட்டால், பஞ்சாப், அஸ்ஸாம், காஷ்மீர் போல் இங்கும் தகராறுதான் வரும். அது மாதிரி தகராறுகளுக்கு இடமளிக்காத வகையில் நம்முடைய தொழில்கள் வளருவதற்குரிய வாய்ப்புகள் இங்கு அதிகமாக இருக்கின்றன என்ற உணர்வு மாநில அரசுகளுக்கு இருக்கவேண்டும். இங்கு நாம்தான் குறிப்பிடுகிறோம். மத்திய அரசு நம் கையிலே இருந்தாலும், மாநில அரசு தொழில்களை அதிகமாகத் தொடங்கவிலை என்ற குற்றச்சாட்டை காங்கிரசு கட்சித் தரப்பிலே யிருந்து சொல்வதை இந்த மன்றத்திலே நாம் பார்க்கிறோம். அதுமாதிரி பல மத்திய அமைச்சர்கள்கூட சொல்கிறார்கள். அவர்களை நான் அதற்காகக் குறை சொல்லவில்லை. இப்போது தொழில் வளம் தமிழகத்தில் குறைவாக இருக்கிறது; அதற்கு மாநில அரசுதான் காரணம் என்று ஒருசில மத்திய அமைச்சர்கள் சொல்கிறார்கள். அவர்கள்மீது நான் குறை சொல்ல மாட்டேன். ஏனென்றால் அவர்கள் மத்திய அரசை வலியுறுத்தி இங்கு தொழில்களைத் தொடங்குவதற்கு அவர்களால் அனுமதியைப் பெற முடியாது. நமக்குத் தெரியும். அவர் அங்கு ஒரு மாநில அந்தஸ்துள்ள ஒரு மந்திரியாக இருப்பார். அந்தப் பதவியையும் அவர் இழப்பதற்குத் தயாராக இருந்தால் தான், அந்த நிலையில் அவர் இருக்க முடியும். அது ஒரு இக்கட்டான நிலைமைதான். இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையில், தொழில் வளங்கள் பெருகுவதற்கு உரிமங்கள் பெறுவதே பெரிய சிரமமாக இருக்கிறது. தொழிற் சாலை என்பது பெரிய விஷயம். பிறகு அதற்கு ஆணைத் தேடி அலைய வேண்டும். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகளுக்கிடையேதான் தொழில் புரிய வேண்டும். அதோடு எம்.ஆர்.பி.டி. ஆக்டில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கக்கூடிய தொழிற்சாலைகளுக்குக்கூட இங்கே விரிவாக்கம் என்ற அடிப்படையிலே விரிவாக்கத்திற்கு அனுமதி கொடுத்துவிடுகிறார்கள். ஆகையினால் இங்கே புதிதாக மேலும் தொழிற்சாலைகள் தொடங்குவதற்கு நமக்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடுகிறது. மத்திய அரசு முதலீடு போடும்போது, அதற்குப் பல தடைக் கற்களை விதிக்கிறார்கள். இப்போது வாய்மொழி, மூலமாகக் கொடுத்த தகவல் என்னவென்றால், 10 கோடி ரூபாய்க்கு அதிகமாக மத்திய

1986 மே 3]

[திரு. க. சுப்பு]

சர்க்கார் தொழிற்சாலை ஏதாவது இங்கு வரவேண்டுமென்றால், அதை யெல்லாம் உத்திரப் பிரதேசத்திற்குக் கொண்டு போங்கள் என்று சொல் கிறார்கள். அந்தத் தொழிற்சாலை இங்கு கிடையாது என்கிறார்கள்.

இங்குக் கூட பாரத் எலக்ட்ரானிக்ஸ் சம்பந்தமாக முன்பு ஒருமுறை நான் கேள்வி கேட்கும்போது மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்த நேரத்தில் அவர்களிடம் தகவல் இல்லை. இருந்தாலும் அதுபற்றி இந்தக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பில் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பாரத் மின்னணு நிறுவனம் 30 கோடி ரூபாய் செலவில் நந்தமபாக்கத்தில் அமைக்க உத்தேசித் துள்ளது என்று சொன்னார்கள். ஏற்கெனவே மின்னணு திட்டத் தலைமை அலுவலகம் அடையாற்றில் வந்துவிட்டது. எலக்ட்ரானிக்ஸ் ஆபீஸ் பக்கத்தில் இருக்கிறது. அங்கு 120 பேர்களவரை வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் அதிகமாக தொழிலாளர்கள் வேலை பார்க்கவேண்டும். இதற்கு மத்திய அரசின் முதலீடு 16 கோடி அல்லது 18 கோடி ரூபாய் என்றால், அவை உத்திரப் பிரதேசத்திற்குக் கொண்டு போக வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். அதற்கு ஒரு காரணம், தொழில்களே இல்லாத மாவட்டம் என்று சொல்கிறார்கள். அப்படி ஒரு மாவட்டம் தமிழ்நாட்டில் இல்லை. தொழில்களே இல்லாத மாவட்டம் என்றால், தமிழ்நாட்டில் ஒரு தொழிலும் வராது. கேப்பிட்டல் அசிஸ்டன்ஸ் கிடைப்பதற்கு நமக்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போய் விடுகிறது. அதற்குரிய வரன்முறைகளை மத்திய அரசு வகுக்கிறது. அப்படி அது வகுக்கும்போது, நாம் சொன்னாலும் அந்தக் கருத்து எடுபடுவதில்லை. மாவட்டங்கள் என்பதைவிட தொழில்களே இல்லாத வட்டங்கள் என்று இருந்தால், நன்றாக இருக்கும். வட்டத்திலிருந்து மாவட்டங்களுக்குப் போக வேண்டும். பிளாக் என்று வட்டாரத்திற்கு வையுங்கள் என்று சொன்னார்கள்; ஆனால் அங்கே 'பிளாக்' பண்ணிவிட்டார்கள். மத்திய அமைச்சர் திரு. அருணாசலம் அவர்கள்கூட அதற்கு ஒத்துக்கொண்டார்கள். அதை அவர் வலியுறுத்த முடியுமா? அதை வலியுறுத்துவதாக இருந்தால், அவருக்கு வேலை இருக்காது. தாலுக்கா அளவிலே அப்படி வைக்க வேண்டுமென்று மத்திய அளவிலே போய்ச் சொன்னால், மத்திய மந்திரியாக இருப்பது கஷ்டம். ஆனால் அந்த மத்திய அமைச்சர் அவர்கள் அதை உணர்ந்ததற்கு நன்றி. அப்படி ஒரு கொள்கைத் தடை நமக்கு இருக்கிறது. மாநிலங்களில் தொழில் களைத் தொடங்குவதற்கு மத்திய மூலதனம் வர வேண்டும். என்னதான் அதைப்பற்றிப் பேசினாலும் அது வந்திருக்கிறதா? நான்-ரெசிடென்ட் இந்தியன் இங்கு வந்து 6 கோடி, 5 கோடி ரூபாய் போட்டாலும், தொழில் முன்னேறு

[திரு. க. சுப்பு]

[1986 மே 3]

கிறதா என்றால், அது 3000 ஆண்டில் முன்னேறுமென்று நினைக்கிறேன். இதற்கிடையிலே தமிழ்நாடு முன்னேறுவதற்கு வாய்ப்பே இல்லை. நான்-
ரெசிடென்ட் அதிகமான

(முற்பகல் 11-45)

முதலீடு போடுவதில்லை. மத்திய அரசுதான் அதிகமான முதலீடு போட முடியும். நான்-ரெசிடென்ட் இந்தியன்ஸ் ஒன்றிரண்டு சிமிண்ட் மற்றும் சர்க்கரை ஆலைகளையும் இங்கே இருப்பவர்களுக்கு எதிராகப் போட்டி போட்டு அவர்கள் வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். காரணம் என்.ஆர்.ஐ. கேட்டால் உடனே கிடைக்கிறது. எல்லாவிதமான அடிப்படை வசதிகளையும் அவர்களுக்கு அரசாங்கம் செய்து கொடுக்கிறது. காரணம் அவர்கள் மூலமாக நமது நாட்டுக்கு 'பாரின் எக்ஸ்சேஞ்சு' கிடைக்கிறது. ஆனால் அத்தகைய உதவிகள் இங்கே இருக்கிற தொழில் முனைவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவர்களுக்கு அந்த வசதிகளைச் செய்து தருவதில்லை என்ற வருத்தம் பல பேருக்கு இங்கே இருக்கிறது. எனவே இப்படிப்பட்ட சிக்கல்களுக்கிடையே மாண்புமிகு தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் பல நல்ல காரியங்களைச் செய்கிறார்கள் என்பதால், நான் அவரைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். வேறு எதற்காகவோ பாராட்டுகிறேன் என்று நினைக்கக் கூடாது. காரணம் இருக்கிற நிலைமைகளை இங்கே எடுத்துச் சொல்கிறோம். அதாவது சென்ற முறை நான் இங்கே பேசும்போது, இருக்கிற நிலைமைகளை எல்லாம் எடுத்துச் சொன்னேன். குறைகளை எடுத்துச் சொன்னேன். நிர்வாகத்தில் இருக்கிற குறைபாடுகளை எல்லாம் சொன்னேன். எதற்காகச் சொல்கிறோம்? அந்தத் தொழில் நன்றாக நடக்க வேண்டும், நாட்டில் தொழில் வளம் பெருக வேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம். அப்படி எடுத்துச் சொன்ன பிறகு, அந்த நிலைமையிலிருந்து எதேனும் முன்னேற்றம் இருக்கிறதா என்று பார்க்கிறோம். முன்னேற்றம் இருந்தால், நாம் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அரசுத் துறையில் மற்றும் பொதுத் துறையில் நிர்வாகப் பொறுப்பில் இருக்கிறவர்கள் என்னென்ன தவறுகளைச் செய்கிறார்கள் என்பதையெல்லாம் சுட்டிக் காட்டினோம். அந்தத் தவறுகள் எல்லாம் இன்றைக்குத் திருத்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பதுதான் உண்மையான நிலை. யதார்த்தமான உண்மை இதுதான் என்பதை நாம் அறிவோம். இத்தகைய நிறுவனங்களுக்கு முழுக்க முழுக்க அதிகாரிகளையே போடாதீர்கள். சேர்மன், எம்.டி., டைரெக்டர் என்று எல்லாப் பதவிகளும் அதிகாரிகளுக்கே இருந்தால் அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரேயடியாக முடித்துவிடுவார்கள். காரணம் அவர்கள் மக்களுக்குப் பொறுப்பாளர்கள் அல்ல. அவர்களையும் குறை சொல்லிப் பயனில்லை.

1986 மே 3]

[திரு. க. சுப்பு]

சொம்பப் போனால், அவர்களை நாம் வேறு இடத்திற்குத்தான் மாற்றுவோம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். ஆகவே தப்பு பண்ணுவார்கள். சில பேர் 'டிபான்ஸர்' வேண்டும் என்பதற்காகவேகூட தப்பு பண்ணுவார்கள். தனக்கு ஒரு 'டிபான்ஸர்' வேண்டும் என்றால் எப்படிப் போய்க் கேட்பது என்ற சுய மரியாதை காரணமாக கேட்காமல், தப்பு பண்ணுவார். இது அதிகாரிகளின் இயல்பு. நான் அதிகாரியாக இருந்தாலும், அதைத்தான் செய்வேன். இப்படி அதிகாரிகளை மட்டும் எல்லா இடத்திற்கும் போட்டுவிட்டால், பின்னாலே கொள்கையை அமுல்படுத்தும்போது, சிரமம் ஏற்படுகிறது என்ற காரணத்தால், நான்-அபிஷியல்களையும் போட வேண்டும் என்று நாம் வற்புறுத்தினோம். மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களும் மாண்புமிகு தொழிலமைச்சர் அவர்களும் அதை ஆலோசனை செய்து டிடுகோவுக்கு ஒரு நான்-அபிஷியலைப் போட்டார்கள். டிடுகோதானே நமக்கு மிகவும் முக்கியம். இப்போது டிடுகோவுக்கு ஒரு நான்-அபிஷியலை சேர்மென் ஆகப் போட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி நான்-அபிஷியலைப் போட்ட பிறகு, ஏதேனும் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். திரு. பணிக்கர் அவர்களை எடுத்து விட்டு திருமதி சுலோசனா சம்பத் அவர்களைப் போட்டார்கள் என்றால், அதனால் மக்களுக்கு ஏதாவது நல்லது நடந்திருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். அதிலே முன்னேற்றம் இருக்கிறதா என்று பார்க்கவேண்டும். முன்னேற்றம் இல்லை என்றால், விட்டுவிடலாம். முன்னேற்றம் இருக்கிறது என்றால் நாம் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். முன்பு தொழில் அமைதி இல்லாமல் இருந்த பல்வேறு யூனிட்களின் தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள் மற்றும் பிரதிநிதிகள் எனக்குத் தகவல் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாம் மன நிறைவு கொள்ளத்தக்க அளவுக்கு பல பிரச்சினைகள் இன்றைக்குத் தீர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. நான்-அபிஷியலைச் சேர்மென் ஆகப் போட்ட காரணத்தால், அவர்கள் தொழில் துறையில் இருப்பவர்களுக்கு ஊக்கம் அளிப்பதோடு, தொழில் துறையில் இருக்கிற பிரச்சினைகளைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு தீர்க்க முற்படுகிறார்கள். காரணம் மேலவையிலும் சட்ட மன்றப் பேரவையிலும் இந்தப் பிரச்சினை கிளம்பும், அப்போது நாம் பதில் சொல்ல வேண்டிய கடமை இருக்கிறது என்று அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு செயல்படுகிறார்கள். அதனால் பல பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

உதாரணத்திற்கு ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்ற முறை பேசும் போது, அரக்கோணம் ஸ்டீல் பிளாண்ட்டுக்கு ஆக்சிஜன் சப்ளை யை எவ்வி யாட்டிக் ஆக்சிஜன் கம்பனி என்ற நிறுவனம் செய்து வந்தது. 15 வருஷமாக ஒரு காண்ட்ராக்ட் அடிப்படையில் அந்தக் கம்பனிதான் ஆக்சிஜன் சப்ளை

[திரு. க. சுப்பு]

[1986 மே 3]

செய்து கொண்டிருந்தது. அதனால் வருஷத்திற்கு ரூ. 10 லட்சம் நமக்கு நட்டம் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. மொத்தம் எவ்வளவு இழப்பு என்று கணக்கு போட்டுக்கொள்ளலாம். அந்தக் கம்பெனியில் எவ்வளவு ஆக்சிஜன் 'கன்சியூம்' ஆகியிருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்ளுவதற்கான மீட்டர்கூட இல்லை. அப்படி நல்ல முறையில் செயல்பட்டுக்கொண்டுவந்த நிறுவனம் அது. அதனால் பல லட்சக் கணக்கான ரூபாய் கணக்கில் வராத வருவாயாக அந்தத் தொழில் அதிபர்களுக்கு வந்தது. அந்தப் பணத்தை என்ன செய்வது? பணத்தை அனாவசியமாக யாரும் செலவு பண்ணமாட்டார்கள். எனவே ரூ. 10 லட்சம், ரூ. 20 லட்சம் பணம் வந்தபோது, அதை நல்ல முறையில் பங்கிட்டுக் கொண்டு செயல்பட்டு வந்தார்கள். பிறகு அந்த காண்ட்ராக்ட் முடிந்ததுவிட்டது. அதை எடுத்துக்கொள்வது எப்படி என்று பார்த்து, அந்தக் காண்ட்ராக்ட்டை பொதுத்துறை நிறுவனம் ஒன்றிற்குக் கொடுத்தார்கள். டிக்ரோவே கூட இப்படிப்பட்ட ஆக்சிஜென் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலையை தானே உருவாக்கி இந்த சப்ளைவைத் தானே மேற்கொள்ளலாமா என்றுகூட இருக்கிறது என்று கேள்விப்படுகிறேன். அப்படி இருந்தால், அது வரவேற்கத தக்க ஒன்றாகும். எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால், நான் அதோடு மீதாடர்பு கொண்டவன். அந்தக் காண்ட்ராக்ட்டை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதற்கு அவர்கள் பட்ட பாடு எவ்வளவு என்பது எனக்குத் தெரியும். அந்தக் கம்பனியின் காண்ட்ராக்ட் 'லேபிள்' ஆன உடனே வேறு ஒருவருக்குக் கொடுக்கலாம் என்று முடிவு செய்வதற்குள் அந்த 'சேர்-பர்சன்' பட்ட பாடு எவ்வளவு என்பது எனக்குத் தெரியும். காரணம் அதற்குரியவர்கள் மீண்டும் அந்தக் காண்ட்ராக்டைப் பெறுவதற்கு யார் யாரை அணுக வேண்டுமோ, அணுக முடியுமோ அவர்களையெல்லாம் அணுகினார்கள். அந்த முதலாளிகள் வட நாட்டுக்காரர்களாக இருந்தாலும், ரொம்பக் கெட்டிக்காரர்கள். மந்திரிகள் அனைவரையும் பார்த்தார்கள். தொழிற் சங்கத் தலைவர்களையும் பார்த்தார்கள். தமிழ்நாட்டிலிருந்து எடுத்துவிட்டால், வேறு ஊருக்குப் போய் விடுவோம் என்றார்கள். ஏதோ தமிழ்நாட்டுக்கும் தொழில் வளர்ச்சிக்குப் இவர்களை விட்டால் வேறு வழியே இல்லை என்பதைப்போல் பேசினார்கள். இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் ஏட்டிலேகூட இதைப்பற்றி ஒரு ஆர்ட்டிகிளாக எழுதினார்கள். எல்லாமே மோசம் போனதைப்போல் செய்தி போட்டார்கள். தமிழ் நாட்டிலிருந்து இவர்கள் போய்விட்டால் தொழில் வளர்ச்சியே இல்லாமல் போய்விடும் என்பதைப் போலவும் தொழிலாளர்களுக்கு இதனால் வேலையே இல்லாமல் போய்விடும் என்றெல்லாம் எழுதினார்கள். அதுமட்டுமல்ல, தொழிற் சங்கத்திலேயே முற்போக்கான அமைப்புகளைக்கூட அவர்கள் தூண்டிவிட்டு அவர்களை விட்டே அந்தக் காண்ட்ராக்ட்டை மீண்டும் அவர்களுக்கே தர

1986 மே 3]

[திரு. க. சுப்பு]

வேண்டுமென்று கேட்க வைத்தார்கள். “இப்படி எடுத்துவிட்டால், எங்கள் தொழிலாளர்களுக்கு எல்லாம் வேலை போய்விடும்” என்றார்கள். தொழிற் சங்கத்தை இவர்கள் எப்படிப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பதற்காக இதைச் சொல்லுகிறேன். முற்போக்குத் தொழிற் சங்கத்தைச் சார்ந்தவர்களே கடிதம் எழுதினார்கள். அதிலே என்ன சொல்லப்பட்டது என்றால், அந்தத் தொழிற் சாலைக்கு காண்ட்ராக்ட் கொடுக்காவிட்டால், தொழிலாளர்களுக்கு வேலை இழப்பு ஏற்படும் என்றார்கள். அப்படியானால் அந்தத் தொழிலாளர்களுக்குப் புதிய நிறுவனம் வேலை கொடுக்கும் என்று சொல்லப்பட்டது அதற்கும் அந்தத் தொழிற் சங்கம் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. இப்படி ஒரு தனியாரிடமிருந்து பொதுத் துறைக்கு மாற்றினால் இவ்வளவு எதிர்ப்பு இருக்கிறது. தனியார் துறையில் நல்லபடியாக நடந்தால், அதைப்பற்றி நாம் கவலைப்படவில்லை. தனியார் துறையில் நன்றாக நடந்தால், நாம் கை வைக்க வேண்டியதில்லை. மாண்புமிகு தொழில்மைச்சர் அவர்கள் ஏற்கெனவே அதைத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தனியாரை ஊக்கப்படுத்துவது நான் எங்கள் திட்டம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

(பிற்பகல் 11-50)

சரியாக நடக்காத பொதுத் துறை நிறுவனத்தையே தனியாருக்குக் கொடுக்க லாம் என்ற அளவிற்கு வந்திருக்கிறோம். ஜாயின்ட் செக்டர் என்பதே தனியார் நிறுவனம்தான். மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் கூட பல முறை பல பொதுத் துறை நிறுவனங்கள் சரியாக இயங்காததால், வேதனைப்பட்டு தனியாருக்குக் கொடுத்துவிடலாம் என்ற எண்ணத்திற்கு வந்துவிட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை, போக்கு இருக்கிறது. இந்தத் தொழிற்சாலையைப் பொறுத்த வரையில், அவர்களது காண்ட்ராக்டை ‘ரெனியூ’ பண்ண வேண்டாம் என்ற விஷயம் விவாதத்திற்கு வரும்போது, டைரக்டர்களே வராமல் கோரம் இல்லாமல் போனது. ஏனென்றால் அதிகாரிகளுக்கு அவர்கள் மேல் அவ்வளவு அன்பு. அந்த ஆக்சிஜன் கம்பெனி இருந்தால்தான், அவர்களுக்கு ஆக்சிஜன் கிடைக்கும் போலும். இல்லாவிட்டால் கரியமில வாயுதான் இருக்கும் போலும். அதனால்தான் அவர்கள் வரவில்லை. பிறகு ஏசியாடிக் ஆக்சிஜன் கம்பெனியின் காண்ட்ராக்டை ரத்து செய்து, பொதுத் துறைக்கு மாற்றிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் பிறகு நாமே தொடங்குவது என்றும் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள்.

இந்த மாதிரியாகத்தான் சிமென்ட் உற்பத்தியைப் பொறுத்த வரையிலும், நிலைமை இருக்கிறது. அவர்கள் உற்பத்தியை அதிகமாகச் செய்ய வேண்டும் என்று இங்கே பேசியவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்கள் உற்பத்தி செய்த

[திரு. க. சுப்பு]

[1986 மே 3]

பிரஷர் பைப்பை விற்க முடியாமல் இருக்கிறது. பிறகு 'டுவாட்' போர்ட் வாங்க வேண்டும் என்று உத்தரவு போடப்பட்டு, இப்போது 2 கோடி ரூபாய்க்கு ஆர்டர் வாங்கியிருக்கிறார்கள். இப்படி இரண்டு கோடி ரூபாய்க்கு ஆர்டர் வாங்கும்போது, இன்னும் உற்பத்தி பெருகும், அதனால் அவர்களுக்கு ஊக்கம் வரும்.

பாளையத்தில் ஒரு தொழிற்சாலையைத் தொடங்க மத்திய சர்க்கார் இன்னும் அனுமதி கொடுக்கவில்லை என்று வருகிறது. இதைப்பற்றி மாண்புமிகு காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் வருத்தப்படமாட்டார்கள். ஏன் மத்திய அரசு அனுமதி கொடுக்கவில்லை என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தால் நல்லது. அவர்கள் இதற்கு அனுமதி கொடுப்பதில்லை என்று முடிவு எடுத்திருந்தால் அதை விட்டுவிட வேண்டியதுதான். யாராவது தனியார் தலையீடு இருக்கிறதா? இதிலே யாராவது பெரிய மனிதரின் தலையீடு இருந்தால், நாம் ஏன் இடையிலே தகராறு பண்ண வேண்டும்? மத்திய சர்க்காரே அவர் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு நமக்கு அனுமதி கொடுக்காத போது, மாநில அரசுக்கு மட்டும் என்ன வந்தது? ஆகவே பாளையம் தொழிற்சாலைக்கு அனுமதி வழங்கவில்லை என்றால், அதற்குக் காரணம் என்னவென்று நாம் பார்க்க வேண்டும்.

தொழிலாளர்கள் பிரச்சினைகளைப் பொறுத்தவரையில், அவை தீர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது வரவேற்கத்தக்கது. தமிழ் நாடு ஸ்டீல் பிளாண்ட்டில் 'புரொமோஷன் பாஸிசி' வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி பல்வேறு முன்னேற்றங்களைக் கொண்டு வந்ததற்காக 'மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களையும், அவருடைய மேற்பார்வையில் பணியாற்றும் அரசு சார்பில் உள்ள நிர்வாகத்தினரையும் வரவேற்கிறோம்.

அரியலூர் சிமெண்ட் தொழிற்சாலையைப் பொறுத்தவரையில், நாம் இன்ஸ்டால்ட் கெப்பாசிட்டியை 'ரீச்' செய்யவில்லை என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். இப்போது அங்கே பழைய இயந்திரங்கள் மாற்றப்பட்டு, புதிய இயந்திரங்கள் வரவழைக்கப்பட்டு, சிறந்த முறையில் இயங்கி வருகின்றன. முன்பு 4 இலட்சம் மெட்ரிக் டன் இன்ஸ்டால்ட் கெப்பாசிட்டி என்று இருந்ததை, இப்போது 10 இலட்சம் மெட்ரிக் டன் 'இன்ஸ்டால்ட் கப்பாசிட்டி' என்று அதிகரித்திருக்கிறோம். அங்கே ஒரு டிரையர் பிளாண்ட்டைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அதனால் இனி அந்தச் சுண்ணாம்பில் ஈரப்பதை காய்ந்துவிடும். அதற்கு வேண்டிய இயந்திரங்களை வாங்கிவிட்டோம். டிசல் ஜெனரேட்டர்களையும் வாங்கிவிட்டோம். ஆகவே

1986 மே 3]

[திரு. க. சுப்பு]

ஆலங்குளத்திலே ஆலை தொடர்ந்து நடக்கும். ஸ்ட்ரைக் பண்ணாத வரைக்கும் அது தொடர்ந்து நடக்கும். ஆகவே நாங்கள் போன பிறகு, ஸ்ட்ரைக் பண்ணுங்கள் என்று சொல்ல வேண்டும். தனியார் நிறுவனங்கள் தவறான அணுகுமுறையால் தொழிலாளர்களை வேலை நீக்கம் செய்யும் தவறான வழியை நாம் கண்டிக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை தமிழகத்திலே ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை மறுக்க முடியாது.

தமிழகத்திலே புதிய தொழில்களுக்கு உரிமங்கள் பெற்றது பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். 'டாசெல்' என்ற பிங்கான் தொழிற்சாலையின் கீழ் ஒரு செங்கல் தொழிற்சாலை இருக்கிறது. அது சென்னைக்கு அருகிலே இருக்கிறது. அந்தத் தொழிற்சாலையைப் பொறுத்தவரையில், அது 31-3-1968 அன்று பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களால் தொடங்கப்பட்டது. அதிலே 100 தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தாழ்த்தப் பட்டவர்கள். செங்கல் தொழிற்சாலையில் வேறு யார் வேலை செய்வார்கள்? தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், ஏழைகள்தான் வேலை பார்ப்பார்கள். அவர்கள் எல்லாம் அந்தத் தொழிற்சாலைக்கு நிலம் கொடுத்தவர்கள். தங்களுக்கு வேலை கிடைக்கும் என்று எண்ணி, சென்ட் ஒன்றுக்கு 30 ரூபாய்க்கு தங்கள் நிலத்தைக் கொடுத்தவர்கள். இப்போது அதே இடத்தில் ஒரு சென்ட் நாலாயிரம் ரூபாய்க்குப் போகிறது. அது தப்புதான். அது வேறு விவகாரம். அந்தத் தொழிற்சாலையில் வேலைக்குச் சேர்ந்தவர்கள் கடந்த 19 வருஷங்களாக வேலை பார்க்கிறார்கள். இடையிலே ஒரே ஒரு ஊதிய உயர்வு தான் கொடுக்கப்படும் என்று 1974 ஆம் ஆண்டிலேயே ஒரு ஒப்பந்தத்தைப் போட்டிருக்கிறார்கள். மேல் அதிகாரிகளைக் கேட்டால், இந்தத் தொழிற் சாலையை மூடுவதா அல்லது நடத்துவதா என்ற நிலையிலே காலத்தைத் தள்ளிக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அங்கே அடிமட்டத் தொழிலாளர்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், அந்த தொழிற்சாலைக்காக குறைந்த விலைக்கு நிலம் கொடுத்தவர்கள் வசதியில்லாமல் 19 ஆண்டுக் கால சர்வீசுக்குப் பிறகும் மாதம் 400 ரூபாய்தான் வாங்குகிறார்கள். நிர்வாகப் பணியாளர்கள் வேறு துறைகளிலிருந்து டெபுடேஷனில் வருகிறார்கள். அரசு ஊழியர்களுக்கு டி.எ. வழங்கும்போது, அவர்களுக்கும் வருகிறது. இப்படி ஒரே தொழிற்சாலையில் பணியாற்றும்போது, உழைப்புத் தொழிலாளிகளுக்கு ஓர் அளவுகோலும், மற்ற நிர்வாக ஊழியர்களுக்கு ஓர் அளவுகோலும் இருப்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. அப்படி இருக்கக் கூடாது. வேறு இடத்திலே அப்படி இருக்கலாம். ஆனால் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஆரம்பித்த இந்தத் தொழிற்சாலையில் அப்படி இருக்கலாமா? அதை மூடவும்

[திரு. க. சுப்பு]

[1986 மே 3]

முடியாது. அண்ணா வழியில் நடக்கும் அரசு, பெருமையோடு அந்தத் தொழிற்சாலையை மூடினோம் என்று சொல்ல முடியாது. இப்படிப்பட்ட ஏழை மக்கள், அடித்தள மக்களுக்கு வாழ்வைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அண்ணா அவர்கள் முனைப்போடு இருந்து இந்தத் தொழிற்சாலையைத் தொடங்கி வைத்தார். ஆகவே அந்தத் தொழிற்சாலையை எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் மூடக்கூடாது. அந்தத் தொழிற்சாலை நன்றாக நடக்க வேண்டும். அந்தத் தொழிலாளிகளுக்கு நியாயமான ஊதியம் கொடுக்க வேண்டும். இதிலே ஒரு உத்தரவாதம் வேண்டும். அவர்கள் தினம் தினம் செத்துப் பிழைக்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. அவர்கள் ஏதாவது கேட்டால், இந்தத் தொழிற்சாலையை மூடப் போகிறோம் என்று ஒரே வார்த்தையைச் சொல்லி அவர்களுடைய வாயை மூடுகிறார்கள். இதற்கெல்லாம் மாற்றாக, அவர்கள் மீது கருணை காட்டி, மூடமாட்டோம் என்ற உத்தரவாதத்தைக் கொடுத்து, அவர்களுக்கு நல்ல ஊதியத்தை வழங்க வேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 11.55)

அதே மாதிரி மற்ற தொழில்துறைகள். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் துறையில் வருவது டான்சி, காதி மற்றும் வில்லேஜ் இன்டஸ்ட்ரீஸ். கிராமப்புறத் தொழிலைப் பொறுத்துச் சொல்லும்போது கதர் வாரியம் இருக்கின்றது. பெருந்தொழில்கள் என்று சொல்லும்போது, அதில் 100 பேர்கள் அல்லது 500 பேர்களுக்கு வேலை கொடுக்கின்றார்கள். இருந்தாலும் அவைகளையும் திடீரென்று மூடிவிடுகின்றார்கள். அதற்கு உத்தரவுகள் வரும். அந்த நிலைமைகளும் இருக்கின்றன. கிராமப்புற சிறு தொழில்களைப் பற்றியும் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். கதரைப் பொறுத்தவரையில், இந்தியாவிலேயே இரண்டாவதாக தமிழகம் இருக்கின்றது. எண்ணையைப் பொறுத்தவரையில், அது இந்தியாவிலேயே முதலிடம் பெற்றிருக்கின்றது.

மாற்றுத் தலைவர் (திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி): மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்கு ஒன்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தாங்கள் பேசுவது ரூரல் இன்டஸ்ட்ரீஸ் தலைப்பிலே வருவதாக இருப்பதால், அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்ல வாய்ப்பில்லை.

திரு. க. சுப்பு: அதற்காக அதைப்பற்றிப் பேச வேண்டாம் என்பதில்லை. அதிலே என் கருத்துக்களைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். மேலவையிலே ரூரல் இன்டஸ்ட்ரீஸ்க்கு தனியாக டிமான்ட் வருவதில்லை. தொழில் துறையிலே

1986 மே 3]

[திரு. க. சுப்பு]

சொல்கின்றேன். அதிலேயும் என் கருத்துக்களை இப்போது சொல்லிவிட்டால் அவர்கள் கேட்டுக்கொள்ளட்டும் என்ற அடிப்படையிலேதான் சொல்கின்றேன். நான் சொல்வதற்கு அவர்கள் பதில் தரவில்லை என்றாலும், இந்தக் கருத்துக்கள் அரசாங்கத்தினுடைய அதிகாரிகள் கவனத்திற்குப் போகும். நேரம் அதிகமாகப் போய்விடக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் மாற்றுத் தலைவர் அவர்கள் அப்படிச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். எண்ணெய் உற்பத்தியிலே குடிசைத் தொழில் துறையிலே இந்தியாவிலேயே முதலிடத்திலே இருக்கிறோம். அடுத்து, சோப்பு தயாரிப்புத் துறையிலேயும் முதலிடத்தைப் பெற்றிருக்கின்றோம். நான்-எட்பிள் ஆயில் உற்பத்தியில் முதலிடம் வகிக்கின்றது. பாலி வஸ்த்திரா உற்பத்தியிலும் முதலிலேதான் இருக்கின்றது. திரு. இராமகிருஷ்ணய்யா அவர்கள் தலைமையிலே அகில இந்திய அளவிலே ஒரு கமிட்டி போடப்பட்டிருக்கின்றது. பல துறைகளிலே தமிழ் நாடு முதலில் இருக்கின்றது. கதர் கிராமத் தொழில் துறையில் இந்தியாவிலேயே முதலில் இருக்கின்றது என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். கதர்-கிராமத் தொழில் துறையிலே, அரசு உத்தரவு போட்டு உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்று போட்டும், 3 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு சோப்பு தேங்கியிருக்கின்றது. இருந்தாலும் நம் உத்தரவு இந்தியாவிலேயே வேறு யாரும் போடாத அளவுக்கு தமிழக அரசினாலே போடப்பட்டிருக்கின்றது. 1987 வரை அரசுத் துறையில் வாங்கிக்கொள்ளப் பட வேண்டும் என்று உத்தரவு போட்டிருந்தும், ரூ 3 கோடி அளவுக்கு சோப்பு தேங்கியிருக்கின்றது. அதுபோல நூல் ரூ. 3 கோடி அளவுக்குத் தேங்கியிருக்கின்றது.

இந்த போர்டு கடந்த 7 வருடமாக மாற்றி அமைக்கப்படவில்லை. இருந்த ஆட்களே இருந்தனாண்டிருக்கிறார்கள். அது ஒரு குறையாக இருக்கிறது. மின்சக்தி செக்கு கொடுக்கிறதாகச் சொன்னார்கள். அதற்கு செக்கு லோன் என்று கொடுத்து செக்கு வாங்கிக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். டேன்சி சப்ளை செய்கின்றது. பிரைவேட் காண்ட்ராக்டர்கள் மூலமாக சப்ளை செய்யப்படுகிறது. அதற்கு ஒரு வருடம் காரண்டி. ஆனால் ஒரு வாரத்திலேயே பழுதடைந்து விடுகின்றது. அவர்கள் என்ன சொல்கின்றார்கள்? எங்கள் வாழ்விலே முன்னேற்றம் ஏற்பட வேண்டும் என்று சொல்கின்றார்கள். அவர்கள் என்னிடம் பெடிஷன் கொடுத்திருக் என்று சொல்கின்றார்கள். அவர்கள் என்னிடம் பெட்டிஷன் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். நான் மாயவரத்திலே பேசிக்கொண்டிருந்தபோது கொடுத்தார்கள். நிறைய பேர்கள் செக்கு போட்டிருந்தார்கள். அது உடைந்துபோயிருக்கின்றது. 'பவர் கட்டு' வந்து கெட்டுவிட்டது. அதற்கு

[திரு. க. சுப்பு]

[1986 மே 3]

கேரண்டியெல்லாம் கிடையாது. இரண்டு வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. கத் துறைக்கும் சொல்லியாகிவிட்டது. போர்டுக்கும் சொல்லியாகிவிட்டது. 2 வருடமாக யாரும் வரவில்லை. சாங்ஷன் பண்ணிய காலத்திலேதான் வந்தார்கள். அதுவும் வேறு காரியத்திற்காக வந்தவர்கள் வந்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு அவர்கள் வரவே இல்லை என்ற குறை இருக்கின்றது. இந்தியாவிலேயே முதலிடம் வகிக்கின்ற இந்தத் துறை முக்கியமாக இருக்கின்றது. இன்னொன்று சொல்கிறேன். அவர்கள் வேதனை பற்றி இந்தக் குறைகளை எழுதி பெட்டிஷனாகக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். தமிழ்நாடு இதில் முதலிடத்தில் இருந்தாலும், தேன் உற்பத்தி, ஹனி மார்க்கெட்டிங் டெப்போ என்று ஒன்று நாகர்கோவிலே வைத்திருந்தார்கள். அது குறிப்பாக கன்னியாகுமரியிலே தான் அதிகமாக இருக்கிறது. ஆனால் அங்கே இருக்கின்ற மார்க்கெட்டிங் டெப்போவை தேவையில்லாமல் கேரளா விற்கு மாற்றிக்கொண்டுபோய் விட்டிருக்கின்றார்கள். அங்கு வேண்டிய அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து கொடுத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இன்றையதினம் மாற்றிக்கொண்டு போயிருக்கின்றார்கள். அங்கே இருக்கின்றவர்கள் என்ன செய்திருக்கின்றார்கள்? அதைக் கேரளாவிற்கு மாற்றியிருக்கின்றார்கள். ஸ்டேட் டைரக்ட்ரூடைய கண்ட்ரோலில் மாற்றம். நிர்வாகத்திலேதான் மாற்றம். அது அங்கே போய்விட்டது. அதற்கு அங்கே இருப்பவர்கள் வருத்தம் தெரிவித்திருக்கின்றார்கள். அதனாலே என்னவாயிற்று என்றால், வருடத்திற்கு 24 லட்சம் ரூபாய் என்று கொள்முதல் இருந்தது 9 லட்சம் ரூபாய் அளவுக்குக் குறைந்துவிட்டது.

மாற்றுத் தலைவர் (திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி) : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் 20 நிமிடங்களாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னர் எதிர்க் கட்சித் துணைத் தலைவர் அவர்கள் பேச வேண்டும். அதற்குப் பிறகு அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

(நண்பகல் 12-00)

திரு. க. சுப்பு: உங்களைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டு உட்கார்ந்துவிடுகிறேன். உங்களைப் பற்றி என்றால் உங்களுடைய மத்திய அரசுபற்றி சொல்லிவிட்டு உட்கார்ந்துவிடுகிறேன். 'சோப் இண்டஸ்ட்ரீஸ்'. அதற்கு என்று 'ரிஜினல் அனாவிட்டிக்கல் லேப்' நம் ஊரிலே இருந்தது. அதை இன்றைக்கு கேரளாவில் உள்ள மனத்தாரா என்ற இடத்திற்குக் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அடுத்து, 'சென்ட்ரல் இன்ஸ்டிடியூட் ஆஃப் மேனேஜ்மென்ட்'. அதுவும் திருப்பூரிலே இருந்தது. அதையும் கேரளாவிற்கு மாற்றி விட்டார்கள். அடுத்து, 'சென்ட்ரல் இன்ஸ்டிடியூட் ஆஃப் மேனேஜ்மென்ட்'.

1986 மே 3]

[திரு. க. சுப்பு]

இருக்கிறது. அதற்குப் புதிய கட்டிடங்கள் கட்ட வேண்டுமென்று சொல்லியும், அங்கே கட்டிடம் கட்ட அக்கறை செலுத்தவில்லை என்ற வருத்தம் இருக்கிறது. 'காட்டேஜ் மேச் இண்டஸ்ட்ரிஸ் குவாலிட்டி கண்ட்ரோல் சென்ட்டர்' என்று சாத்தூரில் இருந்தது. அதுவும் இப்போது இல்லை. அவசியம் இல்லாத இடத்திற்கு, கோளாவுக்கு மாற்றிவிட்டார்கள். குவாலிட்டி கண்ட்ரோல் இருக்க வேண்டிய இடம் இதுதான். 'காட்டேஜ் மேச் பாக்டரிஸ்' இங்கேதான் அதிகமாக இருக்கிறது. அதை மாற்றி விட்டார்கள். ஒவ்வொன்றையும் மாற்றியிருக்கிறார்கள். 'ரீஜினல் பீ ரிசர்ச் சென்ட்டர்' திண்டுக்கல்லில் இருந்தது. அதை கோட்டையத்திற்கு மாற்றிவிட்டார்கள். இதையெல்லாம் யார் சொல்வது என்றால், நாங்கள் சொல்லவில்லை. அங்கீகரிக்கப்பட்ட தொழிற்சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் — 'காதி கர்மாச்சார் யூனியன்' என்று வைத்திருக்கிறார்கள்—மேமோரான்டத்தில் இருக்கிறது. இவற்றை எல்லாம் ஏன் மாற்றினார்கள் என்று தெரியவில்லை. மத்திய அரசு தொழில்களைத் துவங்க வேண்டுமென்று சொல்லும்போது, காட்டேஜ் இண்டஸ்ட்ரிஸ் எல்லாவற்றிலுமே நாம் முன்னணியில் இருக்கும்போது, எதற்காக இதையெல்லாம் மாற்றுகிறார்கள்? அகில இந்திய ரீதியில் தமிழ் நாடுதான் இதில் முன்னணியில் இருக்கிறது என்று அவர்களே ஒப்புக் கொள்ளும்போது, இப்படிச் செய்வது புதிராக இருக்கிறது. இதை நாங்கள் சொல்வதைவிட, காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொல்ல வேண்டும். அப்படி அவர்கள் சொல்வதால், எடுப்பதையாவது நிறுத்தட்டும். புதிதாக தொழில்கள் இங்கே வர வேண்டுமென்று சொல்ல வில்லை. ஏற்கெனவே இந்த மன்றத்திலே நாம் வலியுறுத்தியிருக்கிறோம். இங்கே இருப்பதை பஞ்சாப், ஒரிஸ்ஸா, பெங்கலூர் ஆகிய இடங்களுக்குக் கொண்டுபோனால், இங்கே உள்ளதை மற்ற இடங்களுக்கு மாற்றினால், அதனால் நமக்கு வேலை வாய்ப்புகள் குறைகின்றன, வருமானம் குறைகின்றது; இதனால் புதிய தொழில்களுக்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறோம். 10 கோடி ரூபாய்க்கு மேலே முதலீடு உள்ள தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் உத்தரப் பிரதேசத்திற்குப் போகும் நிலைமை இருக்கிறது. இதெல்லாம் தொழில் வளர்ச்சிக்குத் தடைக் கற்களாக இருக்கின்றன. இவற்றை எல்லாம் அகற்றி, முழுமையாக தொழிற் கொள்கை வெற்றி பெற, மத்திய அரசு முயல வேண்டும். இதிலே குறைபாடுகள் இருப்பதால், ஒவ்வொரு முறையும் இங்கேயிருந்து டெல்லிக்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது, ஒவ்வொரு முறையும் பேச வேண்டியிருக்கிறது, இப்படி ஒவ்வொரு முறையும் லைசன்ஸ் வாங்குவதற்குள் உயிரே போய்விடுகிறது. இப்படிப்பட்ட நிலைமை இருந்தாலும், மாநில அரசைப் பொறுத்தவரையில்,

[திரு. க. சுப்பு]

[1986 மே 3]

பொதுத் துறை, கூட்டுத் துறை, கூட்டுறவுத் துறை ஆகிய மூன்று துறைகளிலும் தொழில்களைத் துவங்க உரிமங்களைப் பெற்று, பணிகள் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றன. பொதுத் துறை நிறுவனங்களைப் பொறுத்தவரையில், அவை லாபகரமாக இயங்க எல்லோரும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். அரசாங்கம் மாத்திரம் இதைச் செய்ய முடியாது, தொழிலாளர்களுக்கு இதில் பங்கு இருக்கிறது. அவர்கள் வேலை செய்ய உரிமை இருக்கிறது. தொழிற் சங்கத்தின் பங்கு இருக்கிறது. எல்லோரும் சேர்ந்து ஒத்துழைத்தால்தான், பொதுத் துறை வெற்றி பெற முடியும். இல்லை யென்றால் தனியார் நிறுவனத்திற்கு இவற்றைக் கொடுக்க வேண்டி வரும். இதனால்தான் இதில் அரசாங்கத்தைக் குறை சொல்வதில்லை. எடுத்ததற் கெல்லாம் அரசாங்கத்தைக் குறை சொன்னால், அதைத் தனியார் துறைக்குக் கொடுக்கிறோமென்று சொல்லுவார்கள். எனவே அந்த அடிப்படையிலே பொதுத் துறை நிறுவனங்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும். அடுத்து, லாபகரமாக நடக்கும் நிறுவனங்களைக் கூட தனியாருக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற பேச்சு அடிபடுகிறது. அந்தப் பேச்சு 'அடி' பட வேண்டும். தொழில்கள் துவங்குவது என்ற கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில், முதலில் பொதுத் துறை, பிறகு கூட்டுத் துறை, பிறகு கூட்டுறவுத் துறை, அதற்குப் பிறகு தனியார் துறை என்று இருக்க வேண்டும். இதற்கு மாறாக தொழிற் கொள்கை இருந்தால், பொருளாதாரச் சிக்கல் ஏற்படும். தொழில்களைத் துவங்கி லாபத்தை மட்டும் அடிப்படையாக வைத்து, இயங்கி வரும் தனியாரிடத்தில் தொழில்களை விடுவது என்பது அடிப்படைக் கொள்கைக்கு விரோதமானதாகும். பண்டித நேரு அவர்களின் தொழிற் கொள்கை இன்னும் தொடருகிறது. அதில் மாறுபாடு இல்லை. நமக்குத் தொழில் துட்பம் கிடைக்காத நேரத்திலேதான் வெளியிலிருந்து அது வர வேண்டுமென்று சொல்லுகிறோமே தவிர, இங்கே இருப்பதை எடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், இங்கே இருக்கிற தொழில்களை எல்லாம் மூட வேண்டிவரும். இங்கேயுள்ள, தமிழ் நாட்டிலே உள்ள தொழில் முனைவர் களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, அவர்களுக்கு எல்லா வசதிகளையும் செய்து கொடுத்து, தொழில்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும். 'சிங்கிள் விண்டோ கன்செப்ட்' என்று சொல்லுகிறோம். அதையெல்லாம் செய்ய வேண்டும். அதற்குப் பிறகு விண்ணப்பங்களையெல்லாம் 'பிராசஸ்' செய்வதில் கால தாமதம் இருக்கிறதா, இல்லையா என்றெல்லாம் கண்டறிய வேண்டும். அப்படிச் கண்டறிந்து, அவற்றையெல்லாம் துரிதமாகச் செய்து இங்கே இருக்கிறவர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும். அதோடு, நான்-ரெசிடன்ட், இன்டியன்சையும் ஊக்குவிக்க வேண்டும். பினாமியாக யாரும் இருக்கக் கூடாது. அவர்கள் இங்கே மூலதனம் போடுவதற்கு முழுமையாக ஊக்குவித்து,

1986 மே 3]

[திரு. க. சுப்பு]

தொழில்களைப் பெருக்க முயற்சிகளை எடுக்க வேண்டும். அந்த முறையிலே இந்த அறிக்கை அமைந்திருப்பதால், இதை வரவேற்று பாராட்டி, என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

(பிற்பகல் 12-05)

* திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா: மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, தொழில் துறை அமைச்சர் அவர்களால் இந்த மன்றத்தின் முன்னால் வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற கொள்கைக் குறிப்பின் மீது என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்லிக்கொள்ள முற்படுகிறேன். என் கருத்துக்களைச் சொல்ல வாய்ப்பு தந்ததற்காக முதலில் தலைவர் அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இக்கொள்கை விளக்கக் குறிப்பை நான் ஒரு தனியான கண்ணோட்டத்தில் அணுகினேன். இப்புத்தகங்களை எல்லாம் படித்துப் பார்த்தபோது, நான் ஒன்றைத் தெரிந்து கொண்டேன். இது உண்மையான கொள்கை விளக்கக் குறிப்பாக அமைய வில்லை. அதுவும் நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்களைப் பொறுத்த வரையில் அவர்கள் அனுபவமும் ஆற்றலும் மிக்கவர்கள். முதிர்ந்த அனுபவம் பெற்றவர்கள். அப்பேர்ப்பட்ட தொழில் அமைச்சரின் கீழ் இயங்குகின்ற இந்தத் துறையானது புதிய சிந்தனை ஓட்டத்தோடு, புரட்சிகரமான தொழில் கொள்கைகளை உள்ளடக்கியதாக அமையும் என்று நாங்கள் எல்லாம் எதிர்பார்த்தோம். ஆனால் உள்ளபடியே அப்படி அமையவில்லை. இதைப் பொறுத்தவரையில், கருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், தொழில் துறை பற்றிய சாதனைகளைத் தொகுத்துக் கொடுத்திருக்கக்கூடிய ஒரு செய்திக் குறிப்பாகக் கருதலாம். அல்லது புள்ளிவிவரங்களைத் தொகுத்துத் தந்திருக்கிற ஒரு தொகுப்பாகக் கருதலாம். அந்த வகையில் ஒரு கொள்கை விளக்கக் குறிப்பாக என்னால் இதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, உங்கள் மூலமாக அமைச்சர் அவர்களை ஒன்று கேட்டுக் கொள்வேன். அமைச்சர் அவர்கள் எதிர்காலத்திலாவது, அடுத்த முறை தொழில் பற்றிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்பை வைக்கும்போது, அவர்களே அதுவரை தொடர்ந்து இருப்பார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன், அப்படி அவர்கள் தொடர்ந்து இருப்பார்களேயானால், அவர்களை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்,

I would appeal to the Hon. Minister to come forward with a bold, dynamic and aggressive policy of Industrial Development.

என்கிற முறையிலே

வருங்காலத்தில் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு வர வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இது உள்ளபடியே எப்படி இருக்கிறது என்றால், என்னைப்

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

[1986 மே 3]

பொறுத்தவரையில், ஒன்றைச் சொல்கிறேன். ஒரு கதை சொல்வார்கள். ஒரு குக்கிராமத்தில் ஒரு சாதாரண விவசாயி இருந்தான். அந்த விவசாயி அவசர வேலை காரணமாக வெளி ஊருக்குப் போகின்ற நிலை ஏற்பட்டது. அந்தக் காலத்தில் இப்பொழுது இருப்பது மாதிரி பஸ் மற்றும் வசதிகள் எல்லாம் கிடையாது. வெளியூருக்குப் புறப்படுகின்றபோது, பாரவண்டியில் மாட்டைப் பூட்டி விட்டான். இரவு நேரமானபடியால், அப்படியே கண் அயர்ந்து, பயணக் களைப்பின் காரணமாக உறங்கிவிட்டான். பொழுது விடிந்து, பார்த்தபோது, வண்டி காளைகளைப் பூட்டிய இடத்திலேயே இருப்பதை உணர்ந்தான். அப்போதுதான் அவன் ஒன்றைப் புரிந்து கொண்டான். செக்கு காளைகளை வண்டியில் பூட்டியதால், அந்தக் காளைகள் செக்கையே சுற்றுவதுபோல சுற்றிச் சுற்றி வந்திருக்கின்றன. அதனால் பயணத்தை மேற்கொள்ள முடியவில்லை. அதே முறையில் தான் இந்தக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பும் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதேநேரத்தில் “நீங்கள் ஆட்சியில் இருந்தீர்களே, அப்போது என்ன செய்தீர்கள்?” என்று கேட்கலாம். நாங்கள் சில மாற்றங்களை நல்ல முறையில் செய்திருக்கிறோம். அந்தவகையில் அமைச்சர் அவர்கள் நிவிரமாக, புரட்சிகரமாக சிலபல நல்ல காரியங்களை இந்த விளக்கக் குறிப்பிலே அறிவித்திருக்க வேண்டுமென்ற என்னுடைய எண்ணத்தினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தொழிற் புரட்சி பற்றி எல்லாம் நாம் படித்திருக்கிறோம். தொழில் முன்னேற்றம் நாட்டில் வளர்ச்சிக்கு அவசியமானது என்பதில் யாருக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது. ஆனால் அந்தத் தொழில் வளர்ச்சியடைய வேண்டுமென்றால், அது தொழிலுக்குத் தேவையான அடிப்படைப் பொருள்கள் கிடைப்பதைப் பொறுத்திருக்கிறது. அதைத் தான் இன்றைக்கு ‘இன்ப்ராஸ்ட்ரக்சர் பெசிலிட்டீஸ்’ என்றார்கள். அப்படிப் பார்க்கும்போது, முதலாவது நமக்குத் தேவைப்படுவது நிலம். வசதியான இடத்தில் நியாயமான விலையில் நிலம் கிடைக்க வேண்டும். இரண்டாவது, தண்ணீர் வசதி, மூன்றாவது, நிதி வசதி வேண்டும். குறைந்த வட்டி விகிதத்தில் தேவையான பண வசதி கிடைக்கிற வசதி இருக்க வேண்டும். அடுத்து, நாம் பார்க்கும்போது மூலப்பொருள்கள். மூலப்பொருள்கள் என்று பார்க்கும்போது, நம்முடைய தொழில்களுக்கு இன்றைக்கு முக்கியமாக கரும்பு, பருத்தி போன்ற மூலப் பொருள்கள் தேவை. இவைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டு நமக்கு மிகவும் முக்கியமாகத் தேவை எது என்று கேட்டால்,

1986 மே 3]

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

அது மின்சார வசதி. இங்கே உறுப்பினர்கள் கூட இதுபற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், இங்கே மின்சாரப் பற்றாக்குறை இருக்கிறது. எனவே உள்ளபடியே இங்கே தொழில் முன்னேற்றம் ஏற்பட வேண்டுமென்று நாம் கருதினால் அதற்கு அடிப்படையாக இருக்கின்ற மின்சாரத்தைத் தடங்களின்றி வழங்குவதற்கான வழிவகைகளை முதலில் வகுக்க வேண்டும்.

(பிற்பகல் 12-10)

அதைப்பற்றி இதில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்களா, 'ஸ்டடி' செய்திருக்கிறார்களா என்று தெரியாது. தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், ஆண்டுதோறும் மின்சார வெட்டு வருகிறது. அப்படி மின்சார வெட்டு ஏற்படுவதால் எவ்வளவு கோடி ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது என்ற விவரத்தை இங்கே வைத்திருக்கிறார்களா என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். அப்படிப் புள்ளிவிவரங்கள் வைத்தால் அது பயனுள்ளதாக இருக்கும். மின்சாரத்தைப்பற்றிப் பேசும் போது பத்திரிகையில் 'ஆசிரியர்களுக்குக் கடிதம்' பகுதியில் வந்த ஒரு கடிதத்தைப்பற்றிச் சொல்லலாம் என்று கருதுகிறேன். இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் பத்திரிகையில், புகழ்பெற்ற நியூரோ சர்ஜன் டாக்டர் ராமமூர்த்தி அவர்கள் ஒரு கடிதத்தை எழுதியிருந்தார். அவர் குறிப்பிடுகிறார், 'சிம்பிள் நீட்ச்' என்று சொல்லி அதிலே,

It is exhilarating to listen to the Prime Minister Rajiv on the dreams for our country in the coming decades. In the U.S., the Prime Minister was shown a robot helping in a brain operation. While all these are inspiring, what surgeons and others in India ask for is minimal uninterrupted electricity supply so that intricate operations could be continued without anxiety.

ஆப்பரேஷனுக்கு மட்டுமல்லாமல், தொழிலுக்கும் தட்டுப்பாடற்ற மின்சாரம் தேவை என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார்.

Supply of good surgical tools without exorbitant customs duty and a working telephone system so that we may know about the condition of our patient-operated patient and advise suitably. If these simple things are provided by the country as a first step, it will be a great leap forward to robot stage.

அடிப்படைத் தேவையான மின்சாரத் தேவையை இன்றைக்கு பூர்த்தி செய்திருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. என்றைக்கு மின்சாரத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்கிறோமோ அப்போதுதான் தொழில் முன்னேற்றம் காண முடியும்.

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

[1986 மே 3]

என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதற்கடுத்து பார்க்கும்போது, தொழில் துட்பம், மனநிறைவோடு ஒத்துழைக்கிற தொழிலாளர்கள், நல்ல திறமையான நிர்வாகம் எல்லாம் அமைந்திருக்கிறதா என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தொழிற்சாலைகளைப் பொறுத்தவரையில், மேஜர் இண்டஸ்ட்ரீஸ், மீடியம் இண்டஸ்ட்ரீஸ், ஸ்மால் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரீஸ், காட்டேஜ் இண்டஸ்ட்ரீஸ் என்று பல வகைகளாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். தொழில்களை எந்த வகையாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள் என்றால், பொதுத்துறை, கூட்டுத்துறை, தனியார்க்குறை, கூட்டுறவுத் துறை என்று பல்வேறு துறைகள் வருகின்றன. ஆனால் நம்முடைய அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில், திட்டவட்டமான கொள்கை, தொழிலைப் பொறுத்தவரையில், இருக்கிறதா என்று பார்த்தால், இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இதே அவையில் நான் கடந்த முறை பேசுகிறபோது, அன்றைக்கிருந்த அமைச்சர் சொன்னதற்கும் இன்றைக்கு இங்கே வைக்கப்பட்டுள்ள கொள்கைக் குறிப்புக்கும் நிறைய வித்தியாசம் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அன்றைக்கிருந்த அமைச்சர் பிரைவேட் செக்டாரிலிருந்து, ஜாயிண்ட் செக்டாருக்கும், கோ-ஆபரேடிவ் செக்டாருக்கும், அதற்குப் பிறகு பப்ளிக் செக்டாருக்கும் மாற்றுவதற்குப் பாதை வகுத்திருப்பதாகச் சொன்னார். இன்றைக்கு அருமை நண்பர் திரு. சுப்பு அவர்கள் சொன்னதைப்போல, தனியார் தொழிலை ஊக்குவிப்பதைத்தான் நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை மிகவும் வேதனையோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய அமைச்சர், இந்தக் கொள்கைக் குறிப்பின்மீது சில விபரங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் பப்ளிக் அண்டர்டேக்ஸிங்ஸ் கமிட்டி சார்பாக இங்கே அறிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த அறிக்கையின் சிபாரிசு என்னவென்றால், தொழிற்சாலைகளை மூடிவிடவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். கமிட்டியில் நிறைய விதிகளைச் சொல்லி அதைச் செய்ய வேண்டுமென்கிறார்கள். ஆனால் நடைமுறைப்படுத்துவதில் உள்ள கோளாறு காரணமாக, மிஸ்மேனேஜ்மெண்ட் காரணமாக, பல தொழிற்சாலைகளை மூட வேண்டுமென்று இந்தக் கமிட்டி சிபாரிசு செய்திருப்பதாக நான் கருதுகிறேன். நான் கேட்க விரும்புவது, நம்முடைய அரசைப் பொறுத்தவரையில், இப்படி ஒரு சிந்தனைபோட்டம் ஏற்படுவதை அனுமதித்திருக்கக்கூடாது என்பதுதான்.

1986 மே 3]

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

இதுபோன்ற எண்ணம், பப்ளிக் அண்டர்டேக்கிங்ஸ் கமிட்டிக்கு வருகிற நிலைமையை அனுமதித்திருக்கக்கூடாது என்பதுதான். அரசு சார்பாக, அதிகாரிகள் அந்தக் கமிட்டிக்கு சரியான தகவல் தந்திருந்தால், அரசு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு அந்தத் தொழிற்சாலைகளை மீண்டும் சிறப்பாக நடத்தியிருந்தால், இதுபோன்ற ஒரு சிபாரிசை வந்திருக்காது என்றுதான் நான் கருதுகிறேன்.

(பிற்பகல் 12-15)

(மாண்புமிகு மேலவைத்துணைத் தலைவர் தலைமை)

எனவே நம்மைப் பொறுத்தவரையில், நாம் பப்ளிக் அண்டர்டேக்கிங்ஸ் கமிட்டி சிபாரிசுகளை வைத்துப்பார்க்கும்போது, அவ்வாறில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதேபோல் நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுப்பு அவர்கள் சொன்னது போல, இன்றைக்கு பல தொழிற்சாலைகளிலே தொழிலாளர்களை வீட்டுக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 'டான்சி' நிறுவனத்தில் சுமார் 200 தொழிலாளர்களை வீட்டுக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். சட்டமன்றக் கூட்டத் தொடர் முடிந்தவுடன், இன்னும் 500 பேர் வீட்டிற்கு அனுப்பப்படுவார்கள் என்றும் சொல்கிறார்கள். இதுதான் தொழில் முன்னேற்றமா என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

ஏதோ ஓர் அமைச்சர் வெளியேறிய பிறகு அவசரம் அவசரமாக சில ஆலைகளைத் திறக்க முடிவு எடுத்திருப்பதைத் தவிர, வேறெந்த முன்னேற்ற முயில்லை என்பதைக் கவலையோடு தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து சில உறுப்பினர்கள் மத்திய அரசின் கொள்கைபற்றிச் சொன்னார்கள். மத்திய அரசின் கொள்கை காரணமாக, மாநில அரசினுடைய முன்னேற்றம் தடைபடுகிறது. உதாரணத்திற்கு ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சமீப காலத்தில் மத்திய அரசு சில பொருள்களின் விலையை உயர்த்தியது.

“Increase in administered prices” என்கிற நிலையில் உயர்த்தியிருக்கிறது. குறிப்பாக பெட்ரோலியம் பிராடக்ட்ஸ் விலைகளை உயர்த்தியிருக்கிறது. இதன்காரணமாக இன்றைக்குப் பல பொருள்களின் விலைகள் உயர்ந்திருக்கின்றன. அதனால் நம்முடைய மாநிலத்திலும் பல பொருள்களின் விலைகள் உயர்ந்திருக்கின்றன. மத்திய சர்க்கார் இவ்வாறு இவற்றின் விலையை திடீரென்று அதிகரிக்கும் காரணத்தால், சங்கிலித் தொடர்போல் மற்ற பொருள்களின் விலைகளும்

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

[1986 மே 3]

உயர்ந்துவிடுகின்றன. எனவே இனி மத்திய அரசு நம்மையெல்லாம் கலந்து பேசாமல் இவ்வாறு திடீரென்று விலையை உயர்த்திவிடக்கூடாது என்று நாம் அவர்களுக்குக் கூற வேண்டும். இவ்வாறு இவர்கள் செய்வதால், சங்கிலித் தொடர்போல் மற்ற பொருள்களின் விலைகளும் உயர்கின்றன; மூலப் பொருள்களின் விலைகளும் ஏறுகின்றன; போக்குவரத்துக் கட்டணங்கள் உயர்கின்றன; அவற்றின் காரணமாக தொழிலாளர்களும் ஊதிய உயர்வு கோருகின்றனர். இவையெல்லாம் தொழில் துறை முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருக்கிற தென்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்ததாக, நம்முடைய மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இந்தக் கொள்கைக் குறிப்பிலே இரண்டாவது பக்கத்திலே, கீழ்க்கண்டவாறு கூறியிருக்கிறார்கள் :

“புதிய தொழில்களுக்கு அனுமதி அளிக்கும் அதிகாரம் முழுவதும் மத்திய அரசிடம் உள்ளது. உரிமங்கள் வழங்குவதற்கு முன் மாநில அரசின் பரிந்துரையைப் பெறுவதில் ஒரு நிலையான நடைமுறையை மத்திய அரசு பின்பற்றுவதில்லை என்ற சங்கடமான சூழ்நிலையை இங்கே குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.”

அடுத்ததாக, “தொழிற்சாலை இல்லாத மாவட்டத்தில் தொழில் முற்றா திக்கம் வரையறுத்த தொழில் நடைமுறைகள் சட்ட (M.R.T.P. Act) வரம் பிறகுள் வருகின்ற தற்போதைய தொழில் நிறுவனங்களையும் விரிவுபடுத்தும் கொள்கையை மத்திய அரசு பின்பற்றி வருவதால், பெருந்தொழில்கள் வளர்ச்சியில் தமிழ் நாடு எதிர்பார்த்த அளவு முன்னேற்றம் அடைய முடிய வில்லை. இதில் மாற்றம் வேண்டுமென கூறி வருகிறோம். மத்திய அரசின் முடிவு எதிர்பார்க்கப்படுகிறது” என்றும் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

நான் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களிடம் ஒரு விளக்கத்தைக் கோருகிறேன். மத்திய அரசு அட்மினிஸ்டெர்டு பிரைசஸ்ஸை (Administered Prices) உயர்த்தும்போது, நம்முடைய மாநிலத்தையும் கலந்துகொண்டு, அதிகப்படுத்துகிறார்களா என்று தெரிவிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். அப்படி இல்லை என்று சொன்னால், மத்திய அரசு இவ்வாறு இன்றியமையாப் பண்டங்களின் விலைகளை உயர்த்தும்போது, நம்மையும் கலந்து, பேசி, பின்தான் அவ்வாறு உயர்த்த வேண்டுமென்கிற கொள்கையை மத்திய அரசிடம் வற்புறுத்திச் சொல்ல வேண்டுமென்று மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதை நான் ஆலோசனையாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1986 மே 3]

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

அடுத்து, இதுபோன்று பொருள்களின் விலை உயர்வினால் வந்திருக்கின்ற வருமான உயர்வில் நமக்கும் பங்கு கொடுக்க வேண்டுமென்று மத்திய அரசை நாம் கேட்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மத்திய அரசு இவ்வாறு விலைகளை உயர்த்துவதனால் வருகிற வருமான உயர்வு மாநில மக்களிடமிருந்துதான் போய்ச் சேருகிறது. நம்முடைய பங்கும் அதிலே இருக்கிறது.

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

(பிற்பகல் 12.20)

அதனாலே அந்த விலை உயர்வினாலே வருகிற ஆதாயங்களுக்கு அரசாங்கத்தின் சார்பிலே பங்கு கேட்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் நான் குறிப்பிலே படித்தது போல ஆதங்கப்பட்டு இருக்கிறாரே தவிர, மாற்றுத் திட்டங்களை அறிவிக்க வில்லை.

“The State Government has not spelt out its policy regarding the powers of the Union Government over the Industries. The Minister has not come forward with a clear policy about this. இது குறித்து திட்டவாட்டமாக கொள்கையோடு அமைச்சர் அவர்கள் வரவில்லை என்றுதான் நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதிகாரங்களைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, நான் ஒரு சிறிய குறிப்பை மாத்திரம் துணைத் தலைவர் அவர்கள் அனுமதியோடு, படித்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒரு சிறந்த பத்திரிகை ஆசிரியர். அவருடைய பெயர் ஜெயதுபாவி என்பது. அவர் பல கட்டுரைகளை பல ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் எழுதியிருக்கிறார். “ஸ்நேக்ஸ் அண்டு லேடர்ஸ்” என்ற புத்தகத்தைப் போட்டிருக்கிறார்கள். அதிலே அவர்கள் மத்திய அரசின் அதிகாரத்தைப்பற்றி குறிப்பு ஒன்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நான் பூராவையும் படிக்க விரும்பவில்லை. இரண்டு அல்லது மூன்று வாக்கியங்களை மாத்திரம் படிக்க விரும்புகிறேன். அவர்கள் “A finger in every pie” என்ற கட்டுரை எழுதியிருக்கிறார்கள். அதிலே The Indian Government is becoming, in the somewhat exaggerated words of a well-known industrialist, “a sex maniac on the rampage bent upon raping the whole country”.

அந்த அளவுக்கு

அதிகாரத்தை மத்திய அரசு பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அது அவ்வளவு நல்லதல்ல. நான் பூராவையும் படிக்க விரும்பவில்லை. இன்னொரு சென்டன்ஸ் மாத்திரம் படிக்க விரும்புகிறேன். Rapist or not,

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

[1986 மே 3]

the Government of India is easily the biggest monopolist. Its tentacles have spread to every area of Indian life. Like some monolith creating machine it has a finger in every pie, a foot in every door and a puppet on every string."

என்ற அளவுக்கு முழுமையாக அதிகாரத்தை மத்திய அரசு பெற்றிருக்கிறது என்பதைத்தான் நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் ஆதங்கப்படுவதோடு நின்றுவிட்டார்களே தவிர, அதற்கான நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதனால் நாம் பெரிய போராட்டம் நடத்த வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. போராட்டத் திற்குத் தயாராக இல்லை. ஆனால் நான் சொல்வது தீவிரத்தைக் காட்ட வேண்டும். நம்முடைய உரிமைகளுக்காகத் தீவிரத்தைக் காட்டும்போது, அதை மத்திய அரசு தவறாக எண்ணாது. அதனாலே நமக்கிருக்கிற உறவு கெட்டுவிடும் என்று எண்ண வேண்டிய அவசியம் இல்லை. மக்களுடைய நன்மைக்காக உரிமைகளைப் போராடிப் பெற வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, சில விஷயங்களைச் சொல்லி முடித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். விவசாயிகளைப் பொறுத்து, நம்முடைய ஜனாதிபதி அவர்கள் ஒரு நல்ல கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

The President of India while addressing the 4th Indian Agricultural Congress said that unless the lot of the farmers was improved, the country could not prosper.

அது ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு நல்ல கருத்து என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அதில் யாருக்குமே கருத்து வேறுபாடு கிடையாது. ஆனால் தொழில் துறை மூலமாக வாங்குகின்ற மூலப் பொருள்களுக்கு நியாயமான விலை கொடுக்கப்படுகிறதா என்று பார்க்கும்போதுதான், வேதனையாக இருக்கிறது. அதற்கு உதாரணமாக சுகர் இண்டஸ்ட்ரீசை எடுத்துக்கொள்கிறேன். இதுபோன்ற சமச்சாரங்களுக்காக அதை எடுத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் 'சுகர் கோடேட் டில்' ஆகத்தான் கொடுத்திருக்கிறார்களே தவிர, விவசாயிகளுக்குப் பலன் அளிப்பதாக இல்லை என்பதைத்தான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அதிலே "கான்ஸ்டிடியூஷன் ஆஃப் இந்தியா"ல் "ஆர்ட்டிக்கிள் 39 'சி'-ல்

"The State shall in particular direct its policy towards securing (c) that the operation of the economic system does not result in the concentration of wealth and means of production to the common detriment." என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது இந்த அடிப்படைக் கொள்

1986 மே 3]

(திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா)

கையை அரசாங்கம் பின்பற்றக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. சர்க்கரைத் தொழிற்சாலைகளைப் பொறுத்தவரையில், இன்றைக்குத் தனியார்கள் இரண்டு பேர்களுக்கு லைசென்ஸ் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இன்னும் பல பேர்களுக்குக் கொடுக்கப்படலாமென்று தெரிகிறது. ஏன் அப்படித் தனியார்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நிலை ஏற்பட்டது என்பதை என்னால் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமானால், கோவை மாவட்டத்தில் கூட்டுறவுத் துறை சார்பாக ஒரு சர்க்கரை ஆலை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று அன்றைக்கு மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அவர்கள் விவசாய கமிட்டியிருந்து பணத்தை வசூலித்திருக்கிறார்கள்.

(மிற்பகல் 12-25)

அங்கே கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலை வரும் என்று ஆசை வார்த்தை சொல்லப்பட்டது. ஆனால் அதற்குப் பின்னால் அந்தக் கொள்கை கைவிடப்பட்டு இன்றைக்குத் தனியார் ஒருவருக்கு பெரியார் மாவட்டத்தில் சர்க்கரை ஆலை நிறுவுவதற்கு அனுமதி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. தனிப்பட்ட அந்த நபர் மீது எனக்குக் கோபமோ ஆத்திரமோ இல்லை. ஆனால் ஏன் ஒரு தனிப்பட்ட நபருக்கு அந்த சர்க்கரை ஆலை அமைப்பதற்கு அனுமதி கொடுக்க வேண்டும் என்பதை மட்டும்தான் கேட்க விரும்புகிறேன். பாருக்கு இப்போது அவ்வாறு அனுமதி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அவர் அதாவது அந்த ஆலையை நிறுவ அனுமதியைப் பெற்று பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருக்கிற அவர் இதற்கு முன்னால் சென்னைக்கு அருகில் இருக்கிற ஒரு இடத்தில் ஒரு பைப் கம்பெனியைத் தொடங்கினார்கள். அந்த பைப் கம்பெனியைச் சரியாக நடத்தாமல் அதன் காரணமாக அரசு அதற்கு உதவி செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு, அரசு அதற்கு கியாரண்டி கொடுத்து அதற்குப் பிறகும் அந்தத் தொழிற்சாலை சரியாக நடத்தப்படாததால் மூட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. அப்போது அரசாங்கம் ஏறத்தாழ 70 அல்லது 72 லட்சம் ரூபாய்க்கு கியாரண்டி கொடுத்து அந்தத் தொகையை அவர் கட்டாத காரணத்தால், அந்தத் தொகையை வசூலிக்க கோர்ட் மூலம் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 1½ வருஷத்திற்கு மேலாக அந்த கேஸ் நெம்பர் ஆகாமல் காலம் கடத்தப்பட்டு வருகிறது. அரசாங்கம் கியாரண்டி கொடுத்தும், அந்தத் தொழிலை நடத்த முடியாத ஒருவருக்கு இப்போது சர்க்கரை ஆலை நிறுவுவதற்கான அனுமதியை அரசு கொடுக்கலாமா என்றுதான் கேட்க முன்வருகிறேன்.

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

[1986 மே 3]

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஜெயச்சந்திரன் அவர்கள் பேசும்போது குறிப்பிட்டதைப் போல், அண்மையில் சென்னையில் அண்ணா சமாதிக்கு அருகில் சில கரும்பு உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகள் உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டார்கள். நான்கு ஆர்வம் காரணமாகப் போய்ப் பார்த்தேன். அவர்களைப் பார்த்து 'என்ன கோரிக்கை' என்று கேட்டேன். அவர்கள் என்னிடம் "பக்கத்தில் உள்ள கருநாடக மாநிலத்தில் கரும்புக்கு அதிக விலை கொடுக்கிறார்கள். அதைப் போலவே அண்டையில் உள்ள ஆந்திர மாநிலத்திலும் அதிகமான விலையைக் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் நாட்டில் மட்டும் அந்த விலையைக் கொடுக்க மாட்டேன் என்று சொல்லி மறுத்துவிட்டார்கள்" என்று சொன்னார்கள். அதாவது அவர்கள் கேட்பது ஒரு டன் கரும்புக்கு ரூ. 215 கொடுக்க வேண்டும் என்பதாகும். இங்கே அளிக்கப்பட்ட கொள்கைக் குறிப்பில் ஒரு டன் ஒன்றுக்கு ரூ. 195 இங்கே கொடுக்கப்படுகிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எனக்குக் கிடைத்திருக்கிற தகவல் மத்திய அரசு சர்க்கரை விலையை அதிகமாக விற்கலாம் என்று அனுமதித்திருக்கிறது என்பதாகும்.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம்: மற்ற மாநிலங்களுக்கும் நமக்கும் இருக்கிற வித்தியாசத்தைச் சொல்கிறேன். நாம் 8.5 சதவீதம் ரெக்கவரி ரேட் இருந்தால் டன் ஒன்றுக்கு ரூ. 195 கொடுக்கிறோம். ஆனால் மற்ற மாநிலங்கள் லீடீனாட் ரேட்டாகத் தருகிறார்கள். . . . ரூ. 215 தருகிறார்கள். ரெக்கவரி ரேட்டிடி பார்த்தால் இங்கேயே அதிகமாகத்தான் கிடைக்கும்.

திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா: இந்த விளக்கத்தையெல்லாம் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் அந்த விவசாயிகளிடமே சொல்லியிருக்கலாம். அதிலே விலைகூட முக்கியமல்ல. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களை தர்மபுரி மாவட்டத்தைச் சார்ந்த கரும்பு உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகள் சந்தித்த போது, கொஞ்சம் தரக் குறைவாகப் பேசியதாகச் சொல்லி என்னிடம் வருத்தப்பட்டார்கள். நான்கு சொன்னேன். அவர் அப்படிப் பேசமாட்டாரே என்று. ஆனால் அவர்கள் மீண்டும் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கரும்பு உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளைப்பற்றிக் கொஞ்சம் தரக் குறைவாகப் பேசியதாகக் குறிப்பிட்டார்கள். அதிலும்கூட ஜாதியைக்கூட குறிப்பிட்டுப் பேசினார்கள் என்று வருத்தப்பட்டு என்னிடத்திலே தெரிவித்தார்கள். நான் நம் முடைய அமைச்சர் அவர்கள் அப்படிப் சொல்லியிருக்க மாட்டாரே என்று தெரிவித்தேன். எனவே மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே பதில் சொல்லும்போது, அதைப்பற்றி விளக்க வேண்டும். இங்கே சொல்லவில்லை என்றாலும், மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் மீண்டும் தர்மபுரிக்குச்

1986 மே 3]

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

செல்லும்போது, அந்த விவசாயிகளை அழைத்துப் பேசலாம். அவர்கள் எல்லாம் ஏற்கெனவே அமைச்சர் அவர்களுக்கு அறிமுகமானவர்கள்தான். அவர்களை அழைத்து வைத்துப் பேசலாம். அவர்கள் தங்களுக்கு டன் ஒன்றுக்கு 215 கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள்.

இன்றைக்கு நிலைமை என்னவென்றால், ஒப்பன் மார்க்கெட் சர்க்கரையானாலும் சரி, அவர்களுக்கு டன் ஒன்றுக்கு ரூ. 45 அதிக லாபம் கிடைப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். ஒரு டன்னுக்கு சர்க்கரை ஆலை அதிபர்களுக்கு ரூ. 45 அதிகமாகக் கிடைக்கிற காரணத்தால், மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் விவசாயிகளின் கோரிக்கையில் உள்ள நியாயத்தை உணர்ந்து அதைப் பரிசீலிக்க கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஆண்டுதோறும் கரும்புக்கான விலையை நிர்ணயிக்க டிரைப் பார்ட்டைட் கான்பரென்ஸ் நடத்தி முடிவெடுப்பது வழக்கம். ஆனால் அத்தகைய மாநாடு இந்த ஆண்டு நடத்தப்படவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். எனவே மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் ஆலை அதிபர்களையும் கரும்பு உற்பத்தியாளர்களையும் அழைத்து இந்த டிரைப் பார்ட்டைட் கான்பரென்ஸை நடத்தி விலையை நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சென்ற முறை இந்த அவையில் பேசும்போது நான் அமராவதி கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலையில் நடக்கும் தவறுகளைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுப் பேசினேன். அப்போதிருந்த தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் கண்டிப்பாக அதன்மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இதுவரை நடவடிக்கை ஏதும் மேற்கொள்ளப்படாததால், அங்கே உள்ள அதிகாரி “கவுன்சிலில் பேசி என்னவாகிவிட்டது?” என்று பேசுகிற நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நான் சொல்லுகிற குறைபாடுகளில் தவறு இருந்தால், அதனைத் தள்ளிவிடலாம். அதிலே எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் நடவடிக்கை எடுப்போம் என்று சொல்லிவிட்டு, நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு 2 வருஷம் ஆனாலும் நடவடிக்கை இல்லை என்றால், என்ன பிரயோசனம்? இப்போது என்ன நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றால், அந்தக் குறைபாடுகளைச் சொன்ன தொழிற் சங்கத்தைச் சார்ந்த ஒரு தொழிலாளி மீது அந்த ஆலை நிர்வாகம் பழிவாங்கும் நடவடிக்கையை மேற்கொண்டிருக்கிறது. அதுவும் ஆலைக்குச் சம்பந்தமில்லாத ஒரு கோயிலைப்பற்றி அந்தத் தொழிலாளி மீது குற்றஞ்சாட்டி நடவடிக்கை எடுக்கிறது. அந்தக்

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

[1986 மே 3]

கோயில் அந்த மில் நிர்வாகத்தில் கட்டுப்பாடாத ஒன்று. நான் கோயிலைப் பற்றிச் சொன்னால், தவறாக எண்ணிவிடக்கூடாது. நான் தவறான எண்ணத்தில்

(பிற்பகல் 12-30)

இங்கே பேசவில்லை. அந்தக் கோவிலில் வாங்கிய தேங்காய் மற்றும் சில பொருள்களுக்குரிய இரண்டு ரூபாய் அல்லது ஐந்து ரூபாய் வவுச்சரில் தேதியில்லை என்று அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்க ஆரம்பித்து, அதற்காக அந்தத் தொழிலாளி கோர்ட்டிக்குப் போய், இரண்டு கோர்ட்டுகளில் ஜெயித்தாகிவிட்டது. பிறகு அமராவதி கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலை நிர்வாகம் இப்போது ஐக்கோர்ட்டுக்கு வந்துவிட்டது. அந்தத் தேங்காயின் விலை இரண்டு ரூபாய்தான். ஆனால் இந்த நிர்வாகம் இதுவரை இரண்டாயிரம் ரூபாய் செலவழித்திருக்கிறது. தேங்காய் வாங்குவதில் தவறு இருந்தால், அது பத்தனுக்கும், ஆண்டவனுக்கும் உள்ள விவகாரம் என்று இதை அத்தோடு முடித்திருக்க வேண்டும். இந்த நிர்வாகத்தின் பொறுப்பிலே உள்ள ஸ்பெஷல் ஆபீசர், Director of Sugar முஸ்லீம்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்தப் பிரச்சினையை வேறு ஒருவரை வைத்து விசாரிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏனென்றால் இது கோவில் விவகாரம், தவறாக வந்துவிடக்கூடாது.

என்.ஆர்.ஐ. பிரச்சினையைப்பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுப்பு அவர்கள் அழகாகச் சொன்னார்கள். இந்த விவகாரத்திலே ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் இப்போது சில பத்திரிகைகளில் செய்தி வந்திருக்கிறது. இந்தியா மீட்டர்சைப் பொறுத்த வரையில், Induction

of 2 N.R.I. Members on the Board of Directors

என்பது மத்திய அரசுக்கும் தெரியாமல், நம்முடைய அமைச்சருக்கும் தெரியாமல் நடந்திருக்கின்றது. நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. ரங்கராஜன் குமாரமங்கலம், தொழிலாளர்களும் பங்கு கொள்ளலாம் என்றும், என்.ஆர்.ஐ. இன்வெஸ்ட்மெண்ட் நடக்கும் என்றும் சொல்லும் போது, நமக்கு என்ன ஆபத்து வருமோ தெரியவில்லை. என்.ஆர்.ஐ. இன்வெஸ்ட்மென்டில் தவறு இல்லை. ஆனால் நாம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். சுவராஜ்பால் என்ற அந்நிய இந்தியர் இங்கே 'இன்வெஸ்ட்' பண்ண முன்வந்து, ஷேர் வாங்கி, எவ்வளவு பிரச்சினைகள் வந்தன என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆகவே இதிலே கொஞ்சம் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்,

1986 மே 3]

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

‘இண்டஸ்ட்ரிஸ்’ என்றால், என்னவென்று ஒரு ஆர்வத்தின் காரணமாக ‘ஆக்ஸ்போர்ட் டொண்டியத் சேம்பர் டிக்ஷனரியில்’ அர்த்தம் பார்த்தேன். Industries means systematic economic activity in any branch of trade or manufacture.

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதாவது திட்டமிட்ட பொருளாதார நடவடிக்கை என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது, ரியல் எஸ்டேட் பிசினஸ் என்பதும் ஒரு இண்டஸ்ட்ரிதான். கண்ஸ்ட்ரக்ஷன் பிசினஸ், மணி லெண்டிங் பிசினஸ் எல்லாம் இண்டஸ்ட்ரிஸ் தான். இப்படி போகிற போக்கைப் பார்த்தால், நாளைக்கு அமைச்சர் விரும்பினாலும், தொழில்களை நடத்த நிலம் இல்லாமல் போகும். அந்த அளவிற்கு ரியல் எஸ்டேட் பிசினஸ் நடக்கிறது. நாம் இதற்கு கட்டுப்பாடு விதிக்கத் தவறினால், மிக பயங்கரமான ஆபத்து ஏற்படும் என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ரியல் எஸ்டேட் எப்படி நடக்கிறது என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். ஆகவே ஒரு கருத்துச் சொல்லுவேன். தொழில்களுக்கும், விவசாயத்திற்கும் உள்ள நிலத்தைத் தவிர மற்ற நிலம் பூராவும் சர்க்காருக்குச் சொந்தம் என்று உத்திரவு போட வேண்டும். அப்போதுதான் இதைக் கட்டுப்படுத்த முடியும்.

அமைச்சர் அவர்கள் கருத்து தெரிவித்ததைப் போல, மணிலெண்டிங் பிசினேஸில்—உம்மிடியார் போன்ற நிறுவனங்களில்—பலபேர் பணம் போட்டு ஏமாந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் பார்த்தோம். இதிலே அமைச்சர் அவர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மத்திய சர்க்காருடைய முதலீட்டைப்பற்றி இங்கே சொன்னார்கள். ஏற்கெனவே சில திட்டங்களைப்பற்றிப் பேசியிருக்கிறோம். குறிப்பாக சேது சமுத்திரத் திட்டம், கரூர் திண்டுக்கல் அகல இரயில் இருப்பப்பாதைத் திட்டம், சேலம் உருக்காலைத் திட்டம் போன்றவைகள். சேலம் உருக்காலை இப்போது உருட்டாலையாக மாறிவிட்டது. பிறகு சென்னை துரித ரெயில் போக்குவரத்துத் திட்டம், நகர விமானப் போக்குவரத்துத் திட்டம் என்று பல திட்டங்களை நாம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். அவைகள் எல்லாம் நடைபெறுகின்றனவா என்பதைப் பார்க்கும்போது, மிகவும் வேதனையாக இருக்கிறது. கரூர்—திண்டுக்கல் அகல இருப்புப் பாதை திட்டம் பெரிய ஏமாற்றுத்திட்டமாக இருக்கிறது. நான் மோசடி என்று சொல்லவில்லை,

(பிர்பகல் 12-35)

அது என்னவென்று சொன்னால், அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற ரூ. 30 கோடி தேவையென்றால், ரூ. 3 கோடிக்குக்கூட ‘அலாட்மெண்ட்’ இல்லை,

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

[1986 மே 3]

இதிலேயும் கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். போகின்ற போக்கிலே பார்த்தால், நாளடைவில் மத்திய அரசின் தொழில் முதலீடு பெரிய Zero ஆகி விடும். ஆகவே இதை யெல்லாம் கவனத்திலே கொண்டு அரசு பணியாற்ற வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். அதுமட்டுமல்ல. இன்றைக்கு பல்வேறு தொழில்களை ஆரம்பிக்கின்றார்கள். அப்படி தொழில்களை ஆரம்பிக்கும்போது, அங்கே இருக்கின்ற மக்களுக்கு வேலை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் இருக்கின்றார்கள். நம்முடைய மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்புகள் பெருகும் என்ற கருத்திலேதான் இதையெல்லாம் சொல்கின்றேன். பல தொழில்களைப் பார்க்கும்போது, நான் குறைசொல்வதற்காக இதைச் சொல்லவில்லை, இங்கு திறமையானவர்கள், வேலைக்குத் தகுதி பெற்றவர்கள் இருக்கும்போது, அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு கிடைக்காமல் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் புறக் கணிக்கப்படுகிறார்கள். sons of the jail. என்ற “தியரி”யின் அடிப்படையிலே வேலை பெற எல்லோரும் விரும்புகின்றார்கள். எனவே இவைகளையும் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திலே கொள்ள வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பல்வேறு இலாக்காக்களைப்பற்றி, பணிகளைப்பற்றிச் சொல்லும்போது அதிலே உள்ள குறைகளையெல்லாம் நான் வைத்திருக்கின்றேன். அதையெல்லாம் வேறு சமயத்திலே பேசிக்கொள்கிறேன். அடுத்து, ஆலங்குளம் சிமெண்ட் தொழிற்சாலை. அதிலே ஒரு குற்றச்சாட்டு சொல்லிக்கொள்கிறேன். அங்கே திரு. தாமோதரன் என்பவருக்கு கல் உடைப்பதற்கு குவாரியில் கல் உடைப்பதற்கு காண்ட்ராக்ட் கொடுக்கப்பட்டது. அதிலே அதிகாரிகள் தவறு செய்திருக்கின்றார்கள். அவர்கள் பெயர்களைச் சொல்ல விரும்பவில்லை. தரம் குறைவான கற்கள் என்று சொன்ன இரண்டு பேர்களைக்கூட சஸ்பெண்ட் செய்திருக்கிறார்கள். ஜெனரல் மேனேஜர் அவர்களுக்குக்கூட தெரியாமல் நடந்திருக்கிறது என்று சொல்லி, இந்தக் குறைகளை அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். குறைகள் இருக்கின்றன, அந்தக் குறைகளையெல்லாம் சொல்ல நேரமில்லை. ஒன்று மாத்திரம் சொல்லிக்கொள்கிறேன். அந்தக் குறைகளைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, எனக்கு ஒரு சினிமாப் பாட்டு ரூபகம் வருகின்றது. அது என்னவென்று சொன்னால், பட்டுக்கோட்டை கண்யாணகந்தரம் எழுதியது. சௌந்தரராசன் அவர்கள் பாடியது.

‘திட்டமிட்டு திருடுறகூட்டம் திருடிக்கொண்டே இருக்குது

சட்டம்போட்டு தடுக்கிற கூட்டம் தடுத்துக்கொண்டே இருக்குது,

திருடனாகப் பார்த்து திருந்துகின்ற வரையில் திருட்டை ஒழிக்க

முடியாது’ என்று பாட்டு.

1986 மே 3]

திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, உறுப்பினர் அவர்கள் பாட்டை எழுதியவர் யார் என்று சொன்னார், பாட்டைப் பாடியவர் யார் என்று சொன்னார், ஆனால் வாயை அசைத்தது யார் என்று சொல்லவில்லை.

திரு. எஸ். ஜே. சாதிக்பாட்சா: சொல்வதற்குள் அவசரப்பட்டு விட்டார்கள். சினிமாப் படம் பெயர் 'திருடன்' என்று நினைக்கிறேன். போதுமா? அந்தப் படம் பெயர் எல்லாம் சரியாக நினைவில் இல்லை. அதை முதலமைச்சர்தான் சொல்ல வேண்டும். அதையெல்லாம் இழுக்க வேண்டாம் என்றுதான் இருக்கின்றேன். பெருந்தன்மையோடு இருக்க வேண்டும் என்று கான் சொல்லவில்லை. அதிலே உள்ள கருத்தைத்தான் சொல்லுகின்றேனே டீவிர வேறல்ல. அவையில் தலைவர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் பண்ணும்போது அதையெல்லாம் சொல்ல வேண்டும் என்றதால் சொல் கின்றேன். இல்லை என்றால் அதைக்கூட நான் சொல்லமாட்டேன். அப்படி ஒரு நல்ல நிலைமை ஏற்பட்டால்தான், நாடு முன்னேறும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கடைசியாக நான் சொல்ல விரும்புவது . . .

திரு. க. சுப்பு: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அது ஒரு நல்ல பாட்டு. அது சினிமாவுக்காகப் பாடினது. "திருடனாகத் திருந்தாவிட்டால், திருட்டை ஒழிக்க முடியாது" என்று சொன்னார்கள். நாம் அதைச் சொல்வதாக இருந்தால், அரசாங்கமே வேண்டியதில்லை. அவர்கள் திருந்தப் போவதுமில்லை. நமக்கு வேலையும் கிடையாது.

திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா: ஒரு அறிஞர் சொன்னார், "Make yourself an honest man, and be sure that a rogue is less in the world" கொஞ்சநாள் கழித்து நம்மை நாமே திருத்திக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி மற்றவர்கள் சொல்லும்போது, மற்றவர்களைக் காட்டி குற்றம் சொல்லும்போது, ஒரு விரல் அவரைக் காட்டினால், நம் கையில் உள்ள மற்ற மூன்று விரல்கள் நம்மைச் குற்றம் சாட்டும். அதற்காகத்தான் நான் சொல்கிறேன். வேறு ஒன்று மில்லை. நான் அந்த சினிமாப் படம் 'திருடன்' என்று சொல்லிவிட்டேன். அது 'திருடாதே' என்ற படம். மன்னிக்க வேண்டும். எனக்குப் படம் அடிக்கடி பார்க்கும் பழக்கம் இல்லை.

மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்கு ஒன்று சொல்கிறேன். தாமஸ் மூர் என்று ஒரு அறிஞர் கருத்து சொன்னார். என்ன கருத்து என்று பார்க்கும்போது, 'மலர்மேல் அயர்ந்த தேனீக்கள் பாட்டை நிறுத்துகின்றன'

482 தொழில் கொள்கையும் திட்டங்களும் குறித்த கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு மீது விவாதம்

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

[1986 மே 3]

என்றார். அதுபோல, பதவியில் அமர்ந்த தீவிரவாதிகள் ஊமையாக ஆகி விடக்கூடாது. அமைச்சர் அவர்களுக்கு நான் தெரிவித்துக் கொள்வது அப்படி ஆகிவிடக்கூடாது என்பதுதான்.

இப்போது டாக்டர் அம்பேத்கார் அவர்கள் சொன்ன கருத்தை தெரிவித்து, என்னுடைய உரையை முடிக்க விரும்புகிறேன். டாக்டர் அம்பேத்கார் அவர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள்.

“The rights are got, not by the mere passing of resolutions or supplication, but only by rising to assert our rights”.

அதையே தமிழில் சொல்லும்போது, ‘பறிபோகிற உரிமைகளை பிச்சைபோல் கேட்காதீர்கள். தீர்மானங்கள் மூலமோ, மன்றாடுவதன் மூலமோ நியாயம் பிறக்காது, சிங்கம்போன்று வீறு கொண்டெழுங்கள்’ என்று சொன்னார். அந்த அறிவுறையை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் நம்முடைய நாட்டிற்காக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, இப்போது நான் சொன்னது யாருடைய மனதையும் புண்படுத்துவதற்காக அல்ல என்று கூறிக்கொண்டு, நான் சொன்ன கருத்துக்களைப் பரிசீலித்துப் பார்த்து எதிர்காலத்தில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, வீறு கொண்டு எழுங்கள், நாங்கள் உங்களுக்குத் துணை நிற்போம் என்று கூறி எனக்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி கூறி, அமைகிறேன்.

(பிற்பகல் 12-40)

2. அறிவிப்புகள்—தொடர்ச்சி.

(2) நிகழ்ச்சி நிரலில் மாற்றம்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: ஏற்கெனவே முடிவு செய்த படி, 5—5—1986 அன்று மாலை 4.30 மணிக்கு அரசின் சட்டமுன்வடிவுகளை ஆய்வு செய்வதற்காகக் கூட இருந்த மேலவைக் கூட்டம் நடைபெறாது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

5. அரசின் தீர்மானம்—தொடர்ச்சி.

தொழில் கொள்கையும், திட்டங்களும் குறித்த கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு மீது விவாதம்.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம்: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, தொழிற் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பின்மீது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திருமதி வி. ஜெயலட்சுமி அவர்களும், திரு. காடுவெட்டி

1986 மே 3]

[திரு. க. இராசாராம்]

கண்ணப்பன் அவர்களும், திரு. எல். ஜெயச்சந்திரன் அவர்களும், திரு.என்.சி. ராகவாச்சாரி அவர்களும், திரு. சுப்பு அவர்களும், திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா அவர்களும் பேசி முடித்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு இந்த மாமன்றத்தில் பல்வேறு கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லிய உறுப்பினர் பெருமக்களுக்கு நான் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இங்கே, இன்றைக்கு நரிமணத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட எண்ணையைக் கொண்டு வரச் சொல்லியிருந்தோம். அதைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர்களின் பார்வைக்காக அது அவையிலே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நரிமணத்திலே, அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 1957 ஆம் ஆண்டு முதன்முதலாகத் தேர்தலில் போட்டியிட்டபோது, ஒரு பெரிய வண்ணச் சுவரொட்டியை ஒட்டினார்கள் . . .

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : பொருள் எதையும் இந்த அவையிலே காட்டக்கூடாது என்பது மரபு. எனவே காண்பிக்காமல் இருப்பது நல்லது. இப்போது மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் காண்பித்தால், இன்னொரு நாள் இன்னொரு உறுப்பினர் காட்டுவார்

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம் : ஜியாலஜி டிப்பார்ட்மெண்டிலிருந்து அனுப்பியிருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : No exhibit should be shown in the house. It is not permissible.

பின்னாலே அது பிரச்சினையாகும். ஒரு உறுப்பினர், “அமைச்சருக்கு அனுமதி கொடுத்தீர்கள், எனக்கும் அனுமதி கொடுங்கள்” என்று கேட்பார். அது பிரச்சினையாகிவிடும்.

திரு. ப. மாணிக்கம் : துணைத் தலைவரவர்களே, தலைவரவர்களுடைய முன் அனுமதி பெற்று, காட்டலாமென்று விதி இருக்கிறது. இது ஒரு குற்றச் சாட்டாகவோ, அத்தாட்சியாகவோ அல்ல, தமிழ்நாட்டில் தரமான எண்ணெய் கிடைத்திருக்கிறது. அந்தச் சாதனையை அவைக்குக் காட்டுவது என்பதை அத்தாட்சி என்ற அடிப்படையில் பார்க்காமல், தமிழ் நாட்டுக்குக் கிடைத்துள்ள நம்பிக்கை—பொருளாதார நம்பிக்கை—என்ற அடிப்படையில் பார்த்து, இந்த விஷயத்தில் நம்முடைய விதியைத் தளர்த்த வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை, இது விதிக்கு முரணாக இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[1986 மே 3]

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : உறுப்பினர் அவர்களுக்கு நன்றி. தலைவரவர்களின் அனுமதி பெற்று காட்டலாம் என்பதை, பார்த்துத் தான் முடிவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இது ஒரு முன் உதாரணமாகக் கூடாது என்றுதான் சொல்கிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள் சொல்கிற மாதிரி, இன்னொருத்தர் சொல்லி, முன்னுதாரணமாகி, பிரச்சினை வரக் கூடாது. மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர்கள் ஒப்புக்கொண்டால், எனக்கு எந்தவிதமான பிரச்சினையும் இல்லை. அமைச்சரவர்கள் இதைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்றோ, அவர்கள் செய்வதைக் குற்றம் என்றோ சொல்ல வில்லை. அவையினுடைய மரபு அப்படி இருக்கிறது என்று சட்டிக் காட்டுகிறேன். எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர்கள் அப்படி நினைத்தால், எனக்கு எந்த வித ஆட்சேபனையும் இல்லை.

(பிற்பகல் 12-45)

திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : அவையின் மரபுகளைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனாலும் தலைவரின் அனுமதியைப் பெற்று காட்டுவதில் ஆட்சேபணை இல்லை. இருப்பினும் இம் மாதிரி பொருள்களை அவைக்கு வெளியே கொண்டு போய் காட்டுவதுதான் நல்லது. அந்த வகையில் தலைவர் அவர்கள் இங்கே சொன்ன கருத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி : அன்றைக்கு மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. எல். கணேசன் அவர்கள் பேசுகின்றபோது, எது எதையோ கொண்டு வந்து காட்டினார்கள். அதுபோல கோவாப்பரேட்டிவ் சொசைட்டியில் வருவதை எல்லாம் இங்கே கொண்டு வந்து பிரித்துக் காட்டினார்கள் என்பதை நான் மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அதற்கு துணைத் தலைவர் அனுமதி அளிக்கவில்லை என்பதையும் நான் உறுப்பினரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம் : அதை இங்கே காட்ட காரணம் இருக்கிறது. நீண்ட காலமாக இருந்து வந்தது இந்தப் பிரச்சினை. 1957 ஆம் ஆண்டிலே போஸ்டர் அடிக்க முடியாத சூழ்நிலையிலே நாங்கள் போஸ்டர் அடித்து ஒட்டினோம். அங்கிருந்து இத்தனை வருடங்களாக எதையும் எடுக்கவில்லை, அதுதான் ஏனாக்கு இருக்கிற ஆதங்கம். இந்த வருடம்

1986 மே 3]

[திரு. க. இராசாராம்]

தான் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அதுவும் ரஷ்ய உதவியுடன் கண்டுபிடித் திருக்கிறார்கள். பெரிய அளவில் தமிழகத்தின் பொருளாதாரத்தையே மாற்றும் அளவுக்கு இதனைக் கண்டுபிடித்ததன் மூலம் விளைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. தஞ்சாவூரில் எண்ணெய் கிடைக்கவில்லை, கிடைக்கவில்லை என்று இத்தனை வருடங்களாகப் பிரச்சினை இருந்த நிலையில் இன்றைக்கு கள்ப்பா லில் 10 ஆயிரம் அடிக்கு மேல் தோண்டி இதனைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அதுபோல் இரண்டு இடங்களிலும் எண்ணெய்க்கான சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கின்றன. அவ்வளவு பெரிய ஆராய்ச்சி இது சம்பந்தமாக ரஷ்ய நாட்டின் உதவியுடன் நடந்திருக்கிறது. மேலும் கிடைக்கப் போகிற எண்ணெயைப் பொறுத்தவரையில், 80 மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த எண்ணெய் இது. ஆனால் மற்ற இடங்களில் கிடைக்கின்ற எண்ணெயைப் பொறுத்தவரையில், அது 40 மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் உள்ள எண்ணெய் என்று சொல்கிறார்கள். அந்த வகையில் இது நீண்ட காலத்திற்குக் கிடைக்கின்ற ஒன்று. மேலும் இந்தியா பூராவுக்கும் தேவைப்படுகிற எண்ணெய் இங்கு கிடைத்தாலும் கிடைக்கும். அத்துடன் இது தமிழ்நாட்டின் பொருளாதாரத்தையே மாற்றக்கூடிய ஒன்று. அத்துடன் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கண்ட கனவு நனவாகியிருக்கிறது. அதனால்தான் ரொம்ப மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. மேலும் அண்ணாவுடன் இருந்தவர்களில் பலர் இன்றைக்கு இல்லை. அவர்கள் குறைந்துகொண்டே வருகிறார்கள். அதனால் தான் இதைச் சொல்கிறேன். மேலும் இந்த எண்ணெயிலிருந்து நமக்குக் கொஞ்சம் பங்குத் தொகை கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் சொல்கிறேன். மத்திய அரசு தான் இதனை எடுக்கிறது. செலவுத் தொகை போக எப்படியும் லாபம் வரும். மாநிலத் திற்கும் ஒரு பங்குத் தொகை தரவேண்டும் என்பதுதான் நம்முடைய எண்ணம். பூராவையும் அவர்களே எடுத்துக்கொண்டு விடக்கூடாது. நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரியைப் பொறுத்தமட்டில், அவர்கள் செய்வது போல் இதிலும் செய்தால், அது சரியல்ல. இது தமிழ் நாட்டின் வளர்ச்சிக்குப் பயன்படும். வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும். மத்திய அரசு இதிலே பங்கு தரும். தர வேண்டும் என்பது எங்களுக்கு இருக்கிற எண்ணம். அதற்காகத்தான் இந்த எண்ணெயைக் காட்டுவதற்காகக் காண்டு வந்தேன். இந்த எண்ணெய் எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறபோது, ஒன்றைச் சொல்கிறேன். புனியியல்

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: அமைச்சர் அவர்கள் குவாலிட்டியான எண்ணெய் என்கிறார்கள். யாராவது இங்கேயுள்ள உறுப்பினர் ஒருவர் அது குவாலிட்டியானது அல்ல என்று சொன்னால், அதுபற்றி இங்கே நிரூபிக்க முடியாது.

[1986 மே 3]

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம்: அதுபற்றிய ஆராய்ச்சிக்கு நான் போக விரும்பவில்லை.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: அமைச்சர் விரும்பாமல் இருக்கலாம். யாராவது அந்தக் கருத்து சரியில்லையென்று சொன்னால், அதனை நிரூபிக்க முடியாது. யாராவது இதுபற்றிப் பிரச்சினை கிளப்பக் கூடும். நான் எண்ணெயின் தரத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்று சொன்னால், இதிலே முடிவுக்கு வர முடியாது. அப்படிப்பட்ட பிரச்சினை வரக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் அப்படிச் சொன்னேன். பிரச்சினை இல்லாதவரையில் அதிலே ஒன்றுமே இல்லை. பிரச்சினை என்றால், நாம் இதிலே முடிவுக்கு வரவும் முடியாது. யாரும் முடிவு சொல்லவும் முடியாது. அத்தகைய ஒரு சங்கடம் வரும் என்பதால் தான், அப்படிச் சொன்னேன்.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம்: ஆசைப்பட்டதால் தான் கொண்டு வந்து காட்டினேன்.

திரு. ப. மாணிக்கம்: நெய்வேலியில் போல் அல்லாமல் இந்த எண்ணெயைப் பொறுத்தவரையில், பங்கு கிடைக்க வேண்டும் என்றார்கள். பங்கு என்றால், ராயல்டி என்ற அடிப்படையில் அப்படிக் கூறினார்களா? ஏனென்றால் அல்லாமல் அது இன்றைக்கு ஒரு பெரிய விவகாரமாக இருக்கிறது. ஒரு டன் எண்ணெய்க்கு 10 ரூபாய் கொடுக்கிறார்கள். பங்கு வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். இங்கே ராயல்டி என்கிற அடிப்படையில், அதிகத் தொகை வேண்டுமென்று கேட்கிறார்களா? அல்லது எண்ணெயில் பங்குத் தொகை கேட்கிறார்களா? அல்லது சுத்திகரிப்பு ஆலை வேண்டுமென்று கேட்கிறார்களா?

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம்: இந்தமாதிரி மட்டெயில்சுக்குள் எல்லாம் போக விரும்பவில்லை. அந்த வகையில் இதனை விவாதப் பொருளாக ஆக்கவும் விரும்பவில்லை. மத்திய அரசும் மாநில அரசும் உட்கார்ந்து பேசி முடிவெடுக்கப்பட வேண்டிய விவகாரம் இது. எண்ணெய் எடுப்பதில் நியாயமான பங்கை அவர்கள் நமக்குத் தருவார்கள் என்று நினைக்கிறோம். மற்ற மாநிலங்களுக்குக் கொடுப்பது போல நமக்கும் கிடைக்க வேண்டும்.

(பிற்பகல் 12-50)

திரு. எம். பி. சுப்பிரமணியம்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, அங்கே எண்ணெய் கண்டுபிடித்து அது இன்னும் வியாபாரத்திற்கே வரவில்லை. இது எப்படி இருக்கிறது என்று சொன்னால், கணவன் மாடு வாங்க வேண்டும் என்று சொன்னானாம். மனைவி, அதற்குள் எங்கள் அப்பன் வீட்டுக்கு மோர் கொடுப்பேன் என்று சொன்னானாம் என்பதுபோல் அமைச்சர் பதில்

1986 மே 3]

[திரு. எம். பி. சுப்பிரமணியம்]

சொல்கிறார். என்னெயே எடுக்கவில்லை. அதற்குள் பங்கு கேட்பது இதுபோல்தான் இருக்கிறது. நெய்வேலியைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். இன்றைக்குக் கூட, இந்தியன் மைன்ஸ் ஆக்ட்டின்படி, டன் ஒன்றுக்கு எங்களுக்கு இவ்வளவு கொடுங்கள் என்று கேட்க நமக்கு உரிமை இருக்கிறது. அதைக் கேட்கலாம்.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம் : மாடு வாங்குவது என்று முடிவு எடுத்துவிட்டால், பெண்டாட்டி சொல்வதையும் கேட்கத்தான் வேண்டும்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அமைச்சர் அவர்கள் பேசி முடிக்கும்வரை குறுக்கிடாமல் இருக்க வேண்டும். அவர் பேசி முடித்தபின், விளக்கம் கேட்கலாம். இல்லையென்றால் பேச்சில் தொடர்பற்றுப் போகிறது.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம் : அம்மையார் அவர்கள் பேசும்போது டிட்கோ நஷ்டத்தில் நடப்பதுபற்றிச் சொன்னார்கள். டிட்கோவில் இருக்கும் சில நிறுவனங்களை இப்போது விலக்கிவிட முடிவெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோல் டான்செம் பற்றி நீண்ட உரையாற்றினார்கள். ஆலங்குளம், அரியலூர் போன்ற சிமிண்ட் ஆலைகளில் எடுக்கப்பட்ட சுண்ணாம்புக்கல்லில் அதிகமான தாசு இருப்பதால், அங்கே நஷ்டம் இருந்தது உண்மை. அதோடு 100 சதவீதம் உற்பத்தி செய்யவில்லை என்றும் சொன்னார்கள். ஆலங்குளத்தில் 4 லட்சம் டன் சிமிண்ட் உற்பத்தி ஆக முடியும் என்று சொன்னாலும், இதுவரையில் அப்படி உற்பத்தி ஆகாமல் இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அதற்காகத்தான் இப்போது மின்வெட்டுக் காலங்களில் இந்தத் தொல்லை இருப்பதை உணர்ந்து, மின் வெட்டைத் தவிர்க்க 2500 கிலோ வாட்ஸ் திறன் கொண்ட சுய உற்பத்தி கலன்கள் அங்கே நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன. அடுத்த மாதத்திலிருந்து அவை இயங்கத் தொடங்கும். அடுத்த ஆண்டு 100 சதவீதம் சிமிண்டு உற்பத்தி கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

ஆலங்குளம், அரியலூர் இரண்டிலும் இப்போது அதற்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அரியலூரில் இதே திறன் கொண்ட மூன்று கலன்கள் வாங்கப்பட்டிருக்கின்றன. அடுத்த ஆண்டு அரியலூரிலும் 100 சதவீதம் சிமிண்டு உற்பத்தி ஆகும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஆலங்குளத்தில் ஈ.எஸ்.எப். சரியாக வேலை செய்யவில்லை என்று சொன்னார்கள். ஆலங்குளத்தில் மின் கட்டுப்பாடு தாராளமாக தொடர்ந்து ஆலை இயங்கவில்லை. சுய உற்பத்தி கலன்கள் நிறுவப்பட்டு வருவதால், இந்த வேலைகளை நன்றாகச் செய்ய முடியும்.

[திரு. க. இராசாராம்]

[1986 மே 3]

ஆலங்குளத்தில் ஆஸ்பெஸ்டாஸ் நிறுவனம் தண்ணீர்ப் பற்றாக்குறையால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று கேட்டார்கள். தண்ணீர்ப் பற்றாக்குறை பாதிப்பு என்ற நிலைமை இல்லை. அதற்கான நடவடிக்கைகளையும் தற்போது அந்த நிறுவனம் மேற்கொண்டிருக்கிறது. தமிழ்நாட்டில் இருக்கிற அரசுத் துறை நிறுவனங்கள், தங்களுக்குத் தேவையான ஆஸ்பெஸ்டாஸ் கூரைகளை இங்கேயே வாங்க வேண்டுமென்று ஆணை பிறப்பித்திருக்கிறோம். காரணம், அளவுக்கு அதிகமாக உற்பத்தி ஆவதால் மார்க்கெட் இல்லை. அதோடு இனிமேல் புதிய ஆஸ்பெஸ்டாஸ் மற்றும் சிமிண்ட் பைப் தொழிற்சாலைகளுக்கு லைசன்ஸ் கொடுக்க வேண்டாம் என்று மத்திய அரசையும் கேட்டிருக்கிறோம். குடிநீர் வடிகால் வாரியம் கூட இந்த பைப்புகளை வாங்குவதில்லை என்று அம்மையார் பேசினார். அவர்கள் மட்டுமல்ல, எல்லா அரசுத் துறை நிறுவனங்களும் இங்கேதான் பைப்புகள் வாங்குகிறார்கள் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எல்காட் கடிகாரம் பற்றிச் சொன்னார்கள். அந்த ஒன்றைத்தான் அதிகமாக மார்க்கெட் செய்ய முடியவில்லை. ஆகவே இப்போது நான் இந்தத் துறையின் பொறுப்பேற்ற பிறகு, நானே போய்ப் பார்த்தேன். அதன் பிறகு தவணை முறையில் எல்காட் கடிகாரங்களை விற்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லி அதன்படி செய்து வருகிறார்கள்.

(பிற்பகல் 12-55)

‘டாமின்’ நிறுவனத்தைப்பற்றி சில குறைகளை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். இந்நிறுவனம் குறித்து நான் மேலவையிலும் கூட குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். தமிழ்நாடு கனிம நிறுவனம் விற்கும் விலைகளுக்கு மேல் எந்த அண்டை மாநிலமும் மற்றும் தனியாரும் சாம்பல் நிறப் பாறைகளை விற்கவில்லை. அதற்கு மாறாகக் குறைந்த விலைக்கே விற்பனை செய்கின்றன என்பதை சில எடுத்துக்காட்டுகள் மூலம் கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

முட்டிஸ்வரா கிராடைட் எக்ஸ்போர்ட் என்கிற நிறுவனம் விற்பனை செய்த வில்லை 550 டாயிஷ் மார்க் ஆகும். ஆனால் டாமினின் விலை 650 டாயிஷ் மார்க் ஆகும். மைசூர் மினரல்ஸ் லிமிடெட் பெங்களுர் விற்பனை செய்த விலை 700 டாயிஷ் மார்க் ஆகும். ஆனால் டாமினின் விலை 725 டாயிஷ் மார்க் ஆகும். ராயல் கிராடைட்ஸ், * குப்பம் (ஆத்திர மாநிலம்) விற்பனை செய்த விலை 740 டாயிஷ் மார்க் ஆகும். ஆனால் டாமினின் விலை 800 டாயிஷ் மார்க் ஆகும். அது மட்டுமல்லாமல், சுமார் 4,000 கன மீட்டர்

1986 மே 3]

[திரு. க. இராசாராம்]

நாம் மேற்கு ஜெர்மனிக்கு ஏற்றுமதி செய்கிறோம். மேற்கு ஜெர்மனியில் இருக்கும் திரு. ஆடம் டாக்கோ என்பவருக்கு தமிழ்நாடு கனிம நிறுவனம் மூலம் 4,000 கன மீட்டர் ஏற்றுமதி செய்கிறோம். தமிழ்நாடு கனிம நிறுவனம், இவருக்கு 1980-இல் கன மீட்டர் 650 டாயிஷ் மார்க்குக்கு விற்பனை செய்தது. 650 டாயிஷ் மார்க்குக்கள் அப்போது கரும்பாறைகளைத் தனியார் விற்றுவந்த 350 அமெரிக்க டாலர் விலைக்குச் சமமானதாகும். ஆண்டுக்காண்டு இது கூடுதலாகி தற்போது விற்பனை விலை 810 டாயிஷ் மார்க்குக்கு உயர்ந்துள்ளது.

சாம்பல் நிறப் பாறைகளுக்கு ஐரோப்பாவில் கூடிவரும் கிராக்கியை அறிந்த சில நிறுவனங்கள் தமிழ் நாடு கனிம நிறுவனத்தை அணுகின. ஆனால், அவர்களுக்கு திரு. ஆடம் டாக்கோவிற்குள்ள நிலையான பெரிய சந்தை அமைப்பு கிடையாது என்பதால், அவர்களுடன் தமிழ் நாடு கனிம நிறுவனம் வணிகத் தொடர்பு கொள்ளவில்லை. கூடுதலான விலையில் குறைந்த அளவு ஏற்றுமதி செய்வதைவிட சற்றுக் குறைவான விலையில் அதிக அளவு நிலையான ஒப்பந்த முறையில் ஏற்றுமதி செய்வது என்பது சிறந்ததொரு வணிகக் கொள்கையாகும். எம்.எம்.டி.சி. தனது இருப்புக் கனிம ஏற்றுமதியில் இதே கோட்பாட்டைக் கடைப் பிடித்திருந்தது. இன்றைக்குக் கூட பத்திரிக்கைகள் மூலமாக நாம் இதைக் காணலாம்.

நம்முடைய தமிழகத்தில் கறுப்புக்கல் ஏற்றுமதிக்கு முயற்சி செய்து, வெளிநாட்டுக்காரர்கள் எடுத்துக்கொள்ளாமல், அதை எலத்திலே விடக்கூடிய சூழ்நிலை இன்றைக்கு வந்திருப்பதை பத்திரிக்கையிலே நாம் காணலாம். 'டாமின்'-க்கு அந்த துர்பாக்கிய நிலைமை என்றைக்கும் ஏற்பட்டது கிடையாது. அந்த அளவுக்கு நாம் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகச் செய்து வருகிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள், ஒரே வணிகருக்கு டெண்டர் முறையைப் பின்பற்றாமல் சாம்பல் நிறப்பாறைகள் ஏற்றுமதி செய்யப்படுவதாக புகார் கூறினார்கள். கரும்பாறை வணிகத்தில் உலகத்திலேயே டெண்டர் முறையை அறிமுகப்படுத்திப் பயனடைவது தமிழ் நாடு கனிம நிறுவனம் மட்டுமே. வெளிநாடுகளில் கரும் பாறைகளுக்கு நல்ல கிராக்கியுள்ளதால், டெண்டர் முறையைத் தமிழ் நாடு கனிம நிறுவனம் பின்பற்றி, தமிழ் நாட்டுக் கரும் பாறைகளுக்குக் கூடுதலான ஏற்றுமதி விலையைப் பெற்று வருகிறது. ஆனால் சாம்பல் நிறப்பாறைகளின் விற்பனை அப்படியல்ல. கரும்பாறைகளுக்குள்ளதுபோல் சாம்பல் நிறப்பாறைக்குச் சந்தை கிடையாது. மேற்கு ஜெர்மனி—இத்தாலி நாடுகளில் மட்டும் சொற்ப அளவே சாம்பல் நிறப்

[திரு. க. இராசாராம்]

[1986 மே 3]

பாறைகளுக்கு சந்தை உள்ளது. ஐப்பானில் இதற்கு சந்தை அறவே கிடையாது. ஆகவே அவற்றை டெண்டர் முறையில் விற்பதற்கு முடியாது. பேச்சுவார்த்தைகளின் மூலம்தான் விலை நிர்ணயம் செய்து எற்றும்படி செய்ய வேண்டும். மேற்கு ஷேர்மனியில் திரு. ஆடம் டாக்கோ என்பவர்தான் முதன் முதலாக சாம்பல் நிறப்பாறைகளுக்குச் சந்தையை உருவாக்கிக் கொடுத்தவர் என்கிற குறிப்பையும் நான் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன் அவர்கள், இரயில் பெட்டித் தொழிற்சாலை விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும் என்றும், நெய்வேலி நிலக்கரி நிறுவனம் உற்பத்தி செய்கிற மின்சக்தியை மாநில அரசே பயன்படுத்த வேண்டுமென்கிற கருத்துக்களையெல்லாம் சொன்னார்கள். இரயில் பெட்டித் தொழிற்சாலை இங்கே அமையவிரும்புகிறது என்று, பல்வேறு அரசியல் காரணங்களினால் வேறொரு மாநிலத்திற்குப் போய்விட்டதென்பதை நாம் அறிவோம். இதற்குப் பதிலாக தமிழகத்திற்கு வேறேதாவது ஒன்று கிடைக்கலாம் என்கிற எண்ணத்தில்தான் இந்த அரசு இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஜேயச்சந்திரன், கடலூர் துறைமுகத்தை விரிவாக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். கடலூரில் சிப்காட் நிறுவனம் ஒரு பெரிய தொழிற்பெட்டையையே உருவாக்கியிருக்கிறது. அப்பகுதி நிலத்தின் விலையெல்லாம் உயர்ந்துகொண்டு வருகிறதென்று சொன்னார்கள். நிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், கும்முடிப்பூண்டியானாலும் சரி, கடலூர் ஆனாலும் சரி

(பிற்பகல் 1-00)

மாண்புமிகு மேல்வைத் துணைத் தலைவர் : அவையின் அனுமதியோடு அவையின் நோம் நீட்டிக்கப்படுகிறது.

7. தகவல் கோரல்.

(2) அவையில் பொருட்களைக் காண்பிப்பது குறித்து.

திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி : துணைத் தலைவரவர்களே, ஒரு “பாயின்ட் ஆப் கிளாரிபிகேஷன்”. கூட்டுறவுத் துறையினுடைய கொள்கை விளக்கக் குறிப்பின் மீது விவாதம் நடைபெற்ற நேரத்தில் தாங்கள் ஒரு கிரீப்பு தந்தீர்கள். அதற்குள் நான் போகவில்லை. இந்த அவையில் உள்ள எல்லா உறுப்பினர்களும்—இங்கே இப்போது அவை முன்னவர் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழக எதிர்க் கட்சித் துணைத் தலைவர்